

Ngựa

Contents

Ngựa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	34
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	56
10. Chương 10	58
11. Chương 11	63
12. Chương 12	70
13. Chương 13	76
14. Chương 14	83
15. Chương 15	91

Ngựa

Giới thiệu

Thể loại: Thận trọng cao lãnh nhà thiết kế công x phú nhị đại lang thang thụ, bảy năm chi dương, hổ sủng, thụ truy công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngua>

1. Chương 1

Lục Bán mới vừa đỗ xe xong, có cuộc gọi đến. Mắt nhìn cuộc gọi đến, bên trên hiển thị “MAY tỷ”, chân mày anh nhíu lại, có loại dự cảm xấu.

Quả nhiên điện thoại vừa kết nối đã nghe thấy bên kia hò hét ầm ĩ cãi nhau ồn ào, một bên vừa nhăn mày nói với ai đó cái gì mà được được anh cứ ngồi đi tôi gọi xe cho sếp đã, vừa nói với Lạc Bán: “Đường tổng ở trên Thiên Doanh uống nhiều quá, còn phải tiếp mấy vị khách nữa, cậu mau đến đón sếp đi, nhanh lên đây.”

Lục Bán muốn nói mình rất không tiện, vừa mới mở miệng ra, bên kia đã cúp.

Anh bực mình ném điện thoại ra ghế sau.

Uống nhiều rồi gọi anh làm gì? Anh nuôi hai tài xế kia để ăn không ngồi rồi à?

Ngồi ở chỗ cũ xoắn xuýt bảy tám giây, anh quyết định gọi điện thoại bảo người khác đi đón, chìa tay qua bên cạnh mò tìm điện thoại, không tìm được, nhớ tới vừa ném ở ghế sau, quay đầu lại nhìn, chỗ ngồi phía sau chất cả đồng vải vóc và quần áo ngổn ngang, không biết điện thoại bị chôn trong góc nào.

Anh thấp giọng mắng một câu, quay đầu trở lại, đốt ngón tay ở trên tay lái bóp đến trắng bệch.

Xe ở bãi đỗ xe đậu không tới ba phút, lại chạy ra ngoài.

2.

Quán rượu Thiên Doanh cách phòng làm việc của Lục Bán không tính là xa, lái xe chừng mười phút. Lúc này lại là nửa đêm, suốt đoạn đường đều không bị cản trở, rất nhanh đã đến nơi. Đậu xe xong Lục Bán không vội vã đi vào tìm người, trước tiên mò tìm điều thuốc hung ác hít vài hơi...

Anh và Đường Nhận đã nửa tháng không liên lạc. Nói một cách chính xác, hai người bọn họ đã tan vỡ, bây giờ đường ai nấy đi, định chết già cũng không lui tới với nhau. Cái gì mà sau chia tay vẫn là bạn bè, cái gì mà gặp lại nhau nở nụ cười quên hết thù oán chứ, không có chuyện đó đâu, ai thích làm bạn ai thì làm đi, anh không làm được.

Bóp tắt đầu thuốc thứ hai, trong đồng vải phía sau xe lần nữa truyền đến tiếng chuông điện thoại.

... Bọn họ cười tôi là một cái dưa nhỏ ngây ngô, tôi không bỏ đi, cũng không sợ...

“ ... ”

Tiếng chuông này là số dành riêng cho Đường Nhận, nửa tháng qua không vang lên. Lục Bán rũ mắt nhìn chăm chăm vị trí chuông reo, đốt điều thuốc thứ ba, hít sâu một hơi, lần nữa phun lên cửa sổ xe.

Trong lòng cũng không rõ là tư vị gì.

Anh và Đường Nhận chia tay, hoặc nên nói, là anh “Bị chia tay”.

Chia là chia ngay, bên nhau tám năm, cảm xúc mạnh mẽ cái gì, tình yêu Dopamine[1] cái gì, hiệu lực đã qua thời hạn lâu rồi, ai xa ai mà không được chứ?

[1] Dopamine là một chất dẫn truyền thần kinh giúp các tế bào truyền hóa chất xung. Loại bài tiết não này có liên quan đến ham muốn và cảm giác của con người, nó truyền tải sự phấn khích và thông tin hạnh phúc.

Thời điểm bảy năm chi dương hai người bọn họ còn dính nhau như keo, hồi đó Đường Nhận còn đơn giản dự tính, nói cần phải có thêm một cái bảy năm nữa.

Lời nói còn văng vẳng bên tai....

Lục Bán thu hồi ánh mắt, bóp tắt nửa liều thuốc còn sót lại phóng vào thùng rác, xoay người đi đến cửa quán rượu.

3.

Tử lượng Đường Nhận quả thật chẳng ra gì, bên nhau nhiều năm, Lục Bán quá hiểu cậu ta, người này trên cơ bản là ba chén ngã. Nhưng mấy năm gần đây cậu ta rất ít khi tiếp khách hàng đến mức xảy ra tình trạng say rượu, thân là lão tổng tập đoàn, mặc dù làm ăn lui tới thường không thể từ chối hết mấy bữa tiệc, có thể ngày mai, Nam Thành sẽ không tìm được mấy lý do nào để làm phiền đại nhân vật như Đường Nhận phải xả thân bồi rượu nữa.

Lục Bán ở đại sảnh quán rượu gặp được Sở Mi trợ lý của Đường Nhận.

Sở Mi đang co quẩn trên ghế salon bên cạnh với ba người trung niên mập đầu hói bụng bia, một người trong đó còn kéo cánh tay cô không buông, trề môi thì thầm, không rõ đang nói gì.

Lục Bán rất chán ghét đi tới, không hề khách sáo gạt phăng cái tay của tên mập kia trên cánh tay Sở Mi. Tên mập kia say đến rồi tỉnh rồi mù, bị anh gạt tay như vậy đã xiêu vẹo từ trên ghế salon ngã xuống.

Sở Mi thoáng thở phào, cầm trong tay điện thoại và một tấm thẻ phòng của Đường Nhận đưa qua.

“Đang nghỉ ngơi ở trên lầu đấy, cậu đi đi, tôi chờ bọn tiểu Phi đến thu xếp mấy người này.”

Lục Bán cúi đầu nhìn điện thoại và thẻ phòng, không nhận.

Anh nói: “Chị cho tôi mượn điện thoại đi.”

Sở Mi kinh ngạc nhìn anh: “Cái gì?”

Không phải là không tiện cho mượn điện thoại, cô chỉ không hiểu rõ ràng điện thoại Đường Nhận ở đây, nhưng Lục Bán không cần, lại muốn mượn điện thoại cô, trò gì nữa đây.

Lục Bán nói: “Tôi tìm Đường Sơ.”

Đường Sơ là em trai Đường Nhận.

Lục Bán dùng ba điều thuốc để cân nhắc thời gian, vẫn quyết định không đi xem người kia. Thế nhưng anh không đi thì cũng phải tìm một người đáng tin cậy nhất đến đón cậu ta.

Sở Mi càng nghe càng mơ hồ: “Hôm nay Phó tổng mới bay từ Hải Nam về, bây giờ chưa chắc đã mở máy.”

Cô đầy mặt không hiểu: “Cậu đang có chuyện gì gấp muốn làm sao?”

Lục Bán dứt khoát nói: “Tôi không muốn gặp Đường Nhận.”

Sở Mi run lên, lại cười, vẻ mặt như nhìn một đứa trẻ càn quấy: “Àm ỉ cái gì chứ, các cậu tự mình về nhà đóng cửa âm ỉ đi, để Mi tỷ được tự do tan việc sớm một chút có được không, chồng tôi đi công tác, sáng mai tôi còn phải đưa Đường Đường đi học nữa.”

Lục Bán trầm mặc nhìn cô một lúc, anh hỏi: “Cậu ta chưa nói sao?”

Sở Mi: “Nói gì?”

Lục Bán: “Tôi và cậu ta chia tay rồi.”

4.

Lần này Sở Mi thật sự mất hứng, cầm điện thoại và thẻ phòng kiên quyết đập vào tay Lục Bán: “Hơn nửa đêm cậu lên cơn gì đó, đi đón người nhanh đi, cậu nhìn tôi bây giờ có rảnh rồi cùng cậu tám chuyện tào lao không?”

Lục Bán thật bất đắc dĩ: “Tôi nói thật mà chị không tin?”

Nhìn anh không giống như loại nói đùa, hơn nữa chuyện này quả thật cũng không phải chuyện tín khẩu hồ sơ[2], Sở Mi thoáng cau mày: “Lúc nào?”

[2] Tín khẩu hồ sơ (): Buột mồm nói mò, thuận miệng bịa ra.

Lục Bán nói: “Hơn một tháng.”

Sở Mi nói: “Hôm trước cậu ta vừa đến bờ sông xem căn hộ, bảo là muốn đưa cho cậu, theo cậu nói như vậy, đó là phí chia tay?”

Bờ sông là khu biệt thự tân hưng, khoảng đất tốt, hai năm nay nhà được bán với giá trên trời. Có thể Nam Thành nhiều người giàu, nhưng nhà giá trên trời cũng không phải có tiền là mua được, một căn khó cầu.

Lục Bán nghiêng đầu cười lạnh: “Cậu ta có tiền tùy hứng cũng không phải ngày một ngày hai.”

Phí chia tay? Là chuyện Đường Nhận có thể làm ra, cậu ta thật hào phóng.

Đổi thành người khác có lẽ sẽ vui vẻ nhận lấy, đáng tiếc Đường Nhận không phải người khác. Anh biết, tiền với Đường Nhận mà nói, ước chừng chỉ là con số. Thứ có giá trị đối với cậu ta mà nói cũng không đáng một đồng.

Cậu ta coi anh là cái gì chứ?

Anh nhìn thẻ phòng trong tay, xoay người đi về phía thang máy.

5.

Thang máy dừng ở tầng năm. Lục Bán cầm thẻ phòng trong tay, không mất công gõ cửa, trực tiếp cà thẻ vào phòng.

Sau khi đi vào anh từng muốn bỏ ra ngoài, hai chân giống như bị trát cao su dường như dính chặt trên sàn nhà.

Căn phòng này vừa lớn lại thoải mái, mắt nhìn qua một lượt. Trên giường lớn không một bóng người, trong phòng tắm bên cạnh truyền đến tiếng nước chảy rào rào.

Tình cảnh này khiến anh hốt hoảng cảm thấy anh vừa mới tùy tiện mở ra cánh cửa, hiện tại anh đã thông qua đường hầm thời gian đi đến tám năm trước.

Đi nhầm phòng, cầm nhầm thẻ phòng, là đầu nguồn dây dưa của bọn họ tám năm trước.

Tám năm trước, năm đó Đường Nhận còn chưa phải là Đường tổng, lão Đường cha cậu ta vẫn còn, cậu ta vẫn đang trong tuổi niên hoa, Đường đại thiếu có tiền nhân rồi vui chơi nhân gian.

Mà một năm đó Lục Bán lần đầu rời nhà tranh[3], vừa trở thành một tên thiết kế thời trang, còn chưa hề bộ lộ tài năng trong giới thời trang, càng chưa biết tương lai mình sẽ đạt được thành tựu như thế nào.

Anh thiết kế một bộ tác phẩm dành cho nam, cần có một người mẫu dành riêng. Do lúc đó anh chỉ là một nhân vật nhỏ bất kiến kinh truyền[4], thế nên anh mới nhìn trúng siêu mẫu chướng mắt anh, sẵn sàng hợp tác với cái cậu chướng mắt hần đó. Từ trước đến nay anh rất coi trọng tài hoa, sau khi thầy anh giúp tìm hiểu tình hình, vì anh mà tiến cử một ứng cử viên thích hợp, hai người mới hẹn thời gian xong, ở quán rượu gặp mặt.

[4] Bất kiến kinh truyền (): chưa nghe nói đến.

Giống như anh bây giờ, từng bước một đi đến trước cửa sổ bên ghế salon, ngồi xuống, chờ cái người kỳ quái kia, ngay lần gặp mặt đầu tiên lại chạy đi tắm trước, có thể trở thành đối tác của anh.

Không bao lâu, tiếng nước ngừng chảy, cửa phòng tắm mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi đang lau tóc, toàn thân trần truồng bước ra.

Đối với gian phòng nhiều hơn một người, hần hình như cũng không thấy bất ngờ, quan sát nhìn Lục Bán mấy lần, thuận miệng chào hỏi một tiếng: “Anh tới rồi.”

Lục Bán bắt bẻ nhìn người đàn ông từ trên xuống dưới từ đầu đến chân mấy lượt.

Anh thoáng cau mày: “Cậu hình như thấp hơn tôi nghĩ, hơi gầy.”

Người đàn ông kia lau tóc xong ném khăn lông lên bàn trà nhỏ, mò qua cầm cái áo ngủ khoác lên người, nghe vậy thì nhử mày nhìn anh, động tác đang muốn đeo thắt lưng liền dừng lại: “Có ý gì, anh nói đáng người tôi không đẹp?”

6.

Đường Nhận người này, lúc nhỏ thân thể không được tốt, còn suýt nữa chết yểu. Do đó, mặc dù hần là con trai trưởng trong nhà, thế nhưng cũng không bị áp đặt phải gánh bao nhiêu trọng trách nặng trên vai. Sự yêu thích mà hần nhận được từ trưởng bối khác xa so với em trai Đường Sơ của hần rất nhiều.

Cơm ngon áo đẹp nuông chiều từ bé mà lớn lên, nuôi hần thành cà lơ phất phơ, người nào cũng không để trong lòng. Nếu như ai mà phê bình hần theo hướng này, hần chắc chắn sẽ cười thừa nhận. Nhưng ở vài phương diện nào đó, trong nhóm bạn bè đều tự đánh giá hần là người trọng tình trọng nghĩa.

Là một người hào phóng, bất luận hần đối với người nào đối với chuyện gì, từ trước đến nay đều ra tay hào phóng, chưa bao giờ tính toán chi li. Tuy rằng bình thường người này làm một bộ công tử lang thang, nhưng hần lại đặc biệt thông minh hơn hần, vô cùng có đầu óc làm ăn, đã sớm có thể giúp cha hần một tay, dung nhập vào trung tâm quản lý tập đoàn. Vì giá trị con người của hần, tiền vốn mà hần nắm trong tay có thể vận dụng khác xa với những người cùng thế hệ khác đến hai, ba đời công tử. Mà mặt khác thứ mà hần khá tự đắc chính là, hần cho rằng trong giới của họ mình là người có khuôn mặt đẹp trai nhất.

Tất nhiên, nếu muốn so sánh với đại minh tinh hay siêu mẫu các loại thì, chỉ có kém hơn, nhưng trong số những người bình thường đó, so với với người thanh niên đẹp trai tài giỏi bên cạnh, quả thật hẳn có thể bỏ rơi người ta hai con phố.

Đường Nhận hẳn, thân cao 182cm, cân nặng 76kg, mỗi thứ tư đều kiên trì ngâm hai tiếng trong phòng tập thể hình, cả người không hề dư miếng thịt nào, vui sướng trong cảnh mê đảo không biết bao nhiêu nam nữ, bây giờ uống công để người khác nhìn một lần, hẳn đã không nói gì, người nọ còn dám chê đáng người hẳn không đẹp?

Nếu không phải nhìn anh ta có phần đẹp trai hơn hẳn, hẳn đã trực tiếp để người này cút rồi, một con vịt, có thể nói chuyện với kim chủ như thế sao?

—

Tác giả có lời:

Tiết mục đoản văn.

2. Chương 2

Cả người Lục Bán đều có chút buồn bực.

Trước khi anh tới đã từng nhắn tin trao đổi với người mẫu này, đối phương rõ ràng báo cáo mã số chiều cao cân nặng số đo ba vòng. Anh tương đối hài lòng với điều kiện cơ sở của cậu ta, do đó về mặt cũng khá thoải mái, không có xem ảnh của cậu ta, không ngờ chân nhân lại là hàng không đúng bản.

Anh quét mắt qua một lượt hỏi: “Vai 53?”

Đường Nhận: “Cái gì?”

Lục Bán: “Ngực đủ 100?”

Đường Nhận: “Cái gì?”

Lục Bán dời ánh mắt xuống: “Chân không tẹt, đủ thẳng, nhưng cậu không đủ 187 nhĩ?”

Đường Nhận không để ý anh nữa, cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, bắt đầu lật dãy số mỏng, bấm số.

Bên kia kết nối rất nhanh, Đường Nhận trực tiếp mắng: “Con mẹ nó Tưởng Nhị đại gia mày, mày cho là bố mày đang tìm trò vui chắc?”

Lục Bán thoáng sửng sốt, ấn tượng đối với người này lập tức vô cùng tệ hại, chuẩn bị chờ hắn nói chuyện điện thoại xong thì cáo từ rời đi.

Có lẽ người nọ đang nói người trong điện thoại kia, sắc mặt hơi hoà hoãn, cuối cùng lúc cúp điện thoại thì quay đầu nhìn anh, bỗng nhiên nhìn anh nhàn nhạt cười một tiếng.

Tuy rằng dáng dấp người này không tính là hàng đầu, nhưng mi thanh mục tú hơn hẳn, nhẹ nhàng khoan khoái, lại vừa mới tắm xong, tóc còn chưa khô, cổ áo lộ rõ một khoảng xương quai xanh rõ ràng... Chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng chẳng khiến người ta chán ghét.

Chỉ là nhân phẩm cậu ta quá có vấn đề, không cách nào làm việc chung được.

Nhưng mà người này là do thầy anh tiến cử, anh không nên làm quá, nể mặt thầy. Nghĩ đến đây Lục Bán bèn đứng lên, khách sáo nói với Đường Nhận: “Điều kiện của cậu không phù hợp với yêu cầu của tôi, cứ như vậy đi.”

Nói xong anh liền đi ra cửa, trên đường thì bị ngăn lại.

Đường Nhận nắm cánh tay anh, cười nói: “Hãy, đợi một chút.”

8.

“Anh tên gì?” Hắn hỏi.

Lục Bán nghĩ, trước đó quả thật chỉ nói mình họ Lục, không có trao đổi tên họ, đối phương cũng chỉ nói qua một cái tên dương.

Mặc dù người này có chút thái quá, có điều nói cho cậu ta cũng không sao.

“Lục Bán.” Anh nói.

“Bán nào?”

“Bán trong một phần hai.”

Đường Lục thoáng nhú mày, cười có điểm lạ: “Tên thật?”

Lục Bán nheo mắt lại: “Cậu có ý gì?”

“Không có,” Đường Nhận đem mái tóc ướt rũ trên trán vuốt ra sau ót, lộ ra cái trán sáng bóng đầy đặn, “Cái tên này của anh nghe hơi lạ, cha mẹ thật dùng cái tên này,” hắn châm chọc chọn lời, “Mà thiếu chữ gì ấy nhỉ, đặt tên cho con nít à?”

Lục Bán nhìn người đàn ông không biết nói chuyện này, không giải thích nhiều.

Có điều sau đó Đường Nhận cũng biết.

Khi Lục Bán anh ở trong bụng mẹ, còn có anh em. Đáng tiếc đứa bé kia sinh ra đã không còn, bởi vì ban đầu đã chuẩn bị xong tên của đôi song sinh, để tưởng niệm người đôi song sinh trước đó nên anh gọi là Lục Bán.

Bán trong một phần hai.

Cái này nói sau.

Trước mắt Đường Nhận thấy vẻ mặt không quá tình nguyện phản ứng hắn của Lục Bán kia, chợt cảm thấy người này rất thú vị.

Hắn có chút vừa ý anh.

9.

Hắn không muốn phải chờ đợi người khác, lại đi đến phòng anh ta, còn nói nhìn vừa mắt anh ta rồi, thế cũng tính là duyên số của bọn họ đi, Đường Nhận nghĩ thầm.

Khi còn bé thân thể hắn không tốt, nhà bọn họ vì hắn mà ăn chay niệm phật, hiện tại trong nhà còn thờ cúng Bồ Tát, ít nhiều gì hắn cũng có chút tin chuyện này.

Hôm nay vốn là ngày khai trương hộp đêm của Nhị công tử Trương gia.

Tên Trương Nhị này, Đường Nhận khá là chán ghét phương diện làm người của cậu ta, nhưng ở phương diện xử lý lại rất đáng được tán dương, cậu ta là một người tinh ranh, biết nhìn người dưới đĩa thức ăn[1].

[1] Thành ngữ [Nhìn người dưới đĩa thức ăn/]: nghĩa là không thể đối xử bình đẳng được, nhưng thái độ khác nhau được đưa ra cho những người khác nhau và các phương pháp điều trị khác nhau.

Cậu ta cũng là một trong những thiếu gia ở Nam Thành, là người đầu tiên phát hiện ra tính hướng khác thường của Đường Nhận. Vì nịnh nọt Đường Nhận mà thường xuyên giới thiệu vài cậu trai trẻ bối cảnh sạch sẽ, thân thể sạch sẽ.

Tiếc rằng khẩu vị Đường Nhận rất kén, trai trẻ thấy không ít, không ai có thể vừa mắt, không vừa ý hân đụng cũng lười đụng, không ngờ lại tốn hơi sức như vậy.

Hộp đêm khai trương, rất nhiều ứng cử viên cao cấp đi vào, Tưởng Nhị này cũng coi như phân biệt rõ khẩu vị của Đường đại thiếu gia, nói lần này đã chọn cho hân thứ này, hân chắc chắn sẽ thích.

Quả thật rất thích.

Đường Nhận vừa đi ra từ phòng tắm thì thấy người nọ ngồi bên cửa sổ, bèn suy nghĩ, Tưởng lão nhị lần này cũng coi như là đặt cược với kho báu.

Cái này có thể, rất có thể.

10.

“Tôi còn có việc.” Lục Bán vừa nói, vừa đẩy cái tay đang nắm cổ tay mình kéo xuống, nhấc chân đi.

“Ồ... Ôi —— chờ, chờ một chút...”

Âm thanh này nghe có chút không đúng, Lục Bán quay lại nhìn, sợ hết hồn. Chỉ thấy người đàn ông vừa rồi còn tốt bỗng che ngực co người lại, mặt đầy thống khổ, một bộ muốn đứng cũng không đứng được.

Anh liền ba chân bốn cẳng đi qua đỡ người đến mép giường, để hân ngồi xuống.

“Cậu sao vậy?”

Người nọ giống như khó thở, tay run rẩy chỉ áo khoác treo trên kệ áo ở cửa.

“Thuốc... Có thuốc.”

Lục Bán lại vội vàng tìm thuốc trong quần áo hân, đưa tay vào cái túi trước ngực tìm kiếm, quả nhiên tìm thấy một lọ thuốc nhỏ màu trắng.

“Hai viên.” Đường Nhận nói.

Thế là Lục Bán đổ ra hai viên, đưa đến miệng người nọ.

Môi Đường Nhận run rẩy, đến gần tay Lục Bán, thở hổn hển, liếm viên thuốc vào trong miệng.

Đầu lưỡi mềm mại đột nhiên lướt qua lòng bàn tay, Lục Bán nhìn vệt nước nhỏ trong lòng bàn tay của mình, cau mày khép ngón tay lại, thu lại.

“Gọi xe cứu thương không?”

Sau khi Đường Nhận nuốt xong viên thuốc dường như khá hơn một chút, hắt hơi lắc đầu, nhìn về phía bàn trà nhỏ: “Có thể rót giúp tôi ly nước không?”

Lúc này Lục Bán cũng bế tắc, không biết người này mắc phải bệnh gì, anh vừa đi như thế đã có vẻ không ổn, đành phải cam chịu số phận đi đến, rót một ly nước rồi quay lại, đưa cho Đường Nhận.

Đường Nhận đánh thương nói: “Tay tôi run, anh đút tôi một hớp được không?”

Lục Bán nghĩ thầm được thôi, làm người tốt đến cùng. Thế là hẩn cúi người xuống, đỡ người dậy, đưa ly nước đến trước mặt hẩn.

Đường Nhận bèn uống một hớp trong tay anh, sau đó...

Đột nhiên xuất kỳ bất ý[2] ôm lấy cổ Lục Bán, đem môi dán vào.

[2] Xuất kỳ bất ý []: Đánh bất ngờ; hành động khi người ta không đề phòng. (đánh lén ấ)

11.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy Lục Bán, Đường Nhận rốt cuộc cũng biết vì sao trước kia Tưởng Nhị giới thiệu những cậu trai trẻ không hợp khẩu vị kia cho hẩn.

Công tâm mà nói thì người ta đối xử với Tưởng nhị thiếu vẫn tốt chán, không phải chỉ nhét toàn vịt cho cậu ta, trong số đó có không ít gay xuất thân trong sạch, tính tình ngoan ngoãn yên phận, có công ăn việc làm đàng hoàng.

Vấn đề nằm ở chỗ này.

Trước đây những người kia hoặc là thanh tú tuấn mỹ, hoặc là diêm dúa lòe loẹt lẳng lơ, nhìn cái là biết cong, không ai có thể cào ngứa một mảnh lòng hẩn.

Mà Lục Bán thì không giống vậy.

Nhìn anh ta rất đàn ông, rất thẳng.

Áo sơ mi đơn giản vô cùng, quần dài màu đen cắt may vừa vặn, tóc tai gọn gàng sạch sẽ, không nhuộm màu lung tung, trên người ngoại trừ đồng hồ đeo tay ra thì không có trang sức nào dư thừa, yên tĩnh ngồi ở đó, đôi chân dài vắt chéo, vô cùng cấm dục, nhưng vẫn phát ra từng tia từng sợi ý vị sâu xa gợi cảm.

Liếc mắt một cái là cào được.

Chỉ tiếc là một con vịt...[4]

[4] Áp vịt (con vịt) ở đây còn được ví như trai bao.

Trong lòng Đường Nhận có chút tiếc nuối.

Một người như vậy, làm cái gì không tốt sao, sao lại phải bán chứ? Nếu như anh ta gặp khó khăn, hay kinh tế có khó khăn... Thậm chí hẳn nghĩ, biết đâu hẳn có thể giúp đỡ anh ta, nếu sau khi thử tốt việc của hẳn, hẳn có thể bao anh ta một khoảng thời gian.

Ai mà ngờ, hẳn lại là nhất sương tình nguyện[5].

[5] Nhất sương tình nguyện [] – Nhất tương tình nguyện []: nguyện vọng, chỉ mong muốn từ một phía, mong muốn đơn phương – chỉ theo ý kiến chủ quan, theo ý mình.

Trong điện thoại Tưởng Nhị vẫn một mực luôn miệng nói áy náy với hẳn, nói cậu ta trên đường đi tìm người kia có xảy ra chút sự cố, bây giờ vẫn chưa đến.

Hắn nghe xong chỉ thấy cực kỳ thờ phào nhẹ nhõm, trong phòng này vốn dĩ, là một sự hiểu lầm xinh đẹp.

Đầu óc hẳn lập tức ồm ờ suy nghĩ, làm sao lưu lại sự bất ngờ ngoài ý muốn này, cũng để cho mình lôi kéo quan hệ với anh ta.

12.

“Cậu uống thuốc gì thế?”

Bị người lạ cường hôn mà vẫn có thể bình tĩnh nhắm trúng điểm khả nghi mà đặt câu hỏi, Đường Nhận phát hiện mình càng có hứng thú với thanh niên tên Lục Bán này. Hơn nữa còn cảm giác được một chút

thất bại đã lâu, xảy ra chuyện gì vậy? Là kỹ thuật hôn của hấn không được ư? Phản ứng này cũng thật không nể mặt mũi... Không đúng, sao anh ta lại không phản ứng chứ?

Hấn dùng ngón cái nhẹ nhàng lau vệt nước ở khóe miệng Lục Bán, nói với anh: “Ném ra chưa? Là vị quýt, tất nhiên là vitamin C rồi.”

Lục Bán đẩy người ra, vẻ mặt không vui hơi cúi đầu nhìn vạt áo trước ẩm ướt của mình —— ly nước kia người này vừa uống một hớp, một nửa còn lại thì vẩy lên trên người anh, một nửa kia kia còn đang chảy xuống ngực tên đầu sỏ này.

“Là giả vờ bệnh?” Anh hỏi.

Đường Nhận không trả lời mà hỏi ngược lại: “Anh là cong hả?”

Hấn nghĩ đến tình cảnh vừa nãy, đều là ý nghĩ bất chợt để giữ người lại, ý định dò xét. Hấn có thể ôm trong lòng —— sẽ bị thẳng nam đánh một trận —— đã chuẩn bị tâm lý để làm chuyện này.

Lúc hôn trong đầu hấn chợt lóe lên mấy loại suy đoán, rằng Lục Bán sẽ khiếp sợ? Nổi nóng? Khó xử? Chán ghét? Hay là nhất phách tức hợp[6] với mình?

[6] Nhất phách tức hợp []: ăn nhịp với nhau.

Chỉ có tình huống trước mắt này là không đoán trước được.

Anh không khiếp sợ, cũng không nổi nóng, không khó xử, cũng không chán ghét mà phì phì chùi miệng.

Lục Bán rũ mắt nhìn Đường Nhận, anh chính là trăm triệu không ngờ đến, người thầy anh giới thiệu đến lại có thể thái quá đến mức độ này, anh hỏi: “Thế nào, cậu vừa ý tôi?”

Bọn họ cách rất gần, Đường Nhận bèn kéo mặt Lục Bán đến gần tỉ mỉ nhìn. Hấn càng nhìn càng thích, một chút vui mừng này, trái lại trong lòng có chút mất hứng: “Sao anh không hoảng sợ xiu nào vậy, thường hện hò với người khác à?”

Lời này hỏi đến đã hơi quá đáng, không những liên quan đến chuyện riêng tư mà còn mang tính chất sỉ nhục nữa.

Lục Bán lần nữa nhú chặt mày, anh vừa mới mở miệng, Đường Nhận đã nói ——

“Vậy 419 với tôi đi, tôi có thể chịu trách nhiệm với anh.”

3. Chương 3

Mắt Lục Bán lóe lên tia trào phúng rồi biến mất, sau đó bình thản nói: “Chịch đạo thì sao phải chịu trách nhiệm, cậu cũng đâu phải chưa từng chơi qua?”

“Điều này cũng đúng.” Đường Nhận hết sức phối hợp gật gật đầu, mở vạt áo trước áo ngủ ra, rút mấy tờ khăn giấy lau nước đọng trên người, vừa lau vừa hỏi, “Vậy ý anh là, khỏi cần chịu trách nhiệm, chỉ chịch thôi sao?”

Người này thật quái gở, Lục Bán nghĩ.

Tại sao mình lại chậm chạp không thưởng cho cậu ta một quyền rồi sau đó rời đi?

Có lẽ là bởi vì, anh làm việc không đáng tin cậy, nói lời không đứng đắn, nhưng cũng không cho người khác có ấn tượng ngả ngớn phóng túng nào. Anh càng giống như có chút tùy hứng, nhưng lại là quý công tử được dạy dỗ tốt, khiến người khác hết cách với anh, không phát câu lên được.

Lần này anh thiết kế hàng loạt trang phục cho nam, chủ yếu là nhằm vào tầng cấp đàn ông trẻ tuổi này. Thời thượng, kinh xa, mang theo một chút cảm giác phản nghịch của tuổi trẻ.

Nếu như người này không thái quá như thế thì bọn họ đã có thể nghiêm túc ngồi xuống trò chuyện đôi chút, nói không chừng anh sẽ nói rộng yêu cầu kia tí nữa, chút vấn đề thấp gầy ấy cũng không lớn lắm, khí chất cậu ta rất phù hợp...

Điện thoại trong túi bỗng rung rung, có tin nhắn mới.

Lục Bán lấy điện thoại mở ra nhìn một cái, lại bỗng ngẩng đầu nhìn Đường Nhận.

Đường Nhận huyết sáo, cười nói: “Anh đẹp trai, hình như anh đi nhầm phòng rồi, có điều là chúc mừng nha, anh không có tìm lộn người.”

“Tôi tên Đường Nhận, lưỡi dao gió nhận, nhớ kỹ chút nhé. Bởi vì tôi... Tương lai sẽ là người đàn ông của anh.”

14.

Nội dung tin nhắn đơn giản dễ hiểu — sao còn chưa đến?

Lục Bán nhất thời phản ứng, rằng mình đi nhầm phòng rồi. Cô gái trước quầy lễ tân kia hình như mới đến, tay chân mới có chút luống cuống, nên đã đưa sai thẻ phòng.

Mà người trước mắt này vừa nói điện thoại nên chắc hẳn cũng biết đã xảy ra tình hình gì, nhưng vẫn đùa bỡn anh, quả thật anh không nên tiếp tục khách sáo với cậu ta như thế.

Lục Bán lạnh lùng nhìn Đường Nhận một hồi, nắm chặt quả đấm... Lại nói lỏng ra, xoay người rời đi.

“Ấy... Đây — Lục Bán!”

Đường Nhận vội vàng đứng dậy đuổi theo mấy bước, đuổi đến trước cửa phòng thì bắt được tay anh, người sau vẻ mặt không tốt quay đầu nhìn hắn, ánh mắt như muốn giết chết hắn, ngấm lại bản thân mình vừa nãy... Quả thật hơi phóng túng. Có điều hắn cũng không nghĩ đến, Lục Bán này lại đứng đắn như thế, khiến hắn không thể không bày ra bộ dáng đó.

Hắn khép vạt áo lại, tùy tiện thu hồi sắc mặt: “Để lại cách liên lạc đi, tôi lại tìm anh.”

Lục Bán rút cánh tay về, không có ý định để ý đến hắn.

Đường Nhận nghiêm mặt nói: “Anh không cho, tôi cũng có biện pháp tìm được anh, chẳng qua là tôi nghĩ anh sẽ nói cho tôi biết.”

Lục Bán dùng sức kéo tay nắm cửa một cái.

Trong phòng hai người, cộng thêm người bên ngoài đang chuẩn bị gõ tay gõ cửa, đang cùng lúc ngăn ngăn.

Một mùi nước hoa nam giới phong tao theo gió cửa phả vào mặt, đứng ở cửa là một người đàn ông khuôn mặt anh tuấn, ăn mặc hợp thời.

Lục Bán quay đầu lại nhìn Đường Nhận: “Chịch với cậu? Chịu trách nhiệm cho tốt đi.”

15.

Đường Nhận thấy sớm không đến, cứ ở thời khắc máu chốt mới đăng đàn phá đám, dễ nóng lắm biết không. Rốt cuộc Lục Bán vẫn không thể ngăn cản, hết như con điều đứt dây bay đi mất.

“Chào Đường thiếu, em tên Tim.”

Tim cầm một chai rượu chất trong tay đặt lên bàn trà nhỏ: “Tưởng thiếu bảo em mang cho ngài.”

Đường Nhận không nhìn chai rượu kia, ngồi lại trên ghế salon lười biếng đánh giá Tim.

Lần này Tưởng Nhị thật sự có thăm dò sở thích của hắn, tìm người này, ngoại hình rất hợp ý hắn, đáng người, tướng mạo, khí chất, càng có phần giống với con điều vừa mới bay mất kia.

Lục Bán...

Hắn bỗng cảm thấy có chút nản lòng.

Khép đôi mắt lại còn có thể nhớ đến vẻ mặt lạnh nhạt của Lục Bán, trong mắt anh là nhàn nhạt xem thường và kiêu căng, anh thờ ơ không động lòng môi lưỡi, cùng hương vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái... Ngẫm lại thôi cũng khiến cơ thể hắn nóng lên.

Nếu như Tim đến sớm một chút, đêm nay bọn họ đã có thể cùng nhau trải qua đêm xuân thật vui vẻ rồi, chỉ cần sớm một chút...

Thấy Đường Nhận nhắm mắt, Tim rất thức thời mà đi đến trước mặt hắn, ngồi xổm người xuống, bắt đầu cởi dây lưng áo ngủ của hắn.

Sau khi cởi quần áo, ánh mắt cậu ta kinh ngạc nhiều lần miêu tả cơ thể của vị Đường đại thiếu này. Cậu ta là người mới, chưa phục vụ qua người khách nào nên vô cùng sạch sẽ, do đó mới có tư cách được giao cho Đường Nhận. Làm nghề này, hầu hạ loại khách nào vốn không phải theo bản thân mình chọn lựa, cậu ta đã chuẩn bị tâm lý xấu nhất để gõ cửa, không ngờ vị Đường đại thiếu này lại trẻ tuổi thanh tú như vậy, quyến rũ đến bức người.

Ngón tay cậu ta dời xuống dọc theo đường vân cơ bụng căng mịn, sau cùng há miệng, cúi đầu —

Bỗng nhiên có một lực tay mạnh mẽ cương quyết đè xuống vai cậu ta.

Đường Nhận đẩy người ra, tự mình bắt đầu cột vạt áo lại.

“Cậu đi đi.”

Tim thoáng giật mình, vội hỏi: “Đường thiếu, tại sao? Em làm chỗ nào chưa tốt...”

Đường Nhận xua tay: “Tôi không thích nói lần thứ hai.”

Tim nhớ trước khi đến ông chủ có nói với cậu ta — nếu như cậu biết hầu hạ tốt Đường đại thiếu gia, lợi ích sẽ nhiều hơn cậu nghĩ, từ nay về sau ngay cả tôi cũng phải dựa vào cậu... Ý cười hơi ám chỉ, không nói thêm nữa.

Lời này của Tưởng Nhị có phần khoa trương, nhưng cũng đủ để biết được địa vị siêu phàm của Đường gia ở Nam Thành.

Nhưng cho dù Đường Nhận không có lai lịch lớn như vậy, chỉ dựa vào người này, cậu ta cũng rất bằng lòng đi theo hẳn.

“Đường...”

Chữ “Thiếu” bỗng mắc trong cổ họng, trong lòng Tim thoáng run sợ nuốt mấy lời còn lại vào trở lại, đứng lên, cung kính gập đầu, thối lui ra cửa.

Cậu ta không thể không lui, ánh mắt mà Đường Nhận lần nữa nhìn về phía cậu ta tựa như một con dao sắc bén, nếu như cậu ta vẫn cố chấp dây dưa, con dao kia sẽ không chút lưu tình xuyên thủng cổ họng cậu ta.

Cửa phòng được người bên ngoài đóng kỹ.

Đường Nhận hơi tịch tịch ngồi một lúc, sau đó đứng dậy đi tìm điện thoại, gọi một số điện thoại.

“Tôi muốn cậu tìm cho tôi một người.”

16.

Sau một khoảng thời gian dài, công việc của Lục Bán thuận lợi đến mức không thể tin được.

Vị kia suýt nữa bỏ qua người mẫu anh gặp được, tên là Đằng Dẫn, con lai, có chút khó khăn trong giao tiếp, trao đổi rất không thuận lợi. Nhưng để trở thành một người mẫu thì tố chất tổng thể nhất định phải hoàn mỹ vượt qua ngoài mong đợi, khí chất cùng tác phẩm cũng vô cùng ăn khớp với phong cách thiết kế của anh, trong thời gian thử việc ngắn ngủi, anh đã đào ra được càng lúc càng nhiều tìm thấy linh cảm thiết kế. Lục Bán đối với người này rất hài lòng, đồng thời hẳn cũng lấy tài hoa và tác phẩm phẩm chất chinh phục đối phương, hai người ăn nhịp với nhau, thành lập được quan hệ hợp tác.

Đi nhằm phòng chỉ như một khúc nhạc dạo ngắn ngủi dường như đã dần dần bị quên lãng, thậm chí Lục Bán chưa từng nghĩ, nhân sinh của hắn và vị công tử ngoại hạng phóng đảng đó sẽ còn có gì qua lại gì.

Lần thứ hai gặp Đường Nhận, là hai tháng sau, một nhãn hiệu thời trang nam nổi tiếng xa xỉ nào đó tổ chức buổi trình diễn thời trang mùa thu sang trọng trên du thuyền.

Lục Bán chỉ là một nhà thiết kế không tên tuổi đương nhiên cũng không có tên trong danh sách khách mời, anh lấy thân phận học sinh kiêm trợ lý của thầy leo lên chiếc du thuyền để tham dự buổi trình diễn.

Thời điểm lên thuyền chạng vạng tối, Lục Bán cầm chắc thẻ phòng chuẩn bị về phòng sắp xếp, hẹn thầy thời gian ăn cơm tối sẽ gặp nhau tại phòng ăn.

Nhân viên phục vụ rất nhanh dẫn anh đến cửa phòng mình trước, đẩy cửa nhìn vào, phòng của anh là một phòng xép có view cảnh biển, vừa vào cửa là phòng khách diện tích không nhỏ, cuối dãy có một cánh cửa đóng kín, có lẽ là phòng ngủ, trong phòng nội thất thiết bị cả đầy đủ, vô cùng xa hoa.

Lục Bán có phần hơi nghi ngờ, quay đầu xác nhận nhiều lần với nhân viên phục vụ, bị cáo cho biết đây chính là phòng anh, anh mới yên tâm đi vào.

Cất hành lý xong, anh tìm điện thoại xem tin tức sau đó sạc pin. Ngồi một hồi, nhớ tới thứ gì, mở vali ra một bộ chính trang treo lên.

Mười giờ tối bong tàu sẽ có một bữa tiệc mở màn, lần này thầy dẫn anh đến, một là để anh mở mang tầm mắt, hai là cố ý tiến cử anh cho vài người bạn già trong giới. n sư dẫu dốt như vậy đương nhiên không thể thờ ơ, anh đứng dậy vào phòng ngủ, định vào mở máy lạnh trước một chút, sau đó tự mình dọn dẹp thật tốt.

Anh vừa cởi nút áo sơ mi thì cửa phòng ngủ bên cạnh ở ra... Sau đó bước chân liền bất động

Một sinh vật hình người vô cùng nhàm chán đang nằm trên giường trong phòng ngủ của anh chơi điện thoại, thấy anh mở cửa, ngẩng đầu lên nói với anh: “Sao bây giờ mới đến, tôi chờ anh lâu rồi đó.”

17.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Đương nhiên là đến tìm anh.” Giọng Đường Nhận tỏ ra uể oải, hắn ném điện thoại, lười biếng từ trên giường ngồi dậy, nhìn chằm chằm Lục Bán, trong lòng dường như nghĩ anh sẽ đột nhiên chạy mất.

Lo lắng của hắn cũng không thừa, Lục Bán nghe hắn nói như vậy, quả nhiên xoay người rời đi.

“Lục Bán...”

Đường đại thiếu vội vàng nhảy xuống giường đuổi theo ra phòng ngủ, đi chưa được hai bước đã rên một tiếng.

“Này, giúp tôi, giúp tôi tìm thuốc đi...”

Lục Bán nghĩ thầm với bộ dạng này của hắn, hắn cho là anh sẽ còn mắc lừa chắc?

Anh rút điện thoại trong túi quần ra, cuộn cục sặc thành một vòng rồi lại thu dọn hành lý, đang muốn đi lấy quần áo treo thì Đường Nhận đã nhào tới phía sau anh, một cánh tay khoác lên vai anh, lập tức mười mấy hai mươi cân sức nặng đặt ở trên người anh.

“Thật, không ầm ĩ với anh, tôi... ôi, tôi say sóng...”

Lục Bán nghiêng đầu nhìn kỹ một chút, sắc mặt Đường Nhận quả nhiên trắng trắng xanh xanh, bên tóc mai còn đỏ mồ hôi lạnh.

Giờ khắc này anh thật sự rất muốn chửi má nó.

Anh cả giận nói: “Cậu có phải bị bệnh không???”

Đường Nhận đu trên người anh, tỏ ra vô cùng yếu ớt, lại cười tí tởm nói: “Đúng vậy, anh tìm thuốc cho tôi đi.”

Lục Bán thật sự là hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Say sóng thì cậu còn đến đây làm gì?!”

Đường Nhận nói: “Đã nói rồi, đến tìm anh...”

Hắn nôn khan hai lần, còn nói: “Người của tôi đều không mang đến, anh mà mặc kệ tôi, tôi sẽ chết ở nơi này đó.”

Lục Bán bị hắn chọc tức đến mắt trợn trắng, thật muốn hất thẳng người ra rồi đi, nhưng khi anh nhìn Đường Nhận thêm chút nữa thì thấy trên trán càng ngày càng nhiều mồ hôi hột, nói giống như không có suy nghĩ, bèn nói thẳng ra từ trong miệng: “Thuốc ở đâu?”

4. Chương 4

18.

Đường Nhận được voi đòi tiên mà tựa đầu lên vai Lục Bán, hắn nói: “Tôi không mang, hay là anh đi tìm người trên thuyền đi.”

Lục Bán nghe thấy thì lông mày cũng thất lại: “Cậu biết mình say sóng còn không mang theo thuốc?”

Đường Nhận không thèm để ý nói: “Đi gấp, quên mất.”

Lục Bán không nói nhảm nữa, kéo người đi hai bước rồi ẩn ngả trên ghế salon, mình thì xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Đường Nhận vùi trong ghế salon thu hồi nét mặt cười đùa, lau lau mồ hôi trên đầu, nghiêng ngả xoa xoa ngón tay, sau đó như có điều suy nghĩ nhìn cửa phòng khép lại.

Thực tế hẳn đã sớm phái người đi điều tra xong lai lịch của người tên Lục Bán này, mặc dù hai tháng qua hẳn đều không xuất hiện trước mặt anh, nhưng thực tế... Khoảng thời gian này hẳn vẫn luôn lặng lẽ ở bên cạnh anh quan sát.

Kết quả càng quan sát càng cảm thấy người này thật thú vị.

Lục Bán lớn lên ở gia đình cao tri (phần từ trí thức), cha mẹ đều là giáo sư đại học. Tính tình người này lạnh lùng, bình thường đối nhân xử thế đều mang một tia lãnh đạm hờ hợt. Đời sống tình cảm trống rỗng, bởi vì liên quan đến công việc nên thường sẽ tiếp xúc với những người trong giới thời trang, nhưng ngoại trừ nơi làm việc, anh rất ít khi ra vào chỗ ăn chơi, cũng không thích ăn chơi đàng điếm lẩn lộn bữa bãi với người khác, lúc thì bận đến quên ăn quên ngủ.

Xem ra thật sự là người được thiết lập nhạt nhẽo không thú vị, thế nhưng anh lại thường xuyên làm một chuyện khiến Đường Nhận cảm thấy rất thú vị — mỗi ngày chạng vạng tối anh đều đến vườn hoa nhỏ ở gần nhà dứt mèo ăn.

Anh còn đặt cho bọn mèo hoang khác cái tên bất đồng với màu sắc của chúng.

Ban đầu Đường Nhận nhìn mà không biết nên khóc hay nên cười, sau đó hẳn phát hiện, mỗi khi cho mèo ăn, nét mặt Lục Bán đều trở nên rất khác, khi thì dịu dàng đến lạ thường, trong đôi mắt tựa như mang theo ánh sáng, nhìn mà lòng hẳn ngứa ngáy đến khó nhịn.

Thì thoảng hẳn sẽ tưởng tượng, nếu như Lục Bán dùng ánh mắt đó nhìn hẳn, thì cảm giác sẽ ra sao? Rất thoải mái đi?

Lúc trước hẳn sẽ không quá cảm thấy hứng thú với người nào như vậy, hứng thú dày đặc đến khiến bản thân hẳn cũng cảm thấy nguy hiểm.

Không biết có phải là do hẳn có gen thương nhân trong nhà hay không mà tính toán rất cẩn thận, hẳn đã quen để ý từng sự việc để biến nó thành hạng mục, trước khi thực hiện hạng mục đều cần phải tiến hành đánh giá rất mạo hiểm, sau đó mới nhắm vào đặc tính của nó mà điều chỉnh phương án ứng đối, yêu cầu phải cẩn thận từng bước.

Hẳn cho rằng hạng mục mang tên Lục Bán này rất đáng giá để làm.

Trước kia chưa từng nghĩ tới, Đường Nhận hẳn muốn đoạt lấy một người, còn cần phải chơi như vậy sao?

Có thể nhìn đến phản ứng vừa rồi của Lục Bán, hắn phát hiện hắn chơi đến nghiện, làm không biết mệt....

Bên cửa truyền đến tiếng bước chân, hắn cười nhạt, lại yếu ớt quay về trên ghế salon.

Cả ngày hắn nhàn rồi, người thú vị thế này, vì anh ta mà tìm chút thời gian dùng ít tâm tư thì không tính là gì.

19.

Lục Bán vừa mới vào cửa thì nghe thấy Đường Nhận ở đó đang râm rì.

Anh chưa bao giờ gặp qua người như thế, đi ngang qua dừng cái ghế salon dưới chân lên, một người đàn ông, vừa say thuyền lại yếu ớt tựa như một đoá hoa yêu kiều.

Anh rót ly nước, đặt mấy viên thuốc và ly nước lên trên bàn con trước ghế salon.

“Ngồi dậy uống.”

Đường Nhận rên hai tiếng, lại giả trò cũ: “Tay tôi run...”

Lục Bán không để ý hắn, đến bên cạnh kéo rương hành lý của mình đi cất trước.

Đường Nhận thấy vậy vội hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Lúc này Lục Bán mới để ý hắn: “Đổi phòng.”

Đường Nhận bệnh tật ngồi bật dậy: “Trên thuyền không còn dư phòng khách.”

Lục Bán không tin, đổi thành ai đều không thể tin, du thuyền lớn đến như vậy, một gian có thể đổi mà phòng trống thì không có, ai tin?

“Thật mà.” Đường Nhận xách điện thoại riêng trên bàn con bắt đầu ấn số, “Anh đừng đi vội, tôi gọi phòng ban cho, để bọn họ nói cho anh thì anh sẽ biết.”

Hắn nói như thật, bước chân Lục Bán quả thật bị cản trở lại. Trong phút chốc, Đường Nhận đưa ống nghe ra, ra hiệu muốn Lục Bán đến nghe.

Lục Bán nhớ trước khi anh vào căn phòng này có cùng nhân viên phục vụ xác nhận nhiều lần, đối phương

cũng nói không đi nhầm, đây là phòng anh, chắc chắn người trong điện thoại kia cũng là một bộ, nên người giải thích ứng đối với anh cũng đã sớm chuẩn bị xong.

Anh không nghe, mặt lạnh nhìn Đường Nhận.

Ở nơi này cũng có thể nảy lên ý xấu[1], vào lúc này tức xem như là một sỏ bạch kiểm[2], cũng có thể đoán được thân phận Đường Nhận không đơn giản, hướng hồ từ trước đến nay Lục Bán chưa hề ngậy thơ như thế.

[1] Gốc là [Yêu thiêu thân/]: ý chỉ bịa đặt, cố tình gây sự, đa số nghĩa xấu, cũng có thể hiểu thành giở mánh khéo, đưa ra ý xấu.

[2] [Sỏ bạch kiểm/] chỉ người tương đối đơn thuần, đơn giản, không có nhiều tâm cơ.

Mấy gia tộc ở Nam Thành thế lực lớn, trong đó có nhà học Đường. Giống như lần hoạt động này, trong tường hợp phú quý tụ tập thế này, ở đây có khả năng được tôn là khách quý cũng có thể quấy phong làm mây, trừ cái người nhà họ Đường kia, không cần nghĩ đến hấn nữa.

Lục Bán hỏi thẳng: “Nói đi, có ý gì?”

20.

Đường Nhận cúp điện thoại rồi ném trở lại, lại làm ổ trên ghế salon: “Cái gì có ý gì?”

Lục Bán bỗng cười nhạt: “Cậu đưa tôi vào phòng cậu, là muốn giả ngu với tôi?”

Nụ cười này của anh khiến Đường Nhận cảm thấy tâm viên ý mã[3], vốn còn muốn đánh thái cực một hồi nữa, bây giờ suy nghĩ một chút, cũng không vòng vo tam quốc: “Được rồi, hai ta cũng đừng giả ngu nữa,” hấn vừa nói vừa ngồi dậy, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Đến đây ngồi xuống nói được không?”

[3] [Tâm viên ý mã/]: tư tưởng, tâm tình không khống chế được, suy nghĩ lung tung; sớm nắng chiều mưa; thất thường; nghĩ đồng nghĩ tây; tâm phiền ý loạn.

Lục Bán cũng không nhần nhó, dứt khoát bước đôi chân dài đến ngồi xuống.

Đường Nhận rất là thích tinh thần thẳng thắn này của anh, ánh mắt lại quét mấy lần từ đầu đến chân, mắt nhìn chăm chăm đến sắp không rút ra được.

Lục Bán nói: “Nói ngắn gọn, cậu định dùng tiền mua tôi? Muốn bao nhiêu?”

Đường Nhận nghe được thì ngẩn ra, nhanh chóng nhủ lòng mảy: “Tôi không có nghĩ như vậy.”

Trong mắt Lục Bán lần nữa xuất hiện loại trêu chọc giễu cợt, anh hỏi: “Vậy cậu nghĩ thế nào?”

Đường Nhận nhìn một lúc, mí mắt rủ xuống, tựa như đang suy nghĩ điều gì, lại qua hồi lâu, hắn mới nghiêm túc nói: “Tôi muốn anh cho cơ hội, chúng ta thử... Nói chuyện yêu đương?”

Bộ dạng lúc hắn nói lời này có chút là lạ, giống như lần đầu tiên trong đời dùng giọng điệu này để khơi lên đề tài thảo luận.

Lục Bán mặt không cảm xúc nhìn Đường Nhận.

Giờ phút này trong lòng anh khiếp sợ trình độ mờ mịt tương đương với việc nghe được tổng thống mỹ nói với anh rằng muốn nhường lại phòng làm việc cho anh.

Giỡn chơi cái gì thế hả?

Đường Nhận nói: “Nhìn anh có vẻ không tin lắm.”

Lục Bán nói hắn: “Cậu nói lời này, bản thân cậu có thể tin sao?”

Đường Nhận cứ nhìn anh như vậy mãi, sau đó cúi đầu, có phần ngượng ngừng cười một tiếng: “Làm sao bây giờ đây, tôi tin là thật.”

21.

Trước đó Lục Bán gần như đã quên mất Đường Nhận.

Từ sau khi ký kết người mẫu thì linh cảm thiết kế của anh liên tục không ngừng, đắm vào đồng bản vẽ bận bịu cả ngày lẫn đêm một khoảng thời gian dài mới xong. Đến nỗi khi người này vừa mới đẩy cửa phòng ngủ ra hỏi anh sao mới đến, trong lúc nhất thời anh còn không nhớ nổi đã từng gặp hắn ở đâu. Thế nhưng loại ấn tượng “Vô cùng không đáng tin” cấn trong lòng rất sâu sắc, thôi thúc anh nên cách xa người này một chút.

Kết quả hắn lại đến giả vờ bệnh thể kia, Lục Bán liền nhớ lại chuyện lần trước, đồng thời còn nhớ đến “Lời nói hùng hồn” của hắn —— tương lai tôi sẽ là người đàn ông của anh.

Anh hỏi: “Lần trước có mệt không?”

Đường Nhận chớp mắt mấy cái, hỏi ngược lại anh: “Lần trước gì? Cái nào?”

Nhìn bộ dạng hần giống như hoàn toàn không nhớ nổi cái hẹn lần trước kia, lòng Lục Bán cũng nguội lạnh thay người nọ. Có điều cũng là, loại con ông cháu cha thế này, làm sao lại để đối tượng hẹn chịch ở trong lòng. Anh dứt khoát nói: “Tôi rất bận, không có thời gian chơi đùa với cậu, nên cân nhắc đổi người đi.”

Phản ứng này của anh không hề khiến người khác bất ngờ, Đường Nhận vốn không cho rằng chỉ dăm ba câu thì có thể thu phục được anh, nhưng như vậy ngược lại hần càng cảm thấy càng thú vị, càng khiến chiến hơn. Hần nhớ ban nãy Lục Bán hỏi hần muốn dùng bao nhiêu tiền mua anh... Điều này thật ra hần chưa từng nghĩ đến, hần rất ít khi dùng tiền để mua bạn tình. Bằng điều kiện này của hần, người khác đều đã chạy ào lên, nào có như Lục Bán này đây, toàn bày vẻ mặt ghét bỏ hần?

Nhưng mà nếu như tiền hữu dụng thì cũng không phải không được....

Hần dùng giọng như đang hỏi thời tiết nói: “Vừa nãy anh hỏi tôi muốn mua anh bao nhiêu, anh cảm thấy, ra bao nhiêu thì anh mới bằng lòng bán đây?”

Trên mặt Lục Bán nhất thời xuất hiện vẻ mặt “Quả nhiên là như vậy”, đang muốn đứng lên, tay áo lại bị kéo lại.

Đường Nhận đùa giỡn mà nắm ống tay áo anh: “Ồ, tôi cũng không hề có ý sỉ nhục anh, tôi chỉ cảm thấy, nếu có thể dùng tiền để đổi lấy sự yêu thích của anh với mà gần tôi thêm một chút, tôi rất sẵn lòng móc tiền túi ra, anh thử nói giá tôi xem?”

Thấy Lục Bán lại nhíu mày, hần cười nói: “Này giống như người hâm mộ trả tiền cho thần tượng vậy, anh nói tôi mua tất cả của thần tượng, điều này có thể coi là sỉ nhục sao?”

Mẹ nó này có thể giống nhau sao? Lục Bán quả thật bị cái lô-gích thần thánh này làm cho khiếp sợ.

“Phải không.” Có lẽ là tức đến hồ đồ rồi, Lục Bán bỗng cười lạnh nói ra một con số trên trời đập chết người, để cho Đường Nhận biết khó mà lui.

Không ngờ Đường đại thiếu vừa nghe thấy thì vui vẻ bắt lấy cổ tay anh, còn vỗ tay cái bốp: “Thành giao! Lập tức mở một cái tài khoản mới cho anh, cứ quyết định vậy đi, bây giờ tôi là bạn trai anh rồi nhá!”

22.

Thật ra thì cái gì này thật sự khá cao, cũng không phải Đường Nhận hoàn toàn không cảm thấy nhức nhối. Hần biết, Lục Bán đang cố ý làm khó hần, muốn nhìn hần ăn quả đắng. Đáng tiếc là anh không hiểu rõ hần nên đã dùng sai phương pháp rồi. Con người hần, luôn luôn không muốn thua về vấn đề tiền bạc, dù cho đối phương ra giá cao hơn nữa, hần coi như phùng má giả làm người mập[4], cũng sẽ đồng ý.

[4] Phùng má giả làm người mập []: ý nói nói quá/ chém gió/ nói quá khả năng của mình.

Hơn nữa lần đầu tiên hắn làm loại chuyện này, lại cảm thấy chuyện này thật sự rất mới mẻ, rất kích thích —— đóa hoa giá cao như thế mà bản thân hắn vẫn mua được.

Còn là một người đàn ông.

Lại còn mua để anh ta nói yêu đương với mình...

Không biết ông già nhà hắn sau khi nghe được tin này có phái người đến đánh gãy chân hắn trước hay không.

Coi như hắn cũng không thể vận dụng một khoản tiền lớn như vậy mà không bị hỏi đến, tiền này chỉ cần lấy ra một khoản thì không đến hai ngày cha hắn sẽ biết, xem ra hắn phải quanh co một hồi rồi.

“Số tiền này tôi sẽ chia làm vài lần rồi chuyển đến.” Hắn nghiêm mặt nói, dùng giọng điệu giải quyết công việc nói, “Vượt quá vốn lưu động nhất định sẽ bị bộ phận liên quan đến quản chế (giám sát và điều hành), hơn nữa cũng tham gia điều tra, nếu như bởi vì điều này mà để người khác mời đi tán dóc sẽ rất khó coi. Có điều anh yên tâm, tôi mà đáp ứng thì nhất định sẽ đưa anh không thiếu phần nào.”

Lục Bán nhìn Đường Nhận ở đó cần nắn lưỡi nhai, anh cảm thấy bản thân cũng sắp nghe không hiểu tiếng phổ thông rồi.

“Đợi đã ——”

Đường Nhận không cho anh có thời gian tiêu hóa dư thừa, trực tiếp kéo lấy cổ áo anh xít lại gần hôn một cái: “Đóng dấu rồi, không được đổi ý...”

Lục Bán phản xạ có điều kiện mà đẩy người ra.

“Ôi chao ——”

Đường Nhận rất nhanh ngã trở lại: “Làm gì đó, tôi còn chưa có uống thuốc đâu... Ấy dô không được... Không được, lại hôn mê... Không đứng dậy nổi...”

Hắn vừa nói vừa giống như miếng thuốc dán hình người mà dán lên người Lục Bán, đầy thế nào cũng không nhúc nhích.

Lục Bán cả giận nói: “Cậu!”

Yết hầu của Đường Nhận đâm vào ngực anh, “Tôi không...” Hắn nghĩ nghĩ một chút, lại nói, “Nếu như anh hôn hôn em, anh xem có thể cho em chút máu hay không...”

Lục Bán không nhìn được nữa rống lên: “Đường Nhận!!”

Đường Nhận nghe xong thì ánh mắt sáng rực lên, mặt đầy ngạc nhiên: “Anh thật sự nhớ tên em?”

Lục Bán cảm thấy mình sắp bị tức chết.

5. Chương 5

23.

“Đi đâu nữa?”

“Tìm người.”

“Khoan khoan khoan, tìm cô của anh đúng không? Còn mang cái này theo làm gì?” Đường Nhận kéo rương hành lý của Lục Bán lại, “Theo lý mà nói, anh là một GAY, anh thì không vấn đề gì rồi, nhưng ngược lại cô Khương là phụ nữ, anh xách theo hành lý đến phòng cô không sợ người khác bôi nhọ danh tiếng à?”

Lục Bán cảm thấy ở cùng Đường Nhận thêm ba phút thôi thì anh cũng có thể tức chết bảy tám lần, cậu gằn giọng: “Tôi đâu có muốn ở trong phòng cô ấy!”

Đường Nhận mặt mũi tràn đầy nghi ngờ: “Vậy anh mang hành lý theo làm gì?”

Lục Bán nói: “Đó là chuyện của tôi.”

Đường Nhận dùng sức một cái, cuối cùng cũng đoạt lại được cái rương về, hơn nữa còn lập tức kéo về phòng ngủ, vừa đi vừa nói: “Anh bây giờ gọi là bạc tình hay mau quên thế? Vừa rồi cũng không phải đã nói rồi sao? Em đã là bạn trai anh rồi, còn chuyện của anh chuyện của em cái gì, chuyện của anh không phải là chuyện của em à?”

Không biết là ai cần phải nói đạo lý, vào lúc này Lục Bán chỉ hi vọng thời gian có thể trở lại hai tiếng trước, đánh chết anh để anh không leo lên thuyền giết; hoặc là trở lại một tiếng trước, đánh chết anh cũng sẽ không bước vào căn phòng này! Lại hoặc là trở lại một khắc đồng hồ trước... Anh không có việc gì bỏ tiền ra để làm gì không biết?

Nhưng mà thời gian không có cách nào quay trở lại, anh cũng không cần bị đánh chết, đánh chết cũng vô dụng.

Anh đưa điều kiện, người ta thì thỏa mãn yêu cầu, mình là người hướng nội, ngoại trừ làm thụ còn có thể làm gì.

Nhưng anh không hiểu, tại sao Đường Nhận lại là dạng người như vậy? Công tử này trong đầu nghĩ cái gì?

Anh cùng vào trong phòng ngủ, thấy Đường Nhận tìm một cái cà vạt lôi ra ngoài, đang ngồi chồm hổm ở bên kia buộc hành lý của hai người họ với nhau.

Hành động này của hắn làm anh không thể hiểu nổi: “Cậu làm gì?”

Đường Nhận buộc xong quay đầu nhìn anh một mặt đắc ý nói: “Nhìn đi, ngay cả rương hành lý của chúng ta cũng xúng đôi! Mình nên thưởng thức thế nào đây? Không kéo chân sau của anh chứ?”

Lục Bán: “...”

Đường Nhận cười lên, giống như nhìn thấy Lục Bán bị hắn gây khó dễ phải chịu bẽ tắc thì hắn liền vô cùng vui vẻ.

Chờ một lúc hắn đứng dậy đi đến trước mặt Lục Bán, lúc đi đến bên cạnh thì nụ cười dần dần tan biến, hắn bỗng nhiên trở nên có chút đứng đắn, giọng trầm thấp hỏi: “Kỳ thật anh cũng không chán ghét em như vậy đúng không?”

Hắn chọt chọt vào mặt Lục Bán: “Anh sớm muộn sẽ...”

Sẽ cái gì hả? Trong mắt Lục Bán viết nghi vấn.

Hắn im lặng không nói gì nữa.

24.

Bỗng nhiên sắc một phút, Lục Bán vội vàng bịt miệng đem âm thanh sắp ho khan ra nuốt mạnh trở vào. Anh cũng không biết mình đốt thuốc lúc nào, cũng không biết đứng ở chỗ này bao lâu, tiếng nước chảy ở phòng tắm lại làm anh nhớ lại chuyện nhiều năm trước kia.

Khi đó Đường Nhận muốn nói sớm muộn gì chứ?

Về sau anh cũng không có hỏi lại, nhưng cũng không phải là không có đoán qua.

Sớm muộn gì sẽ yêu tôi; sớm muộn gì cũng từ bỏ ý định với tôi, để cho tôi lấy cái tôi cần; sớm muộn sẽ bị tôi hô chi tức lại, còn có thể huy chi tức chứ[1], đúng không.

[1] Nguyên văn [Hô chi tức lại, huy chi tức khứ/ ,]: nghĩa là lúc cần thì gọi đến lúc không cần thì đuổi đi.

Khi đó anh thật trẻ tuổi, người cũng ngây thơ. Mới đầu còn đoán được bắt đầu, nhưng lại không thể hình dung ra kết thúc.

Kết cục chính là ngày anh nghênh đón “sớm muộn” này.

Nếu như lúc này Sở Mi nói chuyện nhà cửa là thật, vậy anh càng nên cảm thấy may mắn, từ lúc mới bắt đầu Đường Nhận cho anh bằng giá không thấp, đến khi kết thúc, dường như cũng không đến mức mất giá.

Anh thì có gì tốt chứ? Còn có cái gì cần thiết mà hỏi? Ngoài miệng nói không muốn gặp cậu ta, cả đời không qua lại với nhau, lại không phải chỉ một cú điện thoại đã không ngừng vội vàng đến đây?

Có chút xem thường mình, Lục Bán quay người kéo cửa ra lại đi ra ngoài.

Anh mở điện thoại Đường Nhận, khóa màn hình vẫn là ảnh hai người chụp chung lúc Đường Nhận và anh còn đi Milan hồi năm ngoái. Ấn xuống con số ngày tháng, khóa mở.

Chiếc điện thoại này là Đường Nhận sử dụng cho công việc, có đôi khi cũng sẽ ném ở chỗ Sở Mi, mật mã và khóa đều không thay đổi, khó trách Sở Mi không tin hai người bọn họ đã chia tay.

Anh lật xem danh bạ, gọi một số.

Bên kia chuông reo nửa ngày mới nhắc máy.

“Anh cậu uống nhiều quá, ở Thiên Doanh, cậu đến hoặc phái người đến một chuyến.”

Người bên kia dường như vừa bị đánh thức, dừng mấy giây mới nói tiếp: “... Chơi cái trò gì vậy? Để anh ấy lượng đi, làm cái quái gì ấy... Anh không rảnh đón hả? Tài xế đâu?”

Lục Bán cũng không giải thích nhiều: “Cứ như vậy đi, tôi vào thang máy rồi.”

Bên kia kêu lên: “Ôi trời đợi một chút, chị dâu, chị dâu cả?...”

...

Chị dâu em gái cậu á!

25.

Đường Nhận rất hiếm khi uống say, một là tửu lượng của hắn không ra gì, hai là thân thể không chịu được, ai cũng biết, không ai bằng lòng uống cùng hắn; uống ra chuyện gì họ không gánh nổi trách nhiệm, lúc bọn họ cùng các thiếu gia ông chủ trong giới uống rượu chơi bời cũng không gọi hắn đến. Nghe nói hắn uống rất nhiều, Đường Sơ cũng không tin được, cho là mình chưa tỉnh ngủ, còn đang nghe điện thoại trong mơ.

Hơn nữa cú điện thoại này là Lục Bán gọi tới, y càng thêm tin chắc đây là mơ.

Nếu Đường Nhận thật sự uống nhiều rồi thì từ lâu Lục Bán đã đi đón người rồi, cần phải phiền hà người khác sao? Xảy ra chuyện gì mà người khác cũng không cách nào cùng giải quyết được!

Y xoay người, tiếp tục ngủ.

Chưa đến nửa tiếng, lại vỗ lấy điện thoại, quay số, vừa ngủ vừa hỏi.

“May, nghe nói ông chủ của cô là một con quỷ?”

Đối phương không biết nói cái gì, Đường Sơ phút chốc mở hai mắt ra.

“Lục Bán đi sao?”

“Cái gì?”

Lúc này ý mới thanh tỉnh tám mươi phần trăm, trong điện thoại Sở Mi nói Đường Nhận thật sự uống rất nhiều, Lục Bán cũng ở đó, thế nhưng anh nói Đường Nhận và anh chia tay, anh không muốn gặp hắn.

Đường Sơ cào cào tóc, vén chăn lên ngồi dậy.

Rốt cuộc anh của y hay là tổ tông sống của y đây?!

Hắn âm thầm gộp chung tổ tiên của bọn hắn họ lại hỏi thăm một lần, sau đó xuống đất tìm quần áo mặc vào.

Trên giường có người đang ngủ, mặt chôn vào gối đầu, ngủ đến rối tinh rối mù, lại còn mơ màng màng mồm miệng không rõ quan tâm một chút: “Chuyện gì thế...”

“Không có gì, em ngủ đi.”

Người kia nghe xong thì vùi đầu ngủ tiếp, chưa tới năm giây sau đã ngáy khò khò đến rung trời.

Đường Sơ cảm thấy thể xác tinh thần đều mỗi mệ, vạn phần bất đắc dĩ. Y liếc mắt cái “Đồng” kia ở trên giường, càng cảm thấy người như Lục Bán bây giờ không dễ tìm. Vừa thành thực lại một lòng, không gây sự, còn rất biết chiều cố người, Đường Nhận bị điên hay gì mà chia tay với anh ấy?

Đường Nhận rời khỏi Lục Bán sẽ sống sao đây?

Không phải, anh ấy điên thì cũng thôi đi, Lục Bán cũng có thể phối hợp chơi cùng anh ấy như vậy? Y sao không tin được chứ?

Y hoài nghi không phải không có căn cứ, dấu sao đã gọi chị dâu nhiều năm như vậy.

Lục Bán lúc này đang làm gì vậy, anh nói chuyện điện thoại với Đường Sơ xong, rút điều thuốc, lại quay trở lại phòng.

26.

Lục Bán lần nữa quay ngược về phòng thì không nói một tiếng, trực tiếp dứt khoát đập cửa phòng tắm.

Là đập.

Từ trước đến nay anh không phải là người không quả quyết, không những thế, còn hoàn toàn trái ngược với phẩm loại, bù ngoài lạnh lùng nhưng trong lòng đầy quyết đoán.

Chuyện anh muốn làm, dù cho khó khăn chồng chất, anh cũng sẽ ép buộc mình phải kiên cường làm thật tốt; yêu một người, anh sẽ dốc hết tất cả để đổi đãi người kia, không giữ lại chút gì.

Đường Nhận hiểu rất rõ Lục Bán, bởi vậy những năm gần đây, bất luận anh đối với hắn là thật lòng hay giả ý, hoặc là nói, quá trình trong từ giả thành thật tám năm, hắn chưa hề biểu hiện mảy may ý nghĩ muốn kết thúc với Lục Bán nào...

Bởi vì tên Lục Bán này, nếu anh muốn cùng bạn chấm dứt, anh sẽ chấm dứt sạch sẽ với bạn, tuyệt không cứu vãn đường sống.

Giờ phút này Đường Nhận có chút kinh ngạc mà nhìn người đàn ông bạo lực đập cửa kia, tàn thuốc trên nửa điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay vì bị tiếng động đập cửa của anh mà rơi xuống lã chã.

Hắn nhìn Lục Bán, phản ứng đầu tiên đầu tiên là ném thuốc lá xuống đất đạp đạp, sau đó đưa tay phải lên muốn tản tản sương mù trước mặt ra... Vừa mới quạt một chút, dường như cảm thấy mình có chút buồn cười, lại buông thõng tay xuống.

“Sao anh lại đến đây?” Hắn hỏi.

Lục Bán đá tung cửa nháy mắt hỏa khí xông thẳng lên đỉnh đầu.

Trong phòng tắm mùi khói xộc thẳng đến khiến mắt mũi người cay xè, không biết còn tưởng rằng có người ở bên trong phóng hỏa!

Vì cái gì mà anh quay lại? Đó là bởi vì thói quen trước khi vào thang máy anh luôn nhìn đồng hồ đeo tay, chợt phát hiện thời gian đã trôi qua gần nửa tiếng! Cái người kia uống rất nhiều kia lại ở trong phòng tắm lâu như vậy, bình thường hắn tắm rửa cũng chỉ gần mười phút!

Là anh ôm tâm lý “Cứu người một mạng chẳng gì tốt đẹp bằng” trở về, coi như chia tay, coi như không có ý định lại có nửa điểm liên quan với Đường Nhận, nhưng anh cũng không có cách nào bỏ mặc hắn đang ở trong trạng thái vô cùng không ổn định ở cái nơi không thấy người mà không để ý đến hắn.

Bọn họ ở chung tám năm, coi như tình yêu phai nhạt, biến mất, người này cũng đã dung nhập vào cốt nhục của anh từ lâu, gắn liền với bắp thịt. Đột nhiên chặt đứt, chết là không chết được, nhưng cũng đau giống như cụt tay lột da vậy.

Ánh mắt Lục Bán xuyên qua sương mù, đầu tiên là lạnh lùng nhìn đám tàn thuốc rơi đầy trên đất, lại nhìn từ đôi giày da làm thủ công cao cấp kia nhìn lên, cuối cùng rơi vào khuôn mặt gầy gò của Đường Nhận.

“Cậu hỏi tôi? Tôi cũng muốn hỏi, cậu làm gì ở đây vậy? Đường tổng?”

27.

Anh gọi hắn Đường tổng.

Mỗi ngày bên cạnh hắn có đủ loại người, bọn họ hoặc cung kính hoặc xu nịnh, hoặc có mang mục đích tâm tư khác nhau gọi với hắn Đường tổng... Lẫn trong những người này sẽ không nên có Lục Bán, anh không thuộc về loại người này, anh là độc nhất vô nhị.

Đường Nhận nghe xong mắt hững, lập tức mặt như phủ băng.

Những năm gần đây Thương Hải chìm nổi, gánh nặng đè người, một ít tính cách cà lơ phất phơ quần áo lụa là của hắn năm xưa cũng bị bong ra từng lớp, bây giờ dáng vẻ hắn sừng sộ lên trông lạnh nhạt đến khiến người khác sinh sợ.

Lục Bán cảm thấy trước đây không lâu mình dường như đã nghe qua người này tuổi trẻ thẳng thắn tràn ngập tiếng cười, mặt mũi hắn tràn đầy bất cần đời nói với anh: Tôi tên Đường Nhận, Nhận trong lưỡi dao sắc nhọn...

Mà người trước mặt anh bây giờ đã bị thời gian bức thiết rèn giũa thành lưỡi dao sắc lạnh.

Đường Nhận lạnh giọng hỏi anh: “Anh gọi tôi cái gì?”

Người này lông mày tùy tiện nhíu chặt, Lục Bán liền nhận ra ở trong đó cất giấu ít tâm tư, nhưng giờ phút này anh không có tâm tư chiếu cố những ưu tư nhỏ nhặt này, dùng âm thanh lạnh hơn hỏi ngược lại: “Tôi nên gọi cậu cái gì?”

“Kêu cái gì?” Đường Nhận vừa nói vừa đi về phía Lục Bán, đứng trước mặt anh nói, “Mới chỉ qua mấy ngày, anh đã quên nên gọi tôi cái gì rồi?”

Mùi rượu nồng đậm cùng mùi khói xộc vào mũi Lục Bán, anh giận đến nín lấy cổ áo Đường Nhận, cả giận nói: “Cậu uống bao nhiêu rồi! Cậu xem bản thân cậu còn chút nào giống người không hả?!”

Đối với mấy lời này Đường Nhận tựa như không nghe thấy, hắn chán ghét nắm lấy tay Lục Bán kéo xuống, muốn cởi bỏ quần áo của mình, đang lúc xé thì động tác bỗng cứng đờ, có chút không dám tin cúi đầu xuống nhìn một chút.

“Anh...”

Hắn từ từ, từ từ ngẩng đầu, lần nữa nhìn về phía Lục Bán, trong đôi mắt có một ánh lửa đang rực cháy.

“Nhãn của anh đâu?”

Mi tâm Lục Bán cau lại, tròn mắt nhìn lướt qua, Đường Nhận vẫn đeo chiếc nhãn trên tay, ánh bạc lóe chói khiến người đau mắt, anh quay đầu đi, trào phúng giật nhẹ khóe môi, bình tĩnh nói: “Ném rồi.”

Mới đầu Đường Nhận giống như là không nghe rõ, run lên mấy giây. Về sau hắn rút cuộc cũng phản ứng kịp Đường Nhận nói cái gì, nắm đấm của hắn mất khống chế mà đánh vào mặt Lục Bán.

Lần này quá bất ngờ, Lục Bán không có chút nào phòng bị, bị đánh đến lão đảo về sau mấy bước, tay vẫn nắm lấy vạt áo Đường Nhận, hai người cứ như vậy dây dưa ngã trên đất.

Ngã xuống một nháy mắt Lục Bán còn lo lắng người vừa đánh anh sẽ bị đụng dập đầu, vô ý thức bảo vệ người trong ngực, thế là trên người anh đè thêm trọng lượng của một người nữa, phía sau lưng nặng nề đập vào sàn nhà.

Đại não trống không vài giây, sau mới phát giác cơn đau kéo tới, nhưng cũng không biết là trên mặt đau hay là lưng đau, hay là cả hai nơi cũng không sánh bằng việc “Đường Nhận đánh anh” nhận thứ này còn mang tới đau xót hơn nữa.

Nắm tay Lục Bán rời khỏi lưng Đường Nhận. Nghĩ đến hành động vừa rồi giống như điều kiện có phản xạ kia, anh bỗng nhiên đối với thói quen đã ăn sâu vào xương tủy này của mình cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Đến lúc này anh vẫn luôn đặt hấn vào vị trí quan trọng hơn cả bản thân mình, hơn nữa còn quan trọng hơn... rất nhiều.

Cũng là lần đầu tiên anh biết được thì ra nắm đấm của Đường Nhận cứng như vậy, đánh người đau như thế.

Đường Nhận gần như có phần điên cuồng mà bắt lấy anh hỏi: “Ném rồi? Anh ném ở đâu rồi?”

Lục Bán hơi động một chút đã cảm thấy xương bả vai bên phải đau đến thấu tâm, anh không nóng lòng đứng dậy, nằm ở đó nhìn Đường Nhận gần ngay trước mắt mặt.

Trước kia Đường Nhận cũng thích nằm sấp ở trên người anh như thế, đôi khi sẽ khóc lóc om sòm chơi xấu, đôi khi sẽ nhàn rỗi khoe mẽ. Còn thường xuyên động dục, hấn thích dùng loại tư thế này, rõ ràng cái kia anh mới là **, nhưng cứ mãi mặt đầy đắc ý ngồi trên người anh, hết như một quân vương cao cao tại thượng. Hấn sẽ dùng hai chân kẹp chặt eo anh, thân thể không ngừng phun ra nuốt vào ** của anh, còn vừa làm vừa ba hoa, hỏi anh thế nào, có phải rất thoải mái không, chồng anh lợi hại không? Đại ca, muốn bắn chưa vậy?

Thời điểm hấn đùa giỡn gọi anh “Đại ca”, hấn nói anh ở chỗ cha mẹ anh là “Một phần hai”, nhưng với hấn thì là độc nhất vô nhị, thế nào, gọi đại ca không có xù lông chứ? Ấy dô sao em tài vậy nè, lão đại nghe ngạo mạn quá, đúng không?

...

Anh đã nhìn thấy rất nhiều loại dáng vẻ của hấn, nhưng cũng không bao gồm loại trước mặt này.

Con người trong mắt cậu như muốn bốc ra lửa, thiêu đốt cả khuôn mặt dữ tợn của hấn. Hấn vừa tàn bạo, lại có chút bất lực lặp đi lặp lại hỏi anh: “Ném đâu rồi? Anh ném nó đâu rồi? Làm sao anh có thể...”

Bây giờ nhìn không nổi nữa, Lục Bán khép hai mắt lại, “Cậu có cảm thấy buồn cười không?” Anh nói, “Là cậu không cần tôi, cậu rốt cục chơi chán, muốn hất tôi ra, hiện tại chơi trò mượn rượu giải sầu gì đó, còn giả bộ không bỏ cái gì.”

Đường Nhận rốt cục ngậm miệng lại, ngây ngốc ngồi đó. Một lát sau, hắn bắt đầu lặp lại lời Lục Bán, dùng một loại ngữ khí rất buồn cười, “Tôi chơi chán? Tôi muốn hất anh ra...?”

Một giây sau hắn bỗng nhiên mắt không chế rống lên: “Tôi muốn hất anh ra sao? Tôi con mẹ nó tôi còn muốn lôi anh xuống mộ phần của tôi! Anh nguyện ý theo tôi không?!”

Lục Bán mở mắt ra, nhìn hắn một hồi.

Anh nói: “Em không phải tôi, sao em biết tôi không nguyện ý?”

6. Chương 6

29.

Ánh mắt Đường Nhận bỗng trở nên có chút lung lay, có chút dờ dẫm, hắn mờ mịt hỏi: “Cái gì?”

Trước đó Lục Bán còn cảm thấy kỳ quái, người này chỉ uống ba ly nhưng người toàn mùi rượu, nhìn thế nào cũng thấy giống như người không có sao, hóa ra rượu này là loại có tác dụng chậm. Cũng có thể là do trước đó hắn hút thuốc nhiều quá, để lại men say, kết quả sau khi bóp tắt điều thuốc thì tâm trạng dao động kịch liệt, men say rốt cuộc cũng lừng thừng tìm đến.

Lục Bán biết rõ Đường Nhận, anh có thể xác định, rằng hiện tại bất luận anh nói cái gì, làm cái gì, thì sau khi Đường Nhận tỉnh rượu tất cả đều không nhớ được.

Thế là anh giơ tay lên, sờ lên khuôn mặt gầy gò của Đường Nhận, giống như là có chút xấu hổ, anh dùng âm thanh cực thấp, cực nhẹ hỏi: “Em dựa vào cái gì nói tôi không muốn? Tôi có chỗ nào giống không muốn?”

Mà vẻ mặt Đường Nhận thì càng thêm ngu ngốc, hắn nghi hoặc bắt được tay Lục Bán, dùng mặt cọ cọ, mồm miệng cũng bắt đầu trở nên lộn xộn: “Tay lạnh như vậy... anh lạnh không?”

“Đã nói rồi, nói anh mặc nhiều đồ... mặc cái áo khoác...” Hắn vừa nói vừa cởi áo khoác âu phục của mình, nhưng không cởi xuống mà trực tiếp nằm trên người Lục Bán, kéo kéo chiếc áo khoác được cắt sửa vừa người cứng ngắc ra, ý đồ muốn dùng nó bao bọc cả hai.

Đường Nhận nhiều năm tập luyện, giữ gìn vóc dáng rất kỹ. Thậm chí hiện tại phải lo nghĩ nhiều chuyện,

thì hẳn so với thời điểm gần hai mươi tuổi còn gầy hơn. Chiều cao vẫn như thế, nhưng sao trọng lượng lại giảm nhiều như vậy, Lục Bán bị động tác lớn của hắn làm phần xương sau lưng kia đau đến loang ra ngực, nhưng anh không đẩy người ra, cánh tay lần nữa khoác lên eo Đường Nhận.

Thời điểm ôm trong ngực mới dám thừa nhận, thật ra anh rất nhớ hắn.

Rất muốn mỗi ngày đều có thể ôm hắn như bây giờ.

Anh như thì thầm hỏi: “Tại sao lại muốn chia tay anh?”

Trong lòng thừa biết hiện tại hỏi cũng không có được đáp án, tử lượng Đường Nhận không tốt, nhưng hắn cũng không phải một người khi say sẽ nói lời thật lòng, anh chẳng qua là nhin không được muốn hỏi.

Mà lúc này Đường Nhận nằm trong ngực anh, mặt dán lên cổ anh, đối với lời của anh thì mắt nhắm tai ngơ, vô cùng an ổn nhắm mắt ngủ say.

“... Đừng ồn ào, tôi chớp mắt một lúc...”

Lục Bán liền ôm chặt người, để cho hắn ngủ.

30.

Đường Sơ rất nhanh chạy tới, nhắm tính thời gian cũng gần với Lục Bán.

Y dưới lầu gọi trước cho Đường Nhận một cuộc điện thoại, kết quả là Lục Bán nghe máy, anh nói: “Cậu đi lấy thẻ phòng đi, rồi tự mình vào...”

Đường Sơ không hề cảm thấy bất ngờ với cái âm thanh truyền ra từ bên trong điện thoại này, chẳng qua là cảm thấy mình chạy chuyển này thật thừa thãi, y một mối xoa xoa hốc mắt, hỏi một tiếng: “Em đi vào có tiện không?”

Lục Bán cúp điện thoại.

“Mợ, các anh đều là tổ tông...”

Đường Sơ lấy thẻ phòng rồi lên lầu, mở cửa phòng đi vào trong phòng nhìn nhìn, bị dọa cho mình. Nếu không phải đã gọi điện thoại trước, y sẽ cho rằng mình như vậy là không khéo xông vào hiện trường đánh nhau của anh trai và chị dâu yêu tinh rồi.

Đóng cửa thật kỹ, y thong thả bước qua, tầm mắt quét qua quét lại mấy lần: “Tình hình gì đây?”

Ngũ khí Lục Bán không chút biến đổi: “Đang ngủ.”

Đường Sơ vô cùng bất đắc dĩ: “Cho dù ngủ anh cũng để anh ấy ngủ vậy à? Quá nuông chiều anh ấy rồi...”

Y nói xong mặt liền biến sắc, cúi người nhìn kỹ một chút, sau đó ngồi xổm xuống: “Mặt anh bị sao vậy?”

Lục Bán nói: “Em ấy đánh.”

“Anh ấy...?” Đường Sơ vô cùng khiếp sợ nhìn về phía anh trai say bất tỉnh nhân sự kia của y.

Lục Bán thúc giục nói: “Tranh thủ thời gian đưa em ấy đi đi.”

Lúc này Đường Sơ cảm thấy không đúng, y vội đỡ cánh tay Đường Nhận muốn kéo hắn từ trên người Lục Bán ra. Nhưng nhìn người không để cho người ta bớt lo kia say thành cái dạng này lại không chịu phối hợp, kéo thế nào cũng không chịu buông ra, ôm chặt lấy Lục Bán chết không thả. Vừa muốn kéo hắn ra, hắn đã lăm bằm lăm bằm trong miệng rằng đừng ồn ào đừng ồn ào, để cho em ôm một lát... Dây dưa phí nửa ngày trời, Đường Sơ mới lôi được Đường Nhận xuống chuyển sang bên giường, lại vội vàng trở về đỡ Lục Bán.

“Chuyện gì xảy ra thế? Còn bị thương chỗ nào?”

Lục Bán mượn lực ngồi dậy, nâng cánh tay lên cử động cảm giác không có đau kịch liệt như lúc trước, xương cốt chắc hắn sẽ không có chuyện gì.

“Ngã xuống, không sao.”

“Có phải không thế, ngã tới nổi lưng có thể lớn có thể nhỏ, đến bệnh viện chụp X—quang thử xem.” Đường Sơ nói xong bèn rút điện thoại ra bấm số.

Lục Bán cản y lại.

“Không nghiêm trọng như vậy.” Anh đứng lên, quay đầu nhìn thoáng qua người trên giường, “Cậu chăm sóc em ấy, tôi đi trước.”

“Đợi đã.” Đường Sơ gọi giật lại, chỉ chỉ ghế salon, “Ngồi xuống đi.”

Lục Bán không nhúc nhích, anh cũng biết Đường Sơ gọi anh lại là muốn hỏi gì, vấn đề này cũng nên cho y biết.

“Chúng tôi chia tay rồi.” Anh nói, “Anh cậu đề ra, còn muốn hỏi cái gì thì chờ sau khi em ấy tỉnh rượu rồi hỏi.”

Lời anh cũng đã nói xong một lần, Đường Sơ không còn gì để hỏi, nhưng y vẫn nói: “Anh ngồi chút đi.”

Sau đó y xoay người đi vào phòng tắm, không tới ba giây đã truyền tới tiếng mắng chửi: “Con bà nó, anh ở chỗ này phóng hỏa sao?”

Lúc trở ra y cầm trong tay khăn lông ướt, lấy trong tủ lạnh ra một đá lạnh bao thành một cục đưa cho Lục Bán: “Đắp đi, sẽ bớt sưng lại.”

31.

Trong đầu hắn có mấy trăm người đang dùng binh khí đánh nhau loảng xoảng, Đường Nhận vô cùng tức giận, bắt đầu ra lệnh: “... Dừng... Không cho phép ồn ào...”

Giọng nói uể oải, cùng với bản thân hắn suy tính trước thì không giống nhau lắm, cậu giận đến tái mặt, lúc này có người ở bên cạnh đẩy đẩy hắn: “Yên lặng chút, để cho tôi ngủ tí nữa đi.”

Là thằng oắt con nào dám nói chuyện với hắn như thế?!! Đường Nhận giãy giụa mở mắt, nhìn sang bên cạnh — Đường Sơ ngủ ở bên cạnh hắn.

Đường Nhận nhất thời mơ hồ, trong đầu tập thể dùng binh khí đánh nhau hóa thành một đồng dấu chấm hỏi. Nhưng khi hắn thấy em trai hắn để lộ quần thâm đen xì dễ thấy kia, thì rất tự giác ngậm miệng lại cái gì cũng không hỏi, hắn định tự mình nghĩ xem đây đến tốt cùng là là tình hình gì.

Hồi tưởng lại đôi chút, hắn bỗng nhiên trợn to mắt.

Hắn uống rất nhiều, cả người toàn mùi rượu. Ngày thường Lục Bán ghét nhất là trên người hắn có mùi rượu và thuốc lá, bản thân hắn cũng không thích, nhiều năm qua dưỡng thành thói quen, hắn chưa từng mang theo mùi rượu và thuốc lá về nhà. Thế là cậu bắt mấy gọi cho trợ lý nói muốn chuẩn bị cho hắn một gian phòng, tắm đã rồi mới đi.

Mới vừa vào phòng tắm lấy nước, hắn đã cảm thấy trước mắt một mảnh mờ mịt, hắn đành phải ngồi đó rít một hồi để tỉnh táo lại... Sau đó thì sao?

Giống như thấy Lục Bán tới đón hắn, thấy anh thì vô cùng tức giận... Sau đó thì sao?

Nhớ tới đây thì lại chẳng nhớ thêm được gì

Hắn vội đẩy đầu Đường Sơ ra: “Sơ thiếu! Sơ thiếu... Lục Bán tới đây sao??”

Đường Sơ hé mở một mắt nhìn: “Ừ.”

Trong lòng Đường Nhận căng lên, vội hỏi: “Anh ấy đâu??”

Đường Sơ lại nhắm mắt, y nói: “Bị anh đánh gãy xương, giờ đang ở bệnh viện.”

Lời vừa dứt, bên cạnh yên tĩnh hai giây, sau đó Đường Nhận lập tức xốc chân lên bước xuống giường, đi không được mấy bước thì đã đụng ngã một cái ghế. Lòng bàn chân hắn tê rần, nhưng hắn không để ý đến những thứ này, cầm áo khoác đi ra cửa.

Đang muốn mở cửa, em trai quý sứ của hắn lại nói: “Đùa anh thôi, anh ấy về nhà.”

Đường Nhận sững sờ, xoay người, khàn giọng quát: “Đường Sơ!”

Đường Sơ vậy khốn đến đầu choáng mắt hoa, sắc mặt cũng rất không hề dễ chịu, hai mắt nhắm nghiền, nằm tại chỗ nói: “Anh ấy nói các anh chia tay, là anh đề xuất. Vậy giờ anh nói cho em nghe một chút, anh lo lắng khẩn trương thành như vậy, anh làm vậy làm gì?”

Nửa ngày không nghe được câu đáp lời, Đường Sơ thiếu chút nữa lại ngủ mất, y ép buộc mình phải mở mắt ra, nhìn về phía Đường Nhận. Chỉ thấy người anh trai xưa nay hăng hái một đời không ai bì nổi của y tỉnh thần suy sụp mà đứng ở cửa, không biết nghĩ cái gì. Đứng một hồi, Đường Nhận dựng áo khoác bên trong khuỷu tay lấy ra một gói thuốc lá, run run, ngậm điếu thuốc cuối cùng trong bao vào miệng.

Sắc mặt Đường Sơ càng tệ hơn: “Không ai có thể quản anh rồi đúng không?”

Đường Nhận không để ý y, quay lại bàn trà tìm bật lửa, đốt thuốc.

Hắn đứng đó hút mấy hơi, mới nói: “Cha anh ấy tới tìm anh.”

32.

Đường Sơ nghe đến lông mày cũng không nhúc nhích một cái.

Đường Nhận ở bên Lục Bán không phải chuyện một ngày hai ngày, cha mẹ Lục Bán y cũng đã gặp, thời điểm ăn Tết còn cùng nhau ăn cơm. Y cho rằng hai người này đã sớm được người nhà cả hai ưng thuận ngầm cho phép, bản thân y cũng nói, y đã gọi Lục Bán là chị dâu cả nhiều năm, đã sớm coi anh là người trong nhà rồi.

“Sau đó thì sao?” Y hỏi.

“Cha anh ấy cậu cũng biết, làm học thuật, vừa nghiêm túc lại bảo thủ, còn là người đặc biệt thanh cao như vậy.” Đường Nhận vòng qua bàn trà nhỏ, ngồi sụp xuống ghế salon, phỉ phỉ tàn thuốc, nói tiếp: “Nếu như nói bây giờ còn có người nào để cho anh sợ hãi thì chính là ông ấy.”

Đường Sơ nói: “Anh à cái này không gọi là sợ, anh chỉ là...”

Chỉ là cái gì chứ? Đường Sơ nghĩ nghĩ, chỉ là quả con người ta đi, để người ta sáu bảy mươi tuổi cháu trai cũng không ôm được cháu trai, cũng là, khi đối mặt với người ta hẳn sẽ có chút bất tiện.

Y lại hỏi: “Ông ta tìm anh nói cái gì? Rốt cuộc muốn để anh hậu tri hậu giác rời khỏi con trai ông ta? Ông ấy ra giá bao nhiêu?”

Đường Nhận rất nhanh đã hút xong điếu thuốc cuối cùng, hắt trầm mặc ngồi trên ghế salon, không nhúc nhích.

Đường Sơ đột nhiên cảm giác được dù không làm gì nhưng anh trai y đã già đi rất nhiều chỉ trong một đêm.

Thật ra thì khi y còn bé anh trai y rất phiền, bởi vì thân thể anh hẳn không tốt, cho nên cha mẹ y có yêu cầu đặc biệt cao với đứa con trai nhỏ này, đặc biệt nghiêm khắc, ngược lại đối với anh trai căn bản là nuôi thả, yêu chiều không đếm xỉa.

Mà Đường Nhận lại rất không có vẻ gì giống một người anh trai, hẳn sẽ đi theo cha mẹ hẳn đòi hỏi nghiêm khắc với y, thậm chí từng nói với y, Sơ thiếu, em nhất định phải cố gắng nha, trở nên giỏi dang, sau này lớn lên thì tiếp nhận việc làm ăn trong nhà, anh trai phải dựa vào em bảo bọc đấy có biết không, cố lên! Ganbatte[1]!

[1] Nguyên văn là [] phiên âm từ tiếng Nhật (Ganbatte): nghĩa là cố lên.

Mà bản thân hẳn, cả ngày ăn chơi đàng điếm, cùng những công tử thiếu gia khác ra ngoài tìm thú vui, sau đó còn bắt đầu chơi với đàn ông!

Mới đầu y chưa từng nghĩ rằng anh của y cùng người thanh niên tên Lục Bán đó đến với nhau thật.

Thẳng đến sau này mỗi khi chuyện đại sự gì, y cũng không biết ông anh mình vốn đàn ông như vậy, giống như mãi cho đến một ngày kia, y mới thật sự hiểu rõ con người này của Đường Nhận.

Sự kiện kia bất luận đối với Đường Nhận hay Đường Sơ, đều là bước ngoặt quan trọng trong đời người.

Đồng thời đối với Lục Bán cũng có mức độ ảnh hưởng nhất định. Anh và Đường Nhận dẫu dựa nhau nhiều năm như vậy, nhưng một trong những nhân tố chủ yếu thì không có quá nhiều cản trở đến từ phía gia đình, bởi vì cha của Đường Nhận, sau khi bọn họ ở bên nhau năm thứ hai thì đã qua đời.

Lão Đường tổng còn chưa kịp che chở quản thúc đứa con trai trưởng lang bạt của ông, còn chưa kịp tự tay bồi dưỡng đứa con thứ làm người kế thừa chiếc ghế của ông, trong một lần trên đường đến Mỹ bàn chuyện giao dịch M&A[2] thì bất chợt xuất huyết não, cấp cứu vô hiệu, để lại ái thê và cẩm tú giang sơn mà ông đã bỏ tâm huyết cả nửa đời, buông tay mà đi.

[2] M&A (viết tắt của cụm từ tiếng Anh *Mergers And Acquisitions* có nghĩa là mua bán và sáp nhập) là việc mua bán và sáp nhập các doanh nghiệp trên thị trường. (Theo Wikipedia)

Mẹ Đường Nhận cũng là tiểu thư xuất thân nhà giàu, cả đời sống trong nhung lụa, không biết nỗi khổ nhân gian, mai táng chồng ở tuổi trung niên đối với bà không khác gì sụp nửa bầu trời, may mắn bà có hai đứa con đều đã trưởng thành, sau khi trải qua khó khăn đã giúp bà vững vàng chống đỡ phần nào khác.

Năm đó Đường Nhận hai mươi lăm tuổi, làm một Phó tổng tài có tiếng mà không có miếng ở trong tập đoàn, có một ít quyền hành, nhưng những đồng sự tinh anh cùng mấy đại cổ đông trong công ty như chú bác cũng chẳng thèm coi hấn ra gì; em trai hấn Đường Sơ mới đầy hai mươi hai, người còn học kinh doanh ở Anh quốc. Tuy rằng ai ai cũng biết, là cha chọn y làm người kế thừa, thế nhưng loại thời điểm đó làm gì đến phiên hấn nói chuyện?

Trong một đêm, gia tộc tập đoàn, loạn trong giặc ngoài, tựa như khuynh đảo một ngọn núi, tầng tầng lớp lớp đặt ở trên vai Đường Nhận, bọn họ đã hoàn toàn kết thúc những năm tháng hết sức ngông cuồng hoang đường quần áo lụa là của hấn, cũng để cho Đường Sơ sớm bước ra trường.

Tiền tài quyền thế nhà cái sẽ không bao giờ nhất thành bất biến[3], gặp phải biến cố, chính là thời khắc xào bải lần nữa. Đạo lý này Đường Nhận và Đường Sơ đều hiểu được, tiền tài quyền thế trong Nam Thành, chỉ khi đánh cược tên bàn, thì ai ai cũng hiểu.

[3] [Nhất thành bất biến/]: đã hình thành thì không thay đổi

Đó là khoảng thời gian u ám nhất trong nhân sinh Đường Nhận, tới đến chẳng muốn nhớ lại. Thậm chí rất lâu sau hấn đứng trên cao nhìn xuống từng con đường đã đi qua, vẫn có thể nhớ lại mỗi một bước đi là tư vị thống khổ vất vả như thế nào.

Cho tới bây giờ, hấn không chỉ là mặt trở nên lạnh, đôi khi còn cảm thấy tâm mình cũng đã sớm trở nên lạnh trở nên cứng ngắt...

“Bên cạnh anh chỉ có đứa em trai như cậu, còn có... là từ khoảng thời gian kia mà có được.” Hấn bỗng nhiên mở miệng nói rằng.

Đúng, chỉ có bọn họ, là từ thời điểm vô ưu vô lự, mềm mại lại tốt đẹp kia của hấn mang tới.

Đường Sơ giật mình, xoay người nhắm mắt nói: “Được rồi, trong lòng anh hiểu rõ là được, không có gì không giải quyết được. Em phải ngủ một lát, mệt chết, là các anhi giày vò cả, về sau cũng đừng chơi như vậy nữa...”

34.

Ngày đó cha Lục Bán bỗng nhiên đến nhà, mặc dù Đường Nhận có chút bất ngờ, thế nhưng cũng không nghĩ quá nhiều. Hấn cùng Lục Bán đã sớm sinh hoạt như vợ chồng nhiều năm vậy rồi, gia trưởng hai bên cũng đều gặp qua. Không nói đến ngày lễ ngày tết, bình thường cuối tuần có thời gian cũng sẽ về chơi. Bản thân hấn đã thật sự xem cha mẹ Lục Bán như... Cha vợ mẹ vợ mà đối đãi, chỉ là không đối cách xưng hô như thế.

Cha Lục Bán tên là Lục Chi Hiên, là giáo sư danh giá. Mỗi khi đối mặt với ông, Đường Nhận liền nghĩ đến một câu nói —— tri thức chính là sức mạnh.

Lục giáo sư vừa ngồi xuống đã cho người ta một loại cảm giác áp bách vô hình. Cũng may miễn Đường Nhận không phải người bình thường, nếu không sợ là phải cái này già Thái Sơn này ép tới không góc đầu lên được.

Sau khi Lục giáo sư đến thì không nói lời dư thừa, đi thẳng vào vấn đề nói: “Mẹ nó bị bệnh, ung thư gan giai đoạn cuối, cậu có biết không?”

Đường Nhận kinh hãi, vấn đề này Lục Bán chưa từng nói qua với hấn.

Nhưng hấn lập tức trấn an nói: “Ở bệnh viện thì làm sao chẩn đoán chính xác được? Bác trai ngài đừng vội, cháu lập tức liên hệ bác sĩ uy tín nhất cho bác gái...”

Lục Chi Hiên lại nói: “Không, không cần. Chúng tôi cũng không có ý làm phiền cậu.”

Đường Nhận lập tức có dự cảm xấu, hấn nói: “Chuyện này sao gọi là phiền ạ? Là chuyện thuộc bốn phận mà thôi.”

Lục Chi Hiên trầm ngâm nhìn hấn, sau đó nói ra một câu để Đường Nhận tâm lạnh đi một nửa: “Tôi tới là muốn nói với cậu, cầu xin cậu rời khỏi nó.”

Đường Nhận thoáng sửng sốt, cười nói: “Bác trai, ngài nói gì thế ạ, loại chuyện này không thể đem ra làm trò đùa.”

Lục Chi Hiên: “Đường tổng, cậu hiểu rõ ý tôi mà.”

Đường Nhận bị xưng hô này của ông chấn động đôi chút.

Người này mấy năm qua hẳn đã xem như cha mình, giờ lại nghiêm túc gọi hẳn Đường tổng... Bảo hẳn rời khỏi con trai ông ta.

Trầm mặc một hồi, Đường Nhận hỏi: “Lý do là gì? Bởi vì bác gái bị bệnh?”

Lục Chi Hiên nói: “Mẹ nó hy vọng trước khi chết có thể thấy nó kết hôn với một cô gái kết hôn thích hợp.”

“Không được.” Đường Nhận chém đinh chặt sắt nói: “Anh ấy muốn kết hôn, đối tượng chỉ có thể là cháu.”

Lục Chi Hiên ánh mắt thâm trầm, đạo luật sâu sắc ấy khiến cho sắc mặt nghiêm túc tỏ ra vô cùng âm đạm.

Ông nói: “Cậu cũng biết, vợ chồng chúng tôi chỉ có đứa con trai này, lại bởi vì nguyên nhân kia mà đồng thời gửi gắm kỳ vọng rất lớn. Từ lúc còn rất nhỏ đã rất nghiêm khắc với nó, cũng tạo cho nó tính cách hoàn mỹ, cố gắng làm việc cẩn thận tỉ mỉ không cầu thả như ngày hôm nay.”

Đường Nhận biết cả hai phần kỳ vọng kia là phần mang theo của em trai chết yếu Lục Bán.

Lục Chi Hiên: “Lúc trước hai đứa ở bên nhau, chúng tôi không ủng hộ, cũng không phản đối, đó là bởi vì chúng tôi biết rõ, cậu đối với Lục Bán, cũng không phải là chân tâm thật ý.”

Đường Nhận vội nói: “Không phải! Cháu đối với anh ấy...”

Cha Lục giơ tay đánh gãy lời cậu: “Cậu không nên vội phủ nhận. Khi đó chúng tôi cho rằng, cũng không cần ngăn cản, hai đứa cũng sẽ không đi quá xa. Từ khi cậu bắt đầu ở bên nó, chính là vì mới mẻ, kích thích, muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ, ta nói đúng hay không?”

Đứng trước lão nhân này, dường như hết thấy lòng người này đều không chỗ nào ẩn giấu, Đường Nhận không phản bác nữa, hẳn nói: “Đúng vậy. Cháu thừa nhận, nhưng đó chỉ là lúc ban đầu kia. Hiện tại cháu có thể rất chắc chắn nói cho ngài, anh ấy chính là người cháu muốn bên cạnh cả đời.”

Lục Chi Hiên lại hỏi: “Vậy nó thì sao? Nó đối với cậu cũng là thái độ như vậy sao? Cậu cảm thấy cậu hiểu rõ con trai tôi hơn tôi sao?”

Đường Nhận bị hỏi đến giật mình.

Lục Chi Hiên lại nói: “Nó đối với cậu chẳng qua là thói quen lâu dài, lười phải thay đổi. Phá vỡ cái thói quen này nó cũng không phải không thể thiếu cậu. Trước đây chúng tôi không kịch liệt phản đối hai đứa là có một nguyên nhân khác, là trong nhà cậu nảy sinh biến cố. Nhược điểm lớn nhất của Lục Bán, chính là

nó quá yếu lòng.”

Đường Nhận nghe được á khẩu không trả lời được.

Thật lâu sau hẳn mới lạnh giọng hỏi: “Ngài là nói chúng cháu bên nhau nhiều năm như vậy, chỉ là bởi vì anh ấy mềm lòng, thương xót cháu?”

Editor: Chị edit chung bộ này dạo này bị deadline với thi thử dí té khối rồi nên 1 tuần chỉ có thể ra 1 chương thôi:<

7. Chương 7

35.

Đêm đó Lục Bán về nhà thì phát hiện tâm trạng Đường Nhận không tốt lắm, chỉ là anh không quá để ý, bởi thời điểm lúc Đường Nhận không bình thường nhiều ơ là nhiều. Người này, ở bên ngoài nhân mô nhân dạng[1], mặt mày cao thâm trừng ai cũng run cầm cập, về đến nhà thì già đầu rồi mà còn như con nít, thỉnh thoảng giả bộ bệnh sẽ rầm rì hai tiếng, thế nào cũng phải gọi anh qua ân cần hỏi han quan tâm một phen mới chịu yên tĩnh.

[1] Nhân mô nhân dạng: cũng còn giống người (thường là châm biếm, nói đùa).

Có thể khoảng thời gian này tâm trạng Lục Bán thật sự rất nặng nề, trước đây không lâu thân thể mẹ anh đã không thoải mái, đi làm kiểm tra toàn thân thì tra ra được khối u ác tính thời kỳ cuối, tể bảo ung thư đã di căn, tình hình rất không lạc quan. Anh nhờ quan hệ tìm chuyên gia uy tín nhất đến điều trị, cũng chỉ nhận được —— giai đoạn chữa trị hiện tại chỉ làm tăng thêm đau đớn cho người bệnh, để cho bà ấy muốn làm gì thì làm nấy đi —— câu trả lời này.

Vì chuyện này mà Lục Bán hết sức cáu giận, mà cha mẹ anh, nhất là mẹ anh luôn lạc quan với bản thân mình, nói sống chết có số, hơn bảy mươi tuổi, phong cảnh nào cũng gặp rồi, đào lý (thường ví với học trò) của mình ở khắp thiên hạ, cũng đã bên bạn già đến đầu tóc bạc phơ, bà đi trước là phúc khí, rất an lòng.

Tiếc nuôi suy nhất, chính là đã không tham gia hôn lễ con trai, ngày hôm đó không chân chính nhìn thấy anh thành gia.

Vài năm trước lúc Lục Bán come out với gia đình, biểu hiện của cha mẹ anh vô cùng bình tĩnh, tựa như không coi đó là chuyện to tát. Nhiều năm như thế cũng vẫn luôn chấp nhận nhằm cho phép chuyện của anh và Đường Nhận, do đó mà xưa nay Lục Bán chưa từng nghĩ, mẹ anh vậy mà còn có suy nghĩ này. Thời

điểm nghe bà nói như vậy, trong lòng anh nghĩ rằng nếu không tranh thủ thương lượng với Đường Nhận, xem xem có thể sửa lại nghi thức hay không, để thỏa mãn tâm nguyện của bà. Nhưng loại ý nghĩ trong lòng này vừa đi qua, mẹ anh lại nói, bà nói: Con và Tiểu Nhận... Coi như xong đi, nhưng đó không phải là chuyện lâu dài, mẹ thật sự không yên tâm.

Lục Bán rõ là bao năm qua cũng không khiếp sợ thế này, vốn dĩ mẹ anh... Cha mẹ anh, vẫn luôn để bụng chuyện của anh ở trong lòng! Bọn họ thế mà canh cánh trong lòng nhiều năm như vậy nhưng không nói tiếng nào.

Dù vậy thì khi đó anh vẫn bày tỏ rất rõ ràng, nói rằng anh không thể vì chuyện này mà rơi khỏi Đường Nhận, càng không thể vì thỏa mãn tâm nguyện của mẹ kết hôn cùng người phụ nữ mà anh không có hứng thú, điều này đối với ai cũng đều không có lợi.

Ngày đó anh nhận được từ cha rất nhiều cái bạt tai.

Những chuyện này, anh không nói cho Đường Nhận. Trái lại cũng không phải cố ý lừa gạt, chỉ là quãng thời gian đó vừa đúng lúc Đường Nhận đi công tác, chuyện này không tiện nói tỉ mỉ trong điện thoại. Đến lúc Đường Nhận quay về kết quả kiểm tra đã có thêm một bước, có nói hay không cũng có ích gì đâu.

Hướng chi anh vốn không có ý định đề cập chuyện ý nguyện của mẹ anh với Đường Nhận.

Cho đến tối hôm đó.

36.

Sắp đến giờ tan tầm mà đến tối một lượng lớn mẫu vải mới nhất mới đến, trì hoãn một hồi lâu, sau khi hết bận Lục Bán lại đi cùng cha mẹ anh một lát, lúc về đến nhà đã trễ lắm rồi.

Anh và Đường Nhận sẽ không tận lực chờ cửa vì đối phương, bởi vậy mà lúc anh cởi áo khoác chuẩn bị lên lầu trở về phòng thì ghế salon bên kia bất chợt phát ra âm thanh làm anh thoáng cái sững sờ.

“Muộn vậy.”

Giọng nói hơi trầm, không nghe ra được tâm tình gì, Lục Bán thu lại cái chân đang đứng trên bậc thang, quay lại đi qua bên kia.

“Không phải kêu em ngủ trước sao?” Anh hỏi.

Phòng khách không có mở đèn, chỉ mượn một ít ánh sáng nhàn nhạt từ chân cầu thang chiếu tới.

Đường Nhận vùi trên ghế salon, tư thế một bộ lười biếng, là dáng vẻ quen thói của hắn ở trong nhà.

Sau khi đến gần mới phát hiện Đường Nhận không ổn lắm, ánh sáng tối mờ, vẻ mặt Đường Nhận trông không rõ ràng lắm, anh có thể thấy rằng hắn dường như rất mệt mỏi, lại có chút cô quạnh, nói tóm lại, hắn trông thật không vui.

Gần đây phải bận tâm quá nhiều chuyện nên có chút lạnh nhạt với em ấy, Lục Bán nghĩ. Nhưng hiện tại anh cũng thật không quan tâm những thứ này, mẹ anh ở bên kia, mỗi lần trở về đều làm cho tâm lực anh rất mệt mỏi, lại không thể không trở về. Có lẽ chờ tới khi anh bớt bận, sẽ dành ra chút thời gian để bên Đường Nhận.

Anh ngồi xuống, sờ lên trán Đường Nhận, nhiệt độ cơ thể bình thường, anh hỏi: “Sao vậy, khó chịu à?”

Nhưng Đường Nhận lại hỏi vấn đề trước đó: “Sao lại muộn như vậy?”

Lục Bán thành thật trả lời: “Một lượng lớn nguyên liệu vải mới đến, tăng ca.”

Đường Nhận không nói nữa, chỉ nhìn anh rất kỹ.

Lục Bán bị hắn nhìn mà không rõ nguyên do, cau mày đứng dậy, còn tiện tay muốn kéo người lên: “Không có chuyện gì thì lên lầu, anh hơi mệt.”

Kết quả kéo mà hắn không nhúc nhích, chẳng những kéo không được mà bản thân còn bị một cổ lực lớn bất thành linh kéo trở lại bên người Đường Nhận.

Lục Bán cả kinh, sợ bị người nọ đè lên, bèn vội vàng chống đỡ ở lưng ghế salon: “Làm gì vậy?”

Đường Nhận nắm cổ áo kéo anh lại gần, sau đó đưa đầu tới.

Lục Bán còn tưởng rằng Đường Nhận đột nhiên muốn hôn anh, kết quả hắn chỉ tiến đến bên cổ anh ngửi ngửi, sau đó hỏi anh: “Anh có muốn... muốn có con không?”

“...” Lục Bán bị hắn làm cho bối rối.

Kể đó anh suy nghĩ vấn đề này một chút, giọng vô cùng trào phúng nói: “Một mình em còn chưa đủ để anh lo sao? Muốn có con cái gì?”

Đường Nhận lại hỏi: “Nếu như em nói, em muốn thì sao?”

Lục Bán trầm mặt nhìn Đường Nhận. Đột nhiên anh cảm giác có chút lạnh lẽo, vào giờ khắc này, nhìn gương mặt không có chút biểu tình kia, anh lại không nhìn ra được rằng hắn đang thật lòng hay là nói đùa.

Anh hỏi: “Vì sao muốn?”

Tìm mang thai hộ? Nhận nuôi?

Nuôi con... Tuy rằng hiện tại không có trong phạm vi kế hoạch nhân sinh của anh, thế nhưng nếu như Đường Nhận thật sự muốn thì cũng không phải là không thể, dẫu sao với đại nghiệp Đường gia bọn họ, tình hình của em trai hắn lại như thế, muốn có người kế thừa cũng dễ hiểu.

Thế nhưng Đường Nhận lại nói: “Em muốn phụ nữ sinh cho em, anh nguyện ý chứ?”

37.

Hơn ba mươi năm tương đối trôi chảy trong cuộc đời Lục Bán chưa bao giờ từng giống như lúc này, trong thời gian ngắn đã gặp phải một chuỗi công kích phủ đầu. Trước là nhận chẩn đoán bệnh ung thư của mẹ, bị khẩn cầu phải chia tay với bầu bạn nhiều năm của mình, sau bị cha anh tàn nhẫn bạt một bạt tai, mắng anh lớn như thế còn không hiểu chuyện.

Chuyện của mẹ anh, tuy rằng rất khó khăn, thế nhưng anh đã qua ba mươi tuổi, biết sinh lão bệnh tử chỉ có thể do số trời mà làm hết sức mình, cưỡng cầu cũng vô dụng. Bị cha anh đánh mắng anh cũng cảm thấy không có gì, cha giáo dục con trai, có tàn nhẫn thêm chút nữa vẫn phải chịu đựng nên anh vẫn chịu được.

Nhưng vào thời khắc này, người bên gối nhiều năm của anh dùng một câu nói, vừa nhìn đến một bên mặt nghiêm túc của hắn, lần này so với bàn tay kia của cha anh tàn nhẫn hơn nhiều, tát vang dội làm màng nhĩ anh ong ong, choáng váng đến gương mặt quen thuộc kia cũng không thấy rõ.

Anh vẫn duy trì tư thế quỳ một gối trên ghế salon, ngón tay sít sao lưng ghế salon, bóp đến gân xanh trên cánh tay nổi lên. Anh không dám lấy tay ra, sợ mình sẽ không khống chế được mà đổi thành bóp cổ Đường Nhận, chất vấn hắn rốt cuộc nghĩ cái gì, sao có thể hỏi đến chuyện khốn nạn này?

Nhưng nét mặt Đường Nhận vẫn lạnh lẽo nhìn anh, hệt như đang cố chấp chờ anh trả lời.

Nếu là ngày thường anh nhất định sẽ hung hăng giễu cợt hắn một phen, lại làm hắn đến không xuống được giường, làm hắn đến thần trí không rõ, khi không rảnh rồi lại đi muốn phụ nữ sinh con. Thế nhưng lúc này, anh đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, rất mệt mỏi, tựa như bất kỳ lúc nào cũng sẽ ngã xuống, trong lòng đau đến tê dại, khiến anh không nói được một câu nào.

Đối mặt hồi lâu, anh mới lạnh lùng hỏi: “Em thật sự nghĩ như vậy?”

Đường Nhận vẫn yên lặng như cũ mà đôi mắt, lúc này xem ra Lục Bán, giống như là ngằm thừa nhận.

Anh từ từ thẳng người, thu tay về, đứng ở một bên.

Bên nhau nhiều năm như thế, anh không tin Đường Nhận sẽ đột nhiên nảy sinh lại ý nghĩ này. Từ lâu hẳn đã nghĩ xong sẽ chỉ chơi đùa với anh, sau khi chơi xong thì lấy vợ sinh con? Như vậy hiện tại chính là ——

“Em hỏi vấn đề này, là muốn chia tay anh?” Anh lại hỏi.

Đường Nhận nhẹ nhàng nhăn mày, đáy mắt hỗn tạp đau khổ và tuyệt vọng. Lục Bán thấy được, nhưng anh xem không hiểu, rõ ràng là người này nói lời tổn thương người, hẳn đau khổ cái quái gì? Chẳng lẽ là hẳn đã quen ở bên người khác, đột nhiên tách ra, hẳn cũng sẽ có chút không nỡ sao?

Lục Bán chợt xoay lưng, trước khi đi anh chỉ để lại một câu: “Được, tùy em.”

Tiếng đóng cửa không nặng không nhẹ, mỗi ngày mở cửa đi làm về nhà bọn họ cũng không phân biệt được. Thế nhưng Đường Nhận cảm thấy cánh cửa kia dường như đang tàn nhẫn mang một vài thứ mà hẳn dựa vào để sống sót ở bên ngoài, khiến hẳn ở nơi an toàn nhất, ấm áp nhất thoải mái nhất này, phải đau khổ đến không cách nào thở nổi.

38.

Sau khi rời nhà Lục Bán đến ở phòng làm việc của anh, cha mẹ ở bên kia thì vẫn mỗi ngày về thăm như thường lệ, nhưng không hề ngủ lại.

Anh không nhắc đến chuyện xích mích giữa mình và Đường Nhận cho họ. Lúc trước mỗi lần đến cuối tuần, chỉ cần có thời gian, Đường Nhận cũng sẽ qua thăm hai ông bà, thỉnh thoảng còn xuống bếp trở tãi. Bây giờ đã một tháng không gặp, cha mẹ anh cũng chẳng hỏi tới, hơn nữa cũng không dây dưa không ngớt đến vấn đề “Kết hôn” với anh nữa. Anh nghĩ có thể bọn họ đã nhìn ra cái gì, chỉ không nói toạc ra mà thôi.

Đi rồi ngày hôm sau anh mới tỉnh táo ngẫm nghĩ lại chuyện buổi tối hôm trước, cho rằng mình hơi kích động, cũng cần phải nói cho rõ, cứ không rõ ràng mà đi như thế, thì không phải thái độ làm việc mà người lớn nên có. Huống chi họ đã bên nhau lâu như thế, cũng không thể nói tiếng tạm biệt là có thể kết thúc được. Tuy không liên quan đến vấn đề phân chia tài sản để nuôi con như vợ chồng bình thường, nhưng rất nhiều phương diện vẫn cần phải giải quyết rõ ràng.

Nhưng mỗi khi nhớ tới câu nói kia của Đường Nhận, anh cảm giác như con dao ở trong lòng anh đang rơi xuống, không thể đựng vào, đựng vào sẽ càng đâm càng sâu, cũng chẳng thể rút ra, như thế máu sẽ chẳng ngừng... Thật sự đau không nói nổi. Anh nghĩ bản thân mình cần phải có một quãng thời gian rất dài vậy mà cũng không cách nào tha thứ cái ý nghĩ đó của Đường Nhận, còn nói ra điều đó, gặp lại cũng chẳng thể bình tĩnh hòa nhã mà nói chuyện, bởi vậy anh mới không định đi tìm Đường Nhận.

Đường Nhật cũng chẳng đến tìm anh.

Chia tay cũng chính là chuyện này, hai người cũng không phải hoàn toàn phai nhạt, chỉ là lúc mới bắt đầu đều giận dỗi một hơi, mắt mặt mặt mũi, phải đợi đối phương đến tìm, phải đợi đối phương cúi đầu, tốt nhất là cho thêm một lối thoát, chờ chờ đến khi tâm lạnh rồi, mệt mỏi rồi thì cũng đã hoàn toàn chơi xong.

Thời gian hơn một tháng không đủ để tâm anh lạnh xuống, anh liên tục suy nghĩ rất nhiều lần, vẫn không thể hiểu rõ, rằng Đường Nhật chán ghét anh từ lúc nào.

Lục Bán nằm trên ghế salon, sau khi trở về từ quán bar, anh mệt đến một ngón tay cũng không muốn động, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu. Trên mặt còn đang âm ỷ đau, khóe miệng rách một mảng, có lẽ là chiếc nhẫn của người khi đập vào.

Nhẫn...

Đôi nhẫn kia trước đây là món trang sức đầu tiên mà anh thiết kế sau khi sáng lập thương hiệu quần áo cho riêng mình, hơn nữa khi đó còn tự mình tham gia chế tạo, sau cũng không bán ra ngoài, nên chỉ có một đôi này.

Thời điểm đưa cho Đường Nhật, chính hắn đã loại bỏ hết thấy chương ngại, ngày hôm đó đã trở thành “Đường tổng” xứng với tên thật, khi ấy người kia trở mắt nhìn chiếc nhẫn trên tay, nhìn rất lâu, cuối cùng nói với anh: Em vĩnh viễn cũng sẽ không tháo nó xuống.

Bây giờ nghĩ nghĩ có chút buồn cười, trên đời lấy đâu ra cái gọi là vĩnh viễn?

Càng buồn cười là, anh vậy mà tin tưởng không nghi ngờ.

39.

Điện thoại vẫn chăm chỉ vang lên nửa ngày, cuối cùng chủ nhân nhẫn tâm không đếm xỉa cũng bị nó ồn ào đến phiền, đưa tay mò tới ấn nghe.

Lục Bán nghe điện thoại, nghi hoặc nhìn đồng hồ đeo tay. Mẹ anh gọi tới, bảo anh qua ăn cơm. Buổi chiều hai giờ rưỡi, bắt đương bắt chính, anh hỏi: “Cơm gì?”

Đầu bên kia điện thoại bảo hôm nay cuối tuần, Vũ Nho chút nữa muốn qua, con đi mua thức ăn với con bé, giúp xách ít đồ.

Thẩm Vũ Nho là học trò tâm đắc của mẹ anh, cô nàng rất xuất sắc, tính tình hoạt bát sáng sủa, tuổi còn trẻ đã lấy được tư cách dạy học ở trường đại học, là giáo viên đại học nổi tiếng.

Lúc trước những dịp lễ tết nàng đều tổ chức để các sinh viên các đến thăm, là một trong những học trò của cha mẹ anh mà anh quen mặt. Do mẹ anh bị bệnh nên sau này càng cần mẫn hơn, nếu như anh không thể phân thân kịp thì nàng sẽ cùng mẹ anh đến bệnh viện tái khám, mẹ anh cũng thích để cho nàng chăm sóc, đều là phải nữ, quả thật càng thuận lợi.

“Con có chuyện quan trọng, đang bận, không về đâu.” Anh nói với đầu bên kia điện thoại.

Anh về từ tối hôm qua đến giờ, vẫn chưa cơm nước gì, toàn thân mệt mỏi nằm đấy, trên mặt lại bị thương, dù thế nào cũng không thể qua đó.

Mẹ anh nghe anh nói như thế, cũng không cưỡng cầu, chỉ nói đến chuyện quan trọng, bảo anh nhớ ăn cơm.

Sau khi cúp điện thoại anh mệt mỏi chớp mắt một lúc, cái chớp mắt này cũng không cẩn thận mà ngủ mất.

Lần nữa tỉnh lại vẫn bị tiếng chuông đánh thức, anh buồn bực cầm điện thoại đang muốn nghe, nhìn kỹ một chút, không phải điện thoại vang, mà là có người nhấn chuông cửa.

Chỉ ngủ một giấc mà hơn ba tiếng, bây giờ đã sáu giờ.

Tiếng chuông cửa vang không ngừng, vang liên tục như thể không có người đến mở cửa sẽ không bỏ qua. Lục Bán rốt cuộc bị ồn chịu không nổi, rời khỏi ghế salon.

Anh vừa đứng dậy thì trước mắt biến thành màu đen, sau lưng đau như muốn tan ra, xem ra tối hôm qua quả thật ngã không nhẹ. Từ từ đi tới cửa, anh hỏi: “Ai?”

Ngoài cửa trả lời người giao hàng.

Vốn dĩ anh muốn nói không gọi thức ăn ngoài, giao sai rồi, thế nhưng lúc này bụng quả thật có chút đói, còn không ăn cái gì sợ là sẽ thật sự ngã xuống, anh bèn nhìn xem là nhà nào gọi giao thức ăn nào, thuận tiện đặt một món.

Vì vậy anh mở cửa ra.

Một cái thùng giữ ẩm cỡ lớn 4L được đưa đến trước mặt, còn không chờ anh bình tĩnh lại, một gương mặt tươi cười lộ ra phía sau cái thùng.

“Không tìm nhầm, anh quả thật ở nơi này, đói bụng không?”

Lục Bán hết sức ngoài ý muốn nhìn Thẩm Vũ Nho: “Làm sao em biết anh ở chỗ này?”

Nụ cười trên mặt Thẩm Vũ Nho bỗng cứng ngắt, nàng trợn to đôi mắt, sững sốt hồi lâu, sau đó muốn đưa một tay ra muốn chạm lên mặt Lục Bán: “Làm sao thế này...”

Lời còn chưa dứt, lại nghe được một giọng nam trầm thấp lạnh lùng nói sau lưng: “Bỏ tay ra.”

Editor: Số chữ quá đẹp, vừa tròn 3210 chữ luôn.

8. Chương 8

40.

Nếu như âm thanh có thể đại diện, Thẩm Vũ Nho sẽ cho rằng lúc này sau lưng mình hẳn đang cầm một con dao, không phải cái lạnh xuyên thấu kia, mà là con dao làm từ băng.

Lần đầu tiên nàng có thể nghe thấy địch ý nồng nặc đến rùng mình từ âm thanh của một người, hơn nữa âm thanh này còn tới đột ngột, nàng sợ mà tay run rẩy, không dám giơ lên nữa. Thật ra thì bản thân Lục Bán cũng không định để nàng chạm vào, tay nàng vừa giơ lên anh đã nghiêng đầu né tránh, khiến người ta vô cùng lúng túng.

Nàng lúng túng không bao lâu, Lục Bán lại lên tiếng, nhưng không phải nói với nàng, mà là nói với con dao băng sau lưng, anh nói: “Em tới làm gì?”

Âm thanh của anh lại càng lạnh hơn.

Thẩm Vũ Nho chẳng phải em gái nhỏ, tuy rằng thời gian dạy học không dài, nhưng lại gặp rất nhiều loại vấn đề của học sinh, cũng vì thế mà học được tâm lý học. Từ tình huống hiện tại và giọng nói của hai người này nàng lập tức biết mình ở chỗ này đóng vai nhân vật trung gian làm quái gì... Một hồi tai bay vạ gió rất dễ bắt ngờ bay tới.

Nàng xoay người xem thử người đâu.

Ấn tượng đầu tiên —— rất soái.

Không phải thanh niên tướng mạo đẹp trai hay tiểu thít tươi được ánh mặt trời nhiều lần truy đuổi trong sân trường, mà thuộc về người đàn ông trưởng thành, mang theo hơi thở nồng nặc hormone, có lẽ dùng từ ‘Soái’ thì không khái quát hoàn toàn, nói chính xác, chính là rất có mị lực, hơn nữa toàn thân còn tỏa ra một loại khí thể cường ép của “Kẻ bề trên”, nhìn qua tuổi tác không tương xứng với anh, nhưng lạ là cũng

không chênh lệch mấy.

Nàng cho rằng thời điểm như thế này tự mình ngậm miệng rồi sân mới làm phương án sáng suốt nhất, thế nhưng kẹp giữ hai người đàn ông, lại dường như không có chỗ để nàng mở miệng cáo từ, vì vậy nàng lựa chọn trước tiên ngậm miệng quan sát.

Người đàn ông kia chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn nàng, sau đó nhìn Lục Bán chăm chăm: “Làm sao? Nếu tôi không tới đây, các người sẽ làm gì?”

Về mặt Lục Bán không vui nhìn hắn, rồi quay đầu nói với Thẩm Vũ Nho: “Khổ cho em đi một chuyến rồi, trở về đi. Anh thế này,” Anh chỉ chỉ ngón tay lên mặt mình, “Sẽ không tiến người, đừng nói cho họ biết.”

“Họ” là chỉ cha mẹ anh, Thẩm Vũ Nho khẽ gật đầu, đưa thùng giữ ấm và túi trái cây đang ôm trên tay tới: “Cái này cũng đừng bảo em mang đi, rất nặng.”

Lục Bán không thể làm gì khác hơn là nhận lấy.

Thẩm Vũ Nho nhìn mặt Lục Bán, chợt có chút lo lắng: “Bị thương thế này,” nàng quay đầu nói với Đường Nhận, “Cái đó, anh ấy hình như không thoải mái, các anh có chuyện thì nói rõ ràng...”

Đường Nhận nghe lại trầm giọng chất vấn nàng: “Cô lấy tư cách gì nói lời này với tôi?”

“Đường Nhận!”

Lục Bán không dám tin cái người đột nhiên trở nên chua ngoa kia. Tuy rằng Đường Nhận thích đàn ông, nhưng hắn được giáo dục rất tốt, đối xử với phái nữ, bất kể là bạn cấp dưới hay người nào khác thì vẫn luôn vô cùng phong độ, chưa từng để một cô gái xấu hổ như bây giờ.

“Đối xử với phụ nữ như thế, thật quá đáng.”

Tức khắc huyết sắc trên mặt Đường Nhận tuột xuống, những lời mang ý bao che rõ ràng này của Lục Bán là muốn hắn mất khống chế mà, hắn cả giận nói: “Cô ta là ai, anh muốn bảo vệ cô ta như vậy?”

Lục Bán cảm thấy hỏi đến vấn đề này quả nhiên là cố tình gây sự, anh thoáng nhìn Thẩm Vũ Nho, sau đó nói với Đường Nhận: “Không liên quan đến em.”

41.

Lời này làm Thẩm Vũ Nho nghe xong cũng không dám nhìn sắc mặt người đàn ông kia, nàng vô thức dời sang bên cạnh vài bước, sợ mình sẽ thê thảm không khác gì bị tấn công. Vừa nảy biểu tình và giọng điệu

chất vấn nàg của người nọ khiến nàg có chút sợ hãi, nàg âm thầm xoắn xuýt, nếu hã ðột nhiên xông lên ðộng thủ với Lục Bán thì nàg nên can ngăn kêu cứu trước hay là báo cảnh sát ðây?

Kết quả người ta cái gì cũng không làm.

Nàg thấp thỏm nhìn sang Đường Nhận.

Chỉ thấy hã không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Lục Bán, ðôi mắt ðỏ như muốn nhỏ máu, ánh mắt ấy quá thương tâm, ðến cả kẻ tạp vụ như nàg nhìn thấy cũng cảm thấy bức bối trong lòng. Kể ðó hã nói ra một câu, khẳng ðịnh ðược suy ðoán nhỏ bé trong lòng nàg.

Hã nói: “Anh nhắ tâm ðối xử như vậy với em?”

Thẩm Vũ Nho nhất thời cũng chẳng dám thở mạnh, thấy người ðàn ông kia nói vậy, so với thấy hã đánh người càng khiến nàg giật mình hơn. Bộ dạng ðó của hã, càng khiến người ta cảm thấy như con dao băng gập phải lửa, nó lạnh như thế, sắc bén như thế, nhưng khi gập lửa cũng sẽ rơi lệ, sẽ hòa tan, cho ðù là một ngọn lửa nhỏ cũng sẽ khiến nó không chịu nổi một ðòn.

Thật ra lúc Lục Bán nói xong câu ðó thì bắt ðầu hồi hận.

Anh ở bên Đường Nhận nhiều năm như thế, cho tới bây giờ chưa từng cãi nhau hay xích mích lớn gì, thỉnh thoảng mới lục ðục, bắt kể là vấn ðề của ai, không ðến một ngày Đường Nhận nhất ðịnh sẽ chủ ðộng cầu hòa nhận sai.

Thời ðiểm vừa ở chung với nhau hã một lòng dốc sức vào sự nghiệp, rất bận rộn, trong lòng cũng không coi quan hệ “Giao dịch tiền bạc” ra gì, mà khi ấy Đường Nhận rất rảnh rỗi, cả ngày quần trước quần sau ðuối theo anh, thậm chí sẽ cùng anh ðến chỗ làm việc. Anh thiết kế ðến chẳng phân biệt ðược ngày ðêm, Đường Nhận sẽ ðứng giờ nhắc nhở anh ăn cơm, có lúc thì yên lặng ngốc ở một bên, ngốc ngốc ðến bản thân ngủ quên mất. Hã còn chạy theo anh ðến công xưởng, ði theo khắp nơi, gặp ai hỏi ðến cũng tự giới thiệu nói là bạn trai anh. Thấy anh mất hứng, hã bèn giả bộ bệnh giả bộ ðáng thương giả bộ tủi thân, so với mèo sữa còn khoe mẽ làm nũng hơn, chuyên môn thọc vào ðiểm yếu của anh.

Cứ như vậy chơi ðùa âm ỉ ðây ðưa cả một năm, thì cha Đường Nhận xảy ra chuyện.

Khi ðó em trai hã còn chưa tốt nghiệp, trong tập ðoàn mấy nguyên lão ði theo cha hã nửa ðời người thì ủng hộ Đường Nhận, nhưng bọn họ cũng như ðại ða số cổ ðông và ðồng sự vậy, không quá tin tưởng công tử lang thang này. ðiểm mấu chốt là mấy gia tộc thân thích của mẹ hã, bình thường ðều ăn nói khép nép ðể dựa vào nhà bọn họ, sau khi cha hã xảy ra chuyện thì liên thử cùng tài ðoàn^[1] khác mở rộng giá cổ phiếu ðể đánh lén, muốn cùng nhau chia sẻ miếng thịt béo này.

[1] Tài ðoàn: tập ðoàn tài chính; tập ðoàn tư bản lũng ðoàn (trong xã hội tư bản chủ nghĩa, các nhà tư bản lũng ðoàn hoặc tập ðoàn tư bản lũng ðoàn khống chế các công ty, ngân hàng, xí nghiệp).

Đoạn thời kỳ đó ở trong mắt mọi người, Đường đại công tử như biến thành người khác.

Đối với Lục Bán, thay đổi cũng là hiển nhiên. Đường Nhận không có thời gian đi theo anh quẩn anh nữa, không có thời gian ân cần hỏi han anh, cũng không có thời gian khoe mẽ làm nũng với anh. Mà đêm khuya hắn sẽ hút thuốc chờ ở cửa nhà anh; hắn sẽ uống say như chết, rồi ôm anh khóc. Áp lực của hắn lớn đến mức hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi mà một bên tóc mai đã mọc ra tóc bạc, khi đó Lục Bán mới rõ ràng nhận ra, rằng người đàn ông này anh đã không buông ra, cũng không muốn buông ra.

Bọn họ ở bên nhau, như thế nào là học cách chấp nhận một người, thế nào là dựa vào và được dựa vào, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng tổn thương lẫn nhau.

42.

Rốt cuộc anh cũng mềm giọng giải thích một câu: “Cô ấy là học trò của cô Lưu.”

Mẹ Lục Bán họ Lưu, lúc thăm nhắc đến cha mẹ anh đều thường gọi họ là cô Lưu thầy Lục.

Thẩm Vũ Nho ở một bên gật đầu như già tởi.

Nhưng Đường Nhận vẫn dùng loại ánh mắt thương tâm tốt cùng nhìn Lục Bán, hắn hỏi: “Còn gì nữa không?”

Trước mắt Lục Bán thoáng biến thành màu đen, anh nhìn Thẩm Vũ Nho, không rõ vì sao, hỏi: “Còn có thể có cái gì?”

Thẩm Vũ NHO cũng nhẹ giọng chen vào một câu, nói: “Tôi thật là!”

Đường Nhận gần như coi thường nàng, chỉ nói với Lục Bán: “Đến bên giờ anh còn giấu em?”

Lúc này đồ Lục Bán trên tay càng ngày càng nặng, trĩu xuống làm anh sắp đứng không vững, đầu óc cũng trở nên hỗn độn theo, lại bắt đầu nghe không hiểu lời Đường Nhận: “...Giấu em cái quái gì!”

“Anh còn ——” Mặt Đường Nhận bỗng nhiên biến sắc, xông đến ôm eo Lục Bán, để anh dựa vào ngực mình, “Làm sao vậy?”

Thẩm Vũ Nho lấy làm kinh hãi, vội bước đến đón lấy vật trong tay Lục Bán, để giảm bớt gánh nặng của anh. Ai ngờ lúc này Đường Nhận đột nhiên nhìn sang nàng, không chút khách khí quát lên: “Cút ngay!”

“Em phát điên cái gì...” Lục Bán cau mày, một tay chống lên khung cửa, muốn đẩy Đường Nhận ra, nhưng không hiểu sao cánh tay kia lại siết chặt anh, giãy làm sao cũng không ra.

Đường Nhận giơ tay lau đi mồ hôi vã trên trán anh, cảm hận hỏi: “Đối xử với vợ chưa cưới của anh như vậy, anh đau lòng à?”

Vừa dứt lời, Lục Bán và Thẩm Vũ Nho trầm miệng một lời nói ——

“... Cái gì?”

“Cái gì?!”

Cuối cùng Thẩm Vũ Nho cũng hiểu người này mang địch ý mãnh liệt với nàng là vì sao, hơn nữa nàng cũng cảm thấy rất bức mình, máu nóng vừa lên thì lá gan cũng trở nên lớn hơn, dường như không ngừng nhìn về phía Đường Nhận nói lớn: “Anh nói bậy gì đó!”

“Hai người các anh gây nhau thì đừng có kéo theo người đi đường có được không?”

“Đưa thức ăn ngoài mà còn bị chửi, tôi chọc ghẹo anh sao?!”

“Về mặt kia của anh y như quỷ vậy anh không nhìn ra à?? Giận dữ cũng không biết lựa thời gian, đáng đời anh bị người khác bỏ rơi!”

Đường Nhận bị nàng rống đến mặt cũng tái mét, lại không đề cập đến thân phận bây giờ của hắn, phải nói hắn từ nhỏ đến lớn, trừ cha hắn ra thì chưa từng có ai dám dùng thái độ này nói với hắn như thế.

Thế nhưng những lời này của nàng cũng làm lòng hắn rối loạn, như thể hiểu ra[2], hắn quay đầu nhìn Lục Bán, cẩn thận hỏi: “Các người không phải?”

[2] Nguyên văn là [Thể hồ quán đỉnh/]: Chất tinh túy cất trong sữa bò. Dịch ra tiếng Việt thì câu thông dụng nhất là tước sữa lên đầu. Trong Phật học câu này mang ý nghĩa chỉ việc truyền thụ trí tuệ, giúp người ta ngộ ra điều gì đó. Nghĩa thoát: chợt hiểu ra/ ngộ ra, bỗng nhiên hiểu ra.

Thẩm Vũ Nho kêu lên: “Chúng tôi thì có thể là cái gì?”

Lục Bán khó chịu cúi đầu tựa lên bả vai Đường Nhận chớp mắt một lúc, hơn nữa âm thanh rất nhẹ, cũng rất lạnh, hỏi: “Ai nói vậy với em?”

43.

Đường Nhận xoay mặt Lục Bán qua, cẩn thận xem nơi ứ vết kia. Thời điểm Lục Bán vừa mở cửa hắn đã sớm thấy vết thương trên mặt anh, nhìn thôi cũng biết biết là tình trạng của anh không tốt.

Buổi chiều sau khi ra khỏi quán bar hắn cũng không về nhà, trực tiếp gọi Đường Sơ đưa hắn đến phòng làm việc của Lục Bán. Hắn biết Lục Bán không về nhà cha mẹ, anh cũng chẳng thể đi nơi khác, bình thường họ cũng chỉ có hai nơi để ở, một nơi Lục Bán dùng làm phòng làm việc tư nhân, một nơi chính là nhà bọn họ, hai căn hộ bất động sản đều đứng tên Lục Bán.

Năm đó sau khi Đường Nhẫn tự mình dọn khỏi biệt thự thì liên tục dựa dẫm ở bên Lục Bán, trong mấy năm đó căn hộ nhỏ được xây thêm gác lửng rồi thành nhà lầu.

Cũng không phải Đường Nhận thiếu chút tiền phòng kia, nói ra cũng không ai tin, giống như hắn chỉ thích như vậy, không lưu một chút đường lui mà ở bên cạnh Lục Bán.

Ngày đó thầy Lục nói Lục Bán mềm lòng, lời này đâm vào trong lòng hắn. Hắn đương nhiên biết Lục Bán mềm lòng, hơn nữa từ lúc bắt đầu hắn đã cấy vào sự mềm lòng này của anh, dựa vào việc anh ấy thật sự không chán ghét mình như thế, ép buộc để anh ấy và mình trói buộc cùng một chỗ.

Nhiều năm qua đi, bây giờ hắn nhìn như cái gì cũng có, so với thân là nhị thế tử trước kia còn rạng rỡ hơn gấp mười gấp trăm lần, tuổi còn trẻ đã ngồi lên tài sản trăm tỷ, lại không ai dám trắng trợn coi thường hắn, không ai có thể tùy tiện vật ngã được hắn. Hắn muốn biệt thự gì đều tự có người dâng lên hai tay; muốn lấy loại người gì, ngoắc ngón tay thôi cũng chả cần, chỉ cần một ánh mắt.

Nhưng nếu như... Nếu như tiền bạc có thể thỏa mái thực hiện được nguyện vọng con người, hắn chỉ muốn lần nữa trở về làm công tử lang thang, hưởng thụ sự che chở của bậc cha chú, trông nom mảnh giang sơn này để sau này giao lại cho em trai mình, chờ Sơ thiếu leo lên ngai vàng, hắn sẽ như trước hưởng thụ nhân sinh không bị trói buộc của mình.

Có thể cho tới bây giờ, hắn có tiền xài không hết, đồng thời cũng chôn thân ở mảnh giang sơn này. Duy chỉ có thể làm cho hắn cảm thấy an ủi, chỉ có sự dịu dàng mà người này mang đến từ quê nhà. Người này không chỉ là người nhà hắn, bạn đời, anh còn là sự tự do mà trước đây hắn tha thiết theo đuổi.

Lúc trước hắn cho rằng người này không thương hắn, chỉ cần anh không rời khỏi hắn, chỉ cần anh có thể để cho mình dựa dẫm cả đời, bầu bạn, có yêu hắn hay không cũng không vấn đề.

Nhưng ngày hôm đó lời thầy Lục nói khiến hắn phát hiện, Lục Bán quả thật cũng không phải không thể. Anh không thiếu tiền, không dựa dẫm vào mặt kinh tế của mình. Bản thân anh có năng lực, có quyết đoán, cũng có mị lực, rời khỏi hắn vẫn sẽ tốt đẹp như thường... Hoặc là nhân sinh càng thêm tốt đẹp.

Hắn dựa vào cái gì cho rằng anh sẽ vĩnh viễn giống như bây giờ, không rời khỏi mình chứ?

Hơn nữa ngày hôm đó, trước khi đi thầy Lục có nói một câu cuối cùng —— buổi tối nó sẽ trở về ăn cơm với mẹ nó, với vợ chưa cưới của nó.

Editor: Thông báo, 2 chương sau sẽ hót hòn họt luôn ^^

9. Chương 9

44.

Thời điểm Đường Sơ đưa hấn tới có nói hấn thật sự đã đánh Lục Bán, chẳng qua là không nghiêm trọng đến nỗi đến bệnh viện như thế, y nói vậy để hấn chuẩn bị tâm lý một chút, gặp mặt thì nhất định phải nhìn sắc mặt chị dâu.

Nhìn sắc mặt là nhìn cái quái gì? Hấn chỉ sợ mặt cũng chẳng có mà nhìn, ở cửa chờ nửa ngày mới cất chìa khóa đi, kết quả lại chờ được người giao hàng.

Nhìn thấy cô gái kia hấn mới biết bản thân để ý đến “Vợ chưa cưới” này đến mức độ nào. Khi nghe giáo sư Lục nhắc tới rõ ràng hấn chỉ là cảm thấy hoài nghi, thật sự thấy người rồi, hấn mới bị ngọn lửa mang tên đồ kị dứt khoát đốt khô lý trí, bao nhiêu phong độ được tích trữ đều ném ra sau ót... May mà sau khi cô gái kia giải thích hiểu lầm thì không quá để ý, ngược lại là hấn, cảm thấy xấu hổ rất lâu, dự định có thời gian rồi sẽ mời người ta ăn cơm đưa quà tạ lỗi.

Sau khi đưa Lục Bán vào nhà hấn trước tiên pha một ly sữa bò, chăm chú nhìn người nọ uống xong thì ghé đầu qua hôn một cái lên vết thương ở khoeo môi anh, đau lòng nói: “Đây là em... làm sao?”

Lục Bán chỉ nói: “Hai ngày là ổn.”

Đường Nhận lại đưa tay đến bên cổ Lục Bán thử nhiệt độ, sau đó nhíu mày: “Sao lại hơi nóng, còn bị thương đâu à?”

Lục Bán không trả lời, anh nhìn chằm chằm Đường Nhận một lúc, vẻ mặt thành thật hỏi hấn: “Có phải em lại tới giờ uống thuốc không?”

Đường Nhận bị hỏi đến ngẩn ra: “Gì?”

Lục Bán lập tức giấu cột: “Sao người khác nói gì em cũng tin vậy? Em dễ dãi vậy sao? Sao công ty còn chưa phá sản?”

Đường Nhận bị hỏi đến nhảy dựng, rất không có cách nào: “Còn người khác, đó là cha anh!”

Về mặt Đường Nhận phức tạp nhìn anh.

Lục Bán: “Em nói đi!”

Yên lặng một hồi, Đường Nhận mới mở miệng: “... Em rất sợ.”

Lục Bán cảm thấy anh có thể sẽ bị người này chọc tức chết: “Em nghĩ thế nào? Ngay cả một chút tín nhiệm với anh em cũng không có?”

Đường Nhận lại hỏi: “Vậy còn anh?”

Lục Bán: “Anh cái gì?”

Đường Nhận cười khở nói: “Em nói muốn sinh con với người khác anh tin ngay? Anh cũng chấp nhận? Đối với em anh không hề luyến tiếc chút nào sao?”

45.

Không hề luyến tiếc chút nào?

Hỏi đến vấn đề này thì lửa giận trong lòng liền trực tiếp đốt thùng ngực Lục Bán, Đường Nhận vĩnh viễn sẽ không biết, buổi tối hôm ấy lúc hấn xoay người bỏ đi đã bỏ quên vài thứ ở nhà.

Thứ đó trào ra trong mắt anh, yên lặng không một tiếng độc rơi trên sàn nhà, cũng nặng nề nện vào lòng anh.

Chính anh cũng không dám tin, một câu nói của Đường Nhận có thể khiến anh đau đến mức này.

Anh bỗng nắm lấy cổ áo Đường Nhận, kéo người qua hung hăng chặn cái miệng hay mở cửa hân lại. Vết thương ở khoeo môi thấm nước bọt, đau như lửa đốt, nhưng anh hoàn toàn không để ý, anh còn có thể giống như không chút kiêng kỵ gì mà hôn môi người này, dù đau đớn gấp trăm ngàn lần đi nữa cũng có thể vì cảm giác này tiêu trừ trong vô hình.

Nụ hôn nóng bỏng bất ngờ khiến Đường Nhận hốt hoảng một giây, ngay sau đó hân liền chặt chẽ giữ lấy cái ót Lục Bán, để cho nụ hôn này càng trở nên sâu hơn, chọc người nghẹt thở, khắc cốt triền miên. Hân chen chân vào giữa hai chân Lục Bán, dính sát người Lục Bán, dùng sức ấn anh vào trong ngực mình. Trong thời gian nửa tháng hân nhớ người này nhớ đến sắp điên rồi, thậm chí còn làm chuyện ngu xuẩn giống như nhiều năm trước — lặng lẽ, đi theo sau anh, chỉ muốn nhìn anh thêm mấy lần. Chỉ khác là nhiều năm trước hân chỉ tò mò, nhưng lúc này đây, là để giảm bớt nhớ nhung vô bờ bến.

“...Nhớ anh, em rất nhớ anh...” Môi hân kề hở, hân chống môi anh, từng lần từng lần nói ra nỗi lòng, hân chưa bao giờ hà tiện biểu đạt tình cảm của mình với Lục Bán, hân hận không thể từng giây từng phút nói cho anh nghe, để anh biết hân có bao nhiêu khao khát với anh, cần bao nhiêu, hân muốn thời thời khắc khắc đâm vào nơi mềm yếu kia của anh, để anh mềm lòng, ép buộc anh ở lại bên cạnh mình.

Phần xương bả vai của Lục Bán không may bị đè đau, nhưng anh cũng không đoái hoài nhiều như thế, Đường Nhận thế này anh không cách nào buông tay, không muốn buông tay, thậm chí còn muốn giam hân vào trong thân thể mình, giấu vào nơi sâu nhất, không có gì có thể khiến họ tách rời.

Ngón tay anh chui vào kẽ hở áo sơ mi người nọ, vọt thẳng đến đầu vú mẫn cảm mà vân vê, dán vào thân thể bỗng run rẩy từng trận của hân, khiến cho lửa giận và lửa dục của hân càng đốt càng mạnh, cuối cùng thiêu cháy toàn thân.

“Đại... Đại ca, anh, ưm — anh có được không...” Đường Nhận vẫn còn sót lại chút lý trí, hân cảm giác thân thể Lục Bán càng lúc càng nóng, không chỉ bởi vì động tình, mà tình trạng của anh còn không tốt.

“Anh đang sốt!”

Thế nhưng Lục Bán cũng không nói lời thừa thãi, ngón tay anh linh hoạt cởi ra từng cúc áo sơ mi Đường Nhận, lột quần áo hân xuống. Từ môi hân gặm cắn tới cằm, trái cổ, cuối cùng ngoạm lấy viên thịt bị anh vồ đến cứng lên vào trong miệng.

“Đệt —” Đường Nhận sợ hãi kêu một tiếng, một bên đầu vú của hân hơi mẫn cảm, mỗi lần bị chơi như vậy phía dưới đều nhất trụ kinh thiên[1].

“Anh lên cơn sốt rồi... Nghỉ một lát đi, để em, để em làm... Em làm...”

Lục Bán mở mắt liếc nhìn Đường Nhận, anh dùng răng nanh nhẹ nhàng ma sát điểm mẫn cảm, sau khi nghe được một tiếng rên rỉ thì tàn nhẫn hút mấy cái, mới nhả ra nói: “Không cho.”

46.

Người này có thể mang cho hân khoái cảm vô thượng, đương nhiên là Đường Nhận rất sẵn lòng nằm xuống hưởng thụ. Năm đó Lục Bán không biết trước đây hân cũng chạm qua đàn ông, hân làm 1. Lúc ấy chỉ đơn thuần là muốn chơi đàn ông, không hề động đến ý nghĩ sẽ xác định quan hệ với ai. Thật ra đối với đàn ông mà mình cảm thấy không quá hứng thú thì hân còn chẳng buồn tự mình ra tay, càng thích nằm dài ra đó để người khác dùng miệng hầu hạ hân, bản thân mình thì thoải mái làm sao. Khi ấy không làm 0 vì một là hân không thích bị người lạ chạm lung tung vào nơi bí mật nhất, còn hai là hân cảm thấy làm 0 sẽ đau, sẽ không thoải mái, để cho người khác trông thấy Đường đại thiếu gia hân đau đến oa oa kêu loạn, thì có chút mất mặt...

Không nghĩ tới.

Sau khi hân có được Lục Bán thì mới biết làm 0 cũng có thể thoải mái đến mức nào, làm 1 vốn không cách nào sánh bằng. Giờ phút này tuy rằng hân rất muốn người đang tàn nhẫn xô xuyến mình nhớ đến khắc cốt

ghi tâm, đẩy mình lên tới đỉnh điểm, nhưng nghĩ tình trạng thân thể của Lục Bán hẳn lại vô cùng đau lòng, bèn khẳng khái nói: “Xin anh, nằm xuống để em làm...”

Lục Bán vốn không có thời gian để ý đến.

Anh ấn người ngã trên ghế salon, cởi thắt lưng hẳn, kéo quần, bảo bối đang dựng thẳng lập tức bật ra ngoài, anh vùn vụt chất lỏng phun ra ở chóp đỉnh vài cái, thấm ướt ngón tay, sau đó không để người ta có thời gian chuẩn bị đã dứt khoát tìm đến nơi quen thuộc, cắm một ngón tay vào.

“A —— đột... Như vậy... Gấp như vậy?”

Lục Bán bực bội không lên tiếng, ngón tay ra vào ở miệng huyết sát chặt.

Bản thân con người Đường Nhận hết sức lười biếng, bình thường ở nhà hay ở phòng làm việc đều nằm bẹp trên ghế salon, bởi vậy hai người bọn họ mới sắm loại ghế salon sang trọng thoải mái cực lớn bằng da thật. Nhưng mặc dù như thế, thì người đàn ông cao lớn chen chúc ở một nơi vẫn có chút miễn cưỡng...

Sau lưng Lục Bán rất đau đớn, anh đoán nếu như bây giờ mình nằm xuống có thể sẽ không đứng dậy nổi, hiển nhiên không thể đáp ứng yêu cầu của Đường Nhận, anh cũng không muốn lãng phí thể lực thay đổi vị trí, thế là nâng một chân Đường Nhận lên khoắc lên lưng ghế salon, đầu gối mình thì đè lên một cái chân khác của hắn, dùng cách thức tiết kiệm sức lực để thân thể hắn mở rộng đến mức lớn nhất với mình.

Mỗi một tác trên thân thể này anh đều rõ như lòng bàn tay, anh găm cắn đầu vú, liếm láp xương quai xanh, đưa ngón tay ở nơi mẫn cảm trong thân thể kia đưa đẩy cọ xát, sau mấy chục lần thì thuận lợi tiến vào hai ngón tay ba ngón tay. Vật kia của Đường Nhận ngẩng cao đầu, có chút thất thần dò hỏi anh: “Phía trước, phía trước cũng muốn... Đại ca, sờ... Mau sờ... sờ phía trước!”

Lục Bán lại nói: “Tự mình sờ.”

“Không được... Em muốn anh... Anh sờ mới thoải mái, hức a...” Đường Nhận vừa nói vừa kéo kéo khóa quần Lục Bán, thả da thịt đã sớm nóng như sắp ra ngoài, móng tay gầy gầy khê chóp đỉnh, gầy ra chỉ bạc dính ướt, sau đó nắm chặt vuốt ve xoa nắn, cười nói: “Tay em quý báu như vậy... Chỉ có thể... Chỉ có thể dùng để hầu hạ bảo bối này của anh.”

“...” Lục Bán thở to hỗn hển mấy tiếng, vật trong tay hẳn lại phồng lên không ít.

“Được rồi...” Đường Nhận thấy anh một chút cũng không có ý định muốn đổi vị trí, đành phải thuận theo tự nhiên, thúc giục anh: “Vào đi, nhanh lên, tàn nhẫn chút...”

“... Tàn nhẫn chút?” Lục Bán chậm rãi rút ngón tay ra, đỡ đỡ vật của mình ma sát xung quanh miệng huyết mềm ướt.

“Em con mẹ nó.” Đường Nhận nắm cổ áo Lục Bán kéo đầu anh qua hung hăng hôn, “Muốn anh muốn đến điên rồi, tàn nhẫn, tàn nhẫn làm...”

Lục Bán kéo tay Đường Nhận đặt lên đỉnh đầu, ngón tay chen vào giữa kẽ ngón tay hắn, một tay đỡ vật của mình, nhắm ngay vị trí, tàn nhẫn đâm vào.

Thân thể Đường Nhận bỗng trở nên căng thẳng cực kỳ, chặt chẽ bao lấy anh, vô cùng sáng khoái, anh hít sâu một cái, động tác còn chưa bắt đầu, cái tay chống trên đỉnh đầu Đường Nhận bỗng bị chụp lấy kéo đến trước mặt.

Đường Nhận giống như nhớ đến cái gì, kinh ngạc nhìn tay Lục Bán, trên mặt vốn xuân ý dồi dào chợt biến sắc, hẳn hỏi ——

“...Nhấn đâu rồi?”

10. Chương 10

“Thả lỏng...” Lục Bán bị kẹp đến có chút đau, anh hơi lui ra ngoài chút, lại dùng lực đỉnh vào, khàn giọng hỏi: “Có quan trọng không?”

Nói đến chiếc nhẫn, anh liền nhớ đến buổi tối xảy ra chuyện kia nguyên do là vì chiếc nhẫn. Nhiều năm như thế đây là lần đầu tiên Đường Nhận ra tay với anh, bộ dạng người này như nổi điên mà truy hỏi anh chiếc nhẫn ở đâu, bây giờ nghĩ lại cũng khiến lòng anh vẫn còn sợ hãi.

“...Nói nhảm, quan trọng...” Mùi vị được lấp đầy khiến Đường Nhận vô cùng thỏa mãn, nhưng hắn vẫn canh cánh trong lòng với chuyện chiếc nhẫn, không bỏ qua mà truy hỏi: “Rất quan trọng... Ở đâu?”

Lục Bán kéo xuống nhìn ánh bạc rực rỡ lấp lánh trên tay Đường Nhận, lời ít ý nhiều ra lệnh: “Cởi đồ anh.”

Tối qua anh nhận lời mời tham dự sự kiện cắt băng khánh thành cửa tiệm mới khai trương của thương hiệu nào đó ở Vạn Tượng. sau khi trở về xe cũng không xuống còn chạy tới quán bar, quần áo cũng chưa kịp thay, lúc này trên người vẫn là chiếc áo sơ mi cổ dựng đứng thanh lịch lúc tham gia sự kiện, màu trắng tinh, trước ngực là hai hàng xếp nếp[1] cổ điển, bên trong hai lớp vạt áo kẹp đầy khay áo nhỏ bé tinh xảo, chúng sắp xếp dày đặc, có đến mười mấy hạt, mắt thường khó có thể thấy, vì thế sau khi bọn họ đã làm xong, quần áo anh mặc vẫn còn gọn gàng, một cái cúc áo cũng không cởi, quần cũng chỉ cởi ra có một chút.

[1] Góc là Phong cầm diệp []: là loại vết gấp xếp khá dày, khá quy luật trên quần áo.

Thực tế Lục Bán rất thích mặc quần áo làm Đường Nhận. Bề ngoài khí chất của Lục Bán hết sức cấm dục, lúc ăn mặc chỉnh tề không chút để lộ sẽ càng tăng thêm mấy phần hương vị thánh khiết bất khả xâm phạm. Kéo người đàn ông xuống bể dục cùng trầm luân, để cho mình ở trong thân thể người đó thực tủy tri vị[2] mà va chạm, mất khống chế cho đến khi phóng thích, điều này có thể mang đến cho thị giác và tâm lý của cả sự hưởng thụ và thỏa mãn, thậm chí anh còn cảm thấy khoái cảm còn tới mãnh liệt hơn nhiều so với việc cởi hết.

[2] Thực tủy tri vị []: “ăn” được một lần thì càng muốn ăn thêm nữa.

Nếu là ngày thường, Đường Nhận sẽ làm đến lúc sương mới bắt đầu rơi bỏ ít đồ vướng víu của Lục Bán, thế nhưng giờ phút này hắn quá mức nóng lòng muốn biết tung tích chiếc nhẫn kia, nghe nói như vậy, lập tức đưa tay tới kéo mạnh một cái — ngay lập tức bắn bay bảy tám cái cúc áo.

Chiếc nhẫn kia tâm tâm niệm niệm tuột ra khỏi cổ áo Lục Bán. Nó được móc vào một sợi dây chuyền, lúc này theo động tác của Lục Bán mà lắc tới lắc lui ở trước mặt hắn.

Ánh mắt Đường Nhận cũng sắp bị lắc lư theo, tay cũng thoáng run rẩy, hắn kéo chiếc nhẫn đến bên môi ấn xuống một cái hôn, chiếc nhẫn nhỏ bé giờ phút này còn mang nhiệt độ cơ thể của chủ nhân nó.

“Không cho... Lấy, lấy xuống nữa... Nữa, a —”

Câu trả lời Lục Bán cho hắn chính là tàn nhẫn đâm về nơi chết người của hắn.

48.

Đột làm tình này đến bất chợt, làm cũng trực tiếp. Không vuốt ve, thăm dò dư thừa, cũng không giả trò gì, mỗi lần giao phong đều ở giữa chỗ hiểm.

Rất nhanh Đường Nhận cảm thấy mình bị chơi đến hỏng, Lục Bán cũng đã mệt lả rồi.

Người kia dán lên da thịt nóng bỏng mà khô ráo của hắn, hắn biết đó là do sốt cao gây ra, lý trí nói cho hắn biết cần phải mau mau có chừng mực, nhưng mà thân thể hắn thì không muốn buông người này ra, hắn không buông ra, cũng chẳng cách nào kêu ngừng được.

Khoái cảm kịch liệt tựa như ngọn lửa lan cháy ra đồng cỏ, tự hắn đạp lên biển lửa, mỗi một giây đều đã từng chết trăm ngàn lần trong ngọn lửa này, lại còn ngại chưa đủ.

“Nữa, sâu hơn... Sâu... Sâu, sâu hơn nữa...”

Nơi giao hợp dần dần ướt thành một mảnh bùn lầy, kèm theo âm thanh nhanh chóng rút ra cắm vào, vô cùng dâm mỹ...

Lúc này Lục Bán cảm thấy linh hồn và thể xác mình như thể đã chia làm hai. Linh hồn anh nhẹ nhàng bay bổng ở nơi hai người kết hợp, nhìn thể xác mình điên cuồng bắt chấp hậu quả mà làm người ông kia.

Thân thể đó với anh như một loại độc dược mãn tính, tuy nếm thử sẽ không nguy hiểm tính mạng, nhưng sau khi chạm qua một lần sẽ không cách nào tiết chế được, cả đời này đều phải dựa vào thứ độc ấy để giảm bớt nỗi đau hư không.

Anh nhìn thấy bản thân mình vừa liều mạng rút ra cắm vào chạy nước rút, vừa thấp giọng gọi tên người đó ——

Đường Nhận...

Làm sao Đường Nhận lại cho rằng mình không thương em ấy, sẽ cam tâm nhường em ấy cho người khác chứ?

Anh lại thấy mình cúi đầu, ngậm một bên núm vú miễn cưỡng nhét nhét kia vào trong miệng gặm mút, chập ngón tay đang dán chặt lấy dục vọng nóng bỏng của bản thân chen vào nơi ẩn náu ấm áp kia, thăm dò vào nơi sâu.

Đường Nhận lập tức bị anh giáp công (đánh từ hai mặt) trên dưới, một hơi kích thích đến không thở nổi, thân thể liền co giật run rẩy dữ dội... Tinh dịch của hắn phun ra giữa ngực và bụng hai người, một luồng tiếp một luồng, có vài giọt còn dính lên quần tây màu đen của hắn, đặc biệt bắt mắt.

Anh thấy mình chôn sâu vào trong thân thể kia, phát ra một tiếng dài, như dã thú thở dài, nghe đến đặc biệt thống khổ, nhưng anh biết rõ, đó là khoái cảm bám víu đến cùng cực, thiêu đốt người chìm trong vui vẻ.

Cuối cùng linh hồn anh trở về vị trí cũ, cùng thân xác hôn mê bất tỉnh.

49.

“Thế nào rồi?” Đường Nhận thăm dò nhiệt độ cơ thể Lục Bán.

Phương Minh Việt ngẩng đầu lên, lời nói thành khẩn nói với hắn: “Nhận thiếu, đừng nói tôi không nhắc nhở cậu, vợ chồng già kiểm chế chút được không? Đến tuổi trung niên mà cậu còn chơi bời quá mức sẽ dễ xảy ra chuyện! Nhất là thân thể ngài ấy...”

Anh ta lại nhìn Lục Bán một chút, kể đó nháy mắt ra hiệu hỏi Đường Nhận: “Phu nhân là bị cậu lấn qua lấn lại mấy lần?”

“Cút đi!” Đường Nhận mặt lạnh trừng anh ta một cái, “Anh ấy xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên sốt lợi hại như vậy?”

Đường Nhận vốn cho rằng tối hôm trước say rượu gọi Lục Bán dày vò đến quá muộn, anh không nghỉ ngơi tốt, mệt mỏi nên mới như vậy, bưng thuốc uống xong đến khi ra mồ hôi thì có thể hạ sốt.

Cảm xúc mãnh liệt qua đi hắn dọn dẹp sạch sẽ trên người Lục Bán, lại thay quần áo sạch cho anh, lấn qua lấn lại một phen như thế mà người cũng không tỉnh, lúc hút thuốc thì càng không sao hút được, hơn nữa anh liên tục sốt mà không thấy ra mồ hôi, Đường Nhận có chút hoảng nên vội vàng gọi Phương Minh Việt tới.

Phương Minh Việt là một người bạn xấu[3] thạc quả cần tồn[4] của Đường Nhận, độc địa từ nhỏ đến lớn, bây giờ còn có thể đối với Đường tổng mà gọi “Nhận thiếu” thì trừ anh ta ra không có ai khác.

[3] Gốc là Tồn hữu [], từ này mình có đi hỏi khắp nơi rồi, hiểu nôm na là bạn xấu, hiểu theo cách thuần việt thì là bạn chó, bạn như cái bạn bà ấy, thấy để vậy thì tục quá nên để theo kiểu nôm na luôn =)))

[4] Thạc quả cần tồn []: quả to còn sót lại. Ý chỉ: rất ít người hay vật còn sót lại sau thời gian, đào thải/cửa quý sót lại; hàng hiếm sót lại.

Nhà bọn họ với Đường gia là thế giao, cha anh ta giáo sư Phương Triết Vũ là bác sĩ tư gia của Đường Gia, Đường Nhận có thể nhảy nhót từng bưng lâu đến tuổi này mà không để lại mầm bệnh gì, giáo sư Phương có công rất lớn.

Phương gia đời đời theo nghề y, từ nhỏ Phương Minh Việt đã nghe quen tai nhìn quen mắt, bản thân được trời ưu ái đủ điều kiện, năm nay ba mươi lăm tuổi đã thăng chức cấp cao, là bác sĩ khoa trưởng trẻ tuổi nhất Nam Thành. Phương Triết Vũ đã lớn tuổi, Đường Nhận không muốn chuyện gì cũng làm phiền ông, bây giờ có bệnh vật đau đầu nhức óc gì đều trực tiếp gọi Phương Minh Việt đến đây xem, thường xuyên bị Phương Minh Việt oán giận nói hấn là nguời đao giết gà[5].

[5] Nguyên văn là Nguời đao sát kê []: dùng dao mổ trâu giết gà, ví làm một việc nhỏ không cần phải dùng những những phương cách lớn.

“Chỉ viêm chứng thôi.” Phương Minh Việt tiêm thuốc hạ sốt cho Lục Bán, qua loa dọn dẹp đồ đạc một chút, hắt cầm ra về cửa nói với Đường Nhận, “Anh ấy cần phải ngủ một lát, chúng ta ra ngoài nói.”

Hai người ra khỏi phòng ngủ, tuy rằng Lục Bán trước sau không nghe được, nhưng Phương Minh Việt vẫn hạ thấp giọng, anh ta nói: “Tôi cũng có nghe nói về chuyện của mẹ anh ta rồi, viện sĩ Hà của viện chúng tôi từng đến thăm rồi.”

“Ở phương diện này lão Hà rất uy tín,” Hấn vừa nói vừa lắc đầu, “Cũng là chuyện hiếm có của tháng.”

“Ông ta nhất định cũng tức giận.” Anh ta nghiêm mặt nói, “Tên này hề có chuyện gì là không muốn nhiều lời, tức giận trong lòng là tổn hại sức khỏe nhất! Thời điểm như thế này cậu nên thông cảm cho người nhà nhiều chút, để ý anh ấy nhiều chút, đừng chỉ biết kiếm tiền, cậu nuôi nhiều người cổ vấn mới như thế cũng là để trang trí à? Cậu nên cho mình một kỳ nghỉ, ở cạnh anh ấy đi.”

Tên này giảng đạo mà cũng không xong, Đường Nhận muốn chen miệng vào cũng không chen được. Phương Minh Việt còn không biết chuyện bọn họ chia tay, nếu biết thì không biết anh ta sẽ độc địa thế nào đâu.

Đến khi Phương Minh Việt nói đến mệt rồi tìm nước uống, Đường Nhận mới nhàn nhạt nói: “Không phải tôi không ở cạnh anh ấy... Thôi, biết rồi.”

Hấn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, suy nghĩ một chút về quá trình thay đổi tư tưởng của Lục Bán trong khoảng thời gian này, chợt bị chuyện đêm hôm đó mình nói đến vụ sinh con vợ vẫn gì đó làm hồi hận muốn chết.

Chuyện gì xảy ra vậy? Hấn đến tuổi này rồi, sóng to gió lớn cũng đã trải qua, nhưng vừa gặp phải Lục Bán thì chỉ số IQ lập tức tụt xuống 50%, lại còn cùng một thằng nhóc miệng còn hôi sữa này nói mà không biết lựa lời.

Hấn ngồi vào ghế salon, mệt mỏi vuốt mặt, thở dài nói: “Đời này tôi coi như bại trong tay anh ấy.”

50.

“Chờ một chút, này anh chờ một chút —— Lục Bán!”

Một cái tay bắt lấy anh từ phía sau, anh không nhận được quay đầu trừng mắt liếc người nọ một cái.

“Tức cái gì, em cũng không nói bậy mà, em vốn là bạn trai anh, chính anh cũng đồng ý, sao anh còn phải người khác biết?”

“Tiền của em anh sẽ không đụng tới!”

“Vậy thì em không xen vào, vui không vui là chuyện của anh, dù sao với em, anh không được nuốt lời.”

“Em ——”

Lời còn chưa dứt, tên xấu xa nào đó bỗng mạnh mẽ kéo anh lại, sau đó nghiêng người hôn tới.

Có lẽ là sợ bị anh đánh, nụ hôn này không đi sâu vào, người kia lập tức cắn một cái lên môi anh rồi buông ra.

Anh cả giận nói: “Đường Nhận!”

Đường đại thiếu vừa được hôn trộm, cười đến run rẩy cả người, nhanh chân né ra mới nói với anh: “Được rồi anh bạn tiếp đi, không quấy rầy công việc của anh, buổi tối em đến đón anh.”

Hấn giảo môm “Nhé” một tiếng, xoay người đi xa.

Buổi tối Lục Bán làm việc, thẳng đến khi bóng đêm vẩy mực, cái người nói muốn đến đón anh kia cũng chưa tới.

Anh tự đón xe về chỗ ở, vừa ra khỏi thang máy đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trong hành lang, trong lòng đang thấy buồn bực, đi chưa được mấy bước đã nhìn thấy một người trước cửa nhà mình.

“...Đường Nhận?” Anh ngẩn ra, cẩn thận gọi một tiếng.

Người kia ngồi dưới đất, lưng hấn tựa vào cửa, đang vùi đầu vào đầu gối, hai tay bọc lấy mình cuộn thành một đoàn, nghe thấy tiếng động thì chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tóc Đường Nhận... Đường như dài hơn so với lúc ban ngày, viền mắt hấn đỏ bừng, ánh mắt có chút dại ra.

Trong lòng Lục Bán rất giận, anh biết người này vốn không thể dính rượu, vội chìa tay nắm lấy cánh tay muốn kéo hấn dậy.

“Chìa khóa em đâu? Không vào trong mà ngồi chỗ này làm gì?”

Con ma men kia như là giật mình tỉnh dậy, ngầy ngẩn nhìn chằm chằm anh hồi lâu, lại hỏi: “...Lục Bán? Là anh?”

Lục Bán nhú mày: “Không phải thì sao? Em chạy đến nhà anh để tìm ai?”

Đường Nhận giống như không nghe thấy lời anh, trong miệng còn lẩm bẩm: “Là Lục Bán... Lục Bán... Anh ở đây?”

Lục Bán có hơi chịu không nổi bộ dạng thần kinh của hấn, vừa móc chìa khóa vừa muốn kéo hấn đứng lên, kết quả không để ý nên bất thành linh bị con ma men dùng lực mạnh mẽ kéo anh ngã trên người hấn...

Cánh tay anh sượt trên vách tường, sượt đến đau, Đường Nhận lại gắt gao ôm anh không chịu buông, anh vừa muốn nổi cáu, tên Đại thiếu gia kia bỗng nghẹn ngào một tiếng, hấn nói: “Lục Bán, là anh sao? Anh về rồi? Anh ôm em một cái...”

Chút nóng nảy kia của Lục Bán nhất thời bị âm thanh không bình thường tưới tắt.

Đường Nhận thường xuyên nũng nịu đùa giỡn vô lại với anh, nhưng cho dù hấn có làm nũng, thì vẫn luôn là bộ dạng hờ hững đã tính trước mọi việc, chưa bao giờ giống như thời khắc trước mắt này, vừa mê mang vừa luống cuống như thế.

Anh không thể không nhẹ nhàng ôm lấy Đường Nhận, cẩn thận hỏi hấn: “Em làm sao vậy?”

Nhưng Đường Nhận chỉ lặp đi lặp lại nói: “Ôm em một cái.”

Anh đành phải ôm hấn, anh ôm hấn vào nhà, tắm cho hấn, thay quần áo, thu xếp cho hấn ngủ, cuối cùng bản thân cũng kiệt sức mà ngủ cạnh hấn.

Lần nữa tỉnh lại anh cảm giác có người đang kéo tay anh, khẽ mở mắt nhìn lên, Đường Nhận nằm bên cạnh anh, vui vẻ nhìn chiếc nhẫn của hai người.

“Nhà thiết kế lớn, sao anh lợi hại vậy?”

“...Hả?”

“Chiếc nhẫn rất đẹp, em rất thích, vĩnh viễn không tháo xuống.”

Anh đề xuống khoe môi không nhịn được nâng lên, đáp một câu: “Ừm.”

Thế nhưng một giây sau, anh nhìn thấy nụ cười thích thú của Đường Nhận thay đổi, hấn buông tay anh, xoay tròn chiếc nhẫn trên tay mình, hỏi anh: “Em nói gì anh đều tin sao?”

Lục Bán ngầy ngẩn hỏi: “Cái gì?”

Đường Nhận chậm rãi tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út ra, vừa tháo vừa nói: “Chơi đủ rồi, chúng ta chấm dứt ở đây đi.”

Lục Bán cảm giác anh như bị một tiếng sét đánh trúng, khó có thể tin hỏi: “Em nói cái gì?”

Đường Nhận có chút thương hại nhìn anh: “Tôi nói tôi chơi đủ rồi, tôi muốn ổn định gia đình, muốn có vợ có con.”

Hắn nói tiếp: “Anh muốn loại bồi thường gì, tùy anh chọn, tôi đều có thể thỏa mãn anh.”

Trong nháy mắt Lục Bán thật sự cảm giác được tim mình đã bị chia thành hai nửa, nhưng vết thương chí mạng như vậy lại không làm anh tắt thở ngay được, anh còn giãy giụa lặp lại câu hỏi một lần nữa: “Em nói cái gì?”

“Tôi nói...”

“Đại ca, xin anh mau tỉnh lại, anh đừng dọa em nữa!”

...Hai âm thanh đều là của Đường Nhận, Lục Bán đau lòng đến toàn thân đều đau, đau đến nỗi anh cũng chẳng rõ tình hình, cho nên rốt cuộc có phải Đường Nhận thật sự muốn chia tay anh không?

Anh khó khăn mở mắt ra.

Đường Nhận đang mặt đầy sốt ruột nhìn anh, thấy anh tỉnh lại, vậy mà có phần kích động cúi người hôn lên trán anh.

“Anh sắp hù chết em rồi, khát không? Ngồi dậy uống nước nhé?”

Lục Bán cảm thấy tim vẫn còn hơi đau, trước đó là giấc mơ?”

Đường Nhận thấy ánh mắt anh rời rạc, lòng lại nhói lên, cẩn thận hỏi: “Lục Bán, Lục Bán?”

“Ừ... Không sao cả, anh tỉnh rồi.”

Editor: Hai chương này thấy thương Lục Bán với Đường Nhận quá :’<

11. Chương 11

51.

Ngoài cửa sổ sắc trời hơi u ám.

Đồng hồ treo tường kim giờ chỉ hướng bốn giờ đúng, Lục Bán nhìn kim giây đi qua nửa vòng, cũng chẳng rõ giờ là bốn giờ chiều hay là bốn giờ rạng sáng, là bốn giờ mấy. Đường Nhận đỡ anh dậy dứt ít nước, hỏi anh có đói bụng không, anh khẽ lắc đầu, cảm thấy mình giống như uống phải rượu, đầu óc mê man, trí nhớ hỗn loạn, thậm chí còn cảm giác không nhớ nổi trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Anh nhìn tủ đầu giường, sau đó hỏi: “Điện thoại anh đâu?”

Đường Nhận nhú mày, với người này sau khi tỉnh lại chuyện đầu tiên lại là tìm điện thoại cảm thấy hết sức không nói nổi, hắn hỏi: “Tìm điện thoại làm gì?”

Lục Bán xoa xoa mi tâm: “Anh không nhớ nổi hôm nay có sắp xếp cái gì.”

Đường Nhận còn không thèm liếc một cái, hắn dứt khoát nói cho cái vị bạn rợn trước mắt này: “Đừng suy nghĩ, tất cả mọi chuyện em sẽ trì hoãn giúp anh, hôm nay nghỉ ngơi đi.”

Lục Bán thoáng sửng sốt.

Ở phương diện công việc bọn họ xưa nay không can thiệp vào chuyện của nhau, người này bỗng lên cơn điên gì đây?

“Đừng nghịch, đưa điện thoại cho anh.”

Đường Nhận đứng dậy đi tới bàn làm việc bên cạnh, Lục Bán cho là hắn đi lấy điện thoại, kết quả lúc người nọ quay lại trên tay chỉ bưng một cái chén đựng súp, anh nhìn một chút, là nửa chén cháo.

Đường Nhận ngồi bên mép giường, múc một muỗng cháo trong chén lên thổi thổi, đưa đến mép Lục Bán: “Anh sốt cao đến bất tỉnh, còn không nghỉ ngơi tốt, anh đang nghĩ cái gì vậy?”

Phát sốt? Lục Bán trầm nghĩ, chẳng trách khó chịu như vậy, khắp người đều đau nhói, nhất là ngực... Ngực?

Đường Nhận thúc giục: “Há miệng! Ăn nhiều một chút, lót dạ dày cho tốt rồi lấy thuốc uống.”

Lục Bán vẫn không há miệng, bởi ánh mắt anh đang chuyển từ trên mặt Đường Nhận đến tay hắn, rồi lại nhìn tay vào mình.

Anh chợt hỏi: “Em mua một căn hộ ở bờ sông?”

Đường Nhận bị câu hỏi này bay đến có chút mơ màng, lập tức nghĩ đến là Sở Mi nói cho anh biết.

Hắn hơi không vui.

Người phụ nữ này làm sao vậy? Đi theo hắn đã nhiều năm như thế nên trước giờ rất đáng tin, sao lúc này lại quên khóa miệng lại? Có điều coi như, Lục Bán biết thì biết, cũng chẳng sao cả, sớm muộn gì sẽ biết.

“Phải”. Hắn nói, “Là tên anh.”

Hắn biết Lục Bán cũng không quá để ý tới tiền bạc vật chất, bởi vậy mới nói cho anh biết là viết tên anh, không phải để lấy lòng anh, mà là thông báo với anh một tiếng, anh có thêm một phần bất động sản dưới danh nghĩa của mình.

Không nghĩ tới câu kế tiếp của Lục Bán suýt chút nữa làm hắn hất đổ chén cháo.

Lục Bán hỏi hắn: “Phí chia tay sao?”

Thìa cháo bị đổ trở lại trong chén, Đường Nhận mặt không thay đổi nhìn Lục Bán, người sau cũng chẳng khách sáo nhìn đáp lại, trên khuôn mặt ốm yếu xanh xao lại vẫn có thể hiện ra một tia giễu cợt. Đường Nhận hết sức buồn bực, vị nhà hần động một tí là trưng ra bộ mặt trào phúng, thế này sống đến bây giờ vẫn chưa bị đánh hội đồng vì việc này, quả là kỳ tích.

“Lục tiên sinh,” Hần nghiêm mặt nói, “Có phải anh nghĩ quá nhiều rồi không? Anh cảm thấy hai ta chia tay em cần phải trả phí chia tay cho anh?”

“Trường chuyện gì tốt chứ?” Hần gần từng chữ nói, “Là, anh, phải, trả, em, phí, chia, tay! Hiểu chưa?”

Lần này hần nói mà không biết ngượng khiến Lục Bán chấn kinh thật sâu: “Em ——”

“Em cái gì?” Đường Nhận cả giận nói: “Nhiều năm như vậy ngay cả cái phòng em cũng không có, ăn ở đều là anh, đột nhiên đá em rồi anh bảo em làm sao đây? Hả? Vứt bỏ tao khang[1] rồi, anh còn không muốn cho phí chia tay?”

[1] Phiên âm từ chữ Hán [] (, phiên âm là tao, nghĩa là căn rượu + , phiên âm là khang, nghĩa là trấu). Nghĩa đen là căn rượu và trấu, tức là đồ mà ăn lúc nghèo. Từ “Tao khang” còn được gọi là “Tao khang chi thê” [] là nói khi người chồng lúc nghèo khó, người vợ cùng với chồng bên nhau cùng vượt qua gian khổ, cơm thô áo vải, chịu đựng những khó khăn. (Theo Wiktionary)

Nói rồi hần tà mị nở nụ cười: “Chờ lấy thư luật sư đi.”

Lục Bán: “...”

Anh lại quên người này là tên xấu xa!

Đường Nhận cúi đầu, hung hăng xúc một thìa cháo lớn từ trong chén ra lần nữa đưa đến mép Lục Bán: “Ăn! Lát nữa sẽ nguội!”

Lục Bán cup mắt nhìn thìa cháo, nhú mày, anh ghét nhất là ăn thứ dính dính nhớp nhớp này.

Đường Nhận vừa nhìn vẻ mặt của anh liền biết anh ghét bỏ, đành khuyên bảo: “Ráng ăn hai miếng nhé, Phương Minh Việt mang đến đó, cậu ta cố ý nói không được để anh ăn cái khác.”

Sắc mặt anh rất khó coi hỏi: “Minh Việt tới đây?”

“Ừ.” Đường Nhận lại múc một thìa cháo, “Anh sốt tới thần trí mơ hồ, uống thuốc không vô, dọa chết em.”

Nghĩ đến sau khi Phương Minh Việt kiểm tra thân thể cho mình thể nào cũng mơ tưởng viễn vông, Lục Bán thật sự lúng túng đến ăn không vô, mặt xám như tro, ngơ ngác ngác không để ý nên miệng bị đút mạnh mấy cái, no đến mức anh muốn nôn ra ngay.

Anh nghiêng đầu tránh cái thìa: “Không ăn.”

“Vậy uống thuốc đi.” Đường Nhận nhìn đáy chén còn sót lại kia, tương đối hài lòng, hắn cầm chén để bên cạnh, cầm nước và thuốc tới, nhìn chăm chăm Lục Bán uống thuốc xong, rồi sờ sờ trán anh, cảm thấy không quá nóng, hắn hỏi: “Lại nằm một chút?”

Lục Bán cự tuyệt: “Càng nằm càng choáng.”

Đường Nhận khẽ gật đầu, sau đó ngồi bên cạnh, lấy từ trong túi áo sơ ra một thứ.

Lục Bán vừa nhìn, là chiếc nhẫn treo trên dây chuyền kia của anh, không biết đã chạy vào trong túi Đường Nhận lúc nào.

Đường Nhận im lặng lấy chiếc nhẫn trên dây chuyền xuống, lấy rất chậm, rất cẩn thận, rất cẩn thận. Sau khi lấy xuống hắn nhìn một hồi, mới kéo tay Lục Bán qua, lồng vào ngón áp út anh rồi nói: “Không cho tháo xuống nữa.”

Hắn ngẩng đầu nhìn Lục Bán, chơi đùa bốn cột trong mắt trút ra hết, thay vào đó là chân thành thâm tình, mơ hồ xem lẫn vẻ cầu xin.

“Không được tháo xuống nữa, anh đáp ứng em đi.”

53.

Chiếc nhẫn chỉ chạm tới đầu ngón tay, cái tay kia đột nhiên rút ra.

Trong phòng yên lặng đến mười giây.

“Tại sao?” Giọng nói Đường Nhận khàn khàn, tràn đầy không hiểu nhìn Lục Bán.

Hành động mang nghĩa ngầm ngầm như thế của đối phương khiến cả người hắn rét run. Hắn không ngại bưng tim đến bỏ vào lòng bàn tay anh, bây giờ anh lại khinh thường chưa chấp? Tuy chỉ chia tay một khoảng thời gian ngắn, nhưng cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ tới Lục Bán sẽ thật sự rời khỏi hắn, anh dám rời khỏi hắn?!

Lục Bán bị ánh mắt kia dày vò đến ngực dâng lên đau đớn, anh xoa mặt Đường Nhận, bất đắc dĩ nói:

“Đừng nhìn anh như thế.”

Cái tay khô ráo ẩm áp này, lại không cách nào xua tan ớn lạnh quanh thân Đường Nhận, hắn cầm chiếc nhẫn giơ đến trước mặt Lục Bán, cố chấp hỏi: “Tại sao?”

Lục Bán không nhìn chiếc nhẫn, cũng không rút tay về, anh yên lặng chăm chú nhìn đôi mắt Đường Nhận, nghiêm túc nói: “Giữa chúng ta có chút vấn đề, không phải đeo nhẫn hay không là có thể giải quyết.”

Vấn đề? Có vấn đề gì, có thể có vấn đề gì mà hắn không giải quyết được? Đường Nhận trầm giọng nói: “Anh nói đi.”

Lục Bán nhẹ câu khoe môi: “Có phải em đang nghĩ, không có vấn đề gì là Đường Nhận em không giải quyết được?”

Chút ý cười nhạt nhẽo thoáng qua rồi biến mất, “Giáo sư Lục nói một câu, là có thể để cho anh nghi ngờ em, đến thử anh,” Dừng một chút, Lục Bán hết sức tự giễu hỏi, “Có phải anh thật sự không khiến em tin được không, không cho em được cảm giác an toàn?”

Chuyện này anh quá để ý, quá để ý rồi! Người ngủ trên cùng một cái giường bảy tám năm lại thà tin lời xằng bậy của người khác mà tới thử anh, cũng không chịu dứt khoát yêu cầu bằng chứng với anh.

Tình cảm mà anh trả giả mấy năm như vậy lại dễ dàng bị người khác chối bỏ toàn bộ, bị chính cha mình, và chính người yêu mình.

Trong giọng nói của anh nhiều hơn một tia yếu ớt và run rẩy: “Em lại... Lấy chuyện sinh con tới thử anh?”

“Em sai rồi,” Đường Nhận lập tức nhận sai cũng giải thích, “Là em không nên, ngày đó em...”

Hắn liền nói đến chuyện hôm đó.

“Bác trai nói anh và vợ sắp cưới của mình sẽ về thăm bác gái, anh có biết lúc em nghe được “Vợ sắp cưới” của anh từ trong miệng người khác sẽ có cảm giác gì sao?” Mặt hắn liền biến sắc, “Nếu người nói không phải cha anh...”

Câu nói kế tiếp quả thật đại nghịch bất đạo, khiến hắn dừng miệng.

“Em không tin ông ấy, rồi em ở nhà chờ hỏi anh, sáu giờ anh gọi điện thoại tới nói có chuyện, muộn chút mới về,” Hắn cười khổ, “Muộn một chút... Khi đó mỗi đối với em mà nói đều rất khó chịu, chờ đến tám giờ anh còn chưa trở lại, sau đó thì em đến nhà cha mẹ anh.”

Lục Bán kinh ngạc nhìn Đường Nhận: “Em đã tới??”

Đường Nhận gật đầu: “Ừ, đến, không lên lầu, ở dưới lầu em nhìn thấy xe anh đậu ở đó, nên em đậu gần đó chờ anh.”

Lục Bán khó có thể tin mở to mắt: “Em...”

“Chờ đến hơn mười giờ, em nhìn thấy gì?” Đường Nhận hỏi, “Anh có còn nhớ chuyện hôm đó không?”

Lục Bán đương nhiên nhớ, hơn nữa nhớ rất rõ ràng, tối đó anh đã ném trải mùi vị thống khổ mà cả đời chưa từng hưởng qua, đến giờ nhớ tới cảm giác vẫn khó chịu.

Cùng ngày hôm đó sắp đến giờ tan tầm có một lượng lớn vật liệu mẫu, anh tăng ca đến rất khuya, lại bởi vì quan tâm thân thể của mẹ anh, nên sau khi kết thúc công việc thì đến chỗ cha mẹ.

Thẩm Vũ Nhỏ cũng ở đó, sau khi mẹ anh phát bệnh Thẩm Vũ Nhỏ thường đến thăm nên không phải chuyện hiếm lạ, ở đó ngồi đến chín mười giờ, Thẩm Vũ Nhỏ đứng dậy cáo từ, cha anh bảo anh đi tiễn người. Đây là chuyện thường tình[2], nơi cha mẹ anh ở gần đại học thành phố, đoạn đường ban đêm lại không thể gọi xe, về tình về lý anh cũng nên đưa khách về nhà an toàn.

[2] Nguyên văn là Nhân chi thường tình []: Chuyện thường tình của con người.

Ai ngờ ra khỏi nhà thì không khéo gặp phải thang máy đang sửa chữa, hai người họ đi thang bộ, Thẩm Vũ Nho lại không cẩn thận trật khớp chân ở lầu hai. Cô gái Thẩm Vũ Nho này trước giờ đều cười giòn hi hi ha ha, nhìn thấy ai thì dường như rất quen thuộc, anh vốn không quá quan tâm khi nàng là một cô gái! Khi đó thấy mất cá chân nàng sưng đến không đứng nổi, anh không kịp nghĩ nhiều, sau khi yêu cầu được đồng ý thì trực tiếp ôm người xuống lầu, ôm thẳng lên trên xe, tiện thể chạy một chuyến đưa nàng đến bệnh viện.

Sự chậm trễ này, lúc anh về đến nhà đã gần mười hai giờ.

“Em, em thấy anh, anh.” Lục Bán hiềm khi lấp bắp, “Cô ấy...”

Đường Nhận chỉ bình tĩnh gật đầu: “Em nhìn thấy anh ôm phụ nữ, ôm lên xe, em cách anh chừng ba bốn chỗ đậu xe xa như thế, anh không trông thấy em, cứ vậy mà đi.”

Trong nháy mắt sắc mặt Lục Bán ảm đạm, cảm giác có thứ gì đó nổ tung trong ngực anh.

54.

Giữa Lục Bán và Thẩm Vũ Nho quả thật trong sạch nên không thẹn với lương tâm, nhưng anh nghĩ đến

khi ấy Đường Nhận đang ở gần đó thấy được hình ảnh như thế, khiến suy nghĩ hơi thay đổi, trong lòng liền khó chịu dần dần hít thở cũng đau.

“Hôm đó cô ấy phải đến thăm cô Lưu, trước khi anh đến không biết cô ấy ở đó. Em thấy là bởi vì cô ấy trật khớp chân, anh chỉ là...”

Đường Nhận nghiêng đầu cọ cọ cái tay phủ ở trên mặt kia: “Ừ, em biết, đừng nói nữa.”

Sau đêm đó Đường Nhận đã bình tĩnh suy nghĩ lại, cho dù thật sự chạy đến bên vợ sắp cưới, lấy tính cách của Lục Bán cũng không thể ôm ấp cùng người khác ở bên ngoài, trong đó nhất định có hiểu lầm.

Chẳng qua thời điểm xảy ra chuyện này hơi quá phiền lòng, đổi thành thời điểm khác, cái thóp hiểm khi thấy này hẳn nhất định phải lợi dụng nhiều lần, trêu ghẹo Lục Bán thật đã, cũng muốn bồi thường thật nhiều.

Nhưng ngày hôm đó nó cố tình xảy đến, trực tiếp làm não hẳn đoản mạch, hỏi ra vấn đề hại người hại mình.

Mà khi đó thái độ của Lục Bán càng làm huyết dịch toàn thân hẳn đều đóng băng. Hẳn nói muốn có con, anh liền kết luận là hẳn muốn chia tay, cũng không hỏi ít hỏi nhiều mà dứt khoát đi như thế, chỉ để lại một bóng lưng tuyệt tình.

Nếu như hẳn không nghĩ biện pháp tìm anh, có phải anh cũng sẽ vĩnh viễn không quay đầu lại nhìn hẳn một cái?

Phòng rượu kia là hẳn cố ý chọn ở Thiên Doanh.

Người bên cạnh ai cũng biết, hẳn sẽ không bao giờ mang chuyện làm ăn bàn bạc ở trên bàn rượu, không có chuyện quan trọng, hẳn cũng sẽ không tham dự bất kỳ cuộc xã giao với rượu nào.

Nhưng ngày đó hẳn quá nhớ nhung người này, muốn nhìn anh ở khoảng cách gần, chạm vào anh, nhớ đến phát điên, nhớ đến không biết như thế nào cho phải. Hẳn muốn đi tìm anh, lại sợ nhìn thấy trên gương mặt lạnh lùng ấy viết đầy giễu cợt cùng khinh thường.

Quán rượu Thiên Doanh cách phòng làm việc của Lục Bán rất gần, hẳn biết nếu mình vô tình uống say, Sở Mi chắc chắn sẽ gọi Lục Bán đến. Tuy rằng dựa vào tính cách của người kia anh rất có thể sẽ không đến, anh sẽ ném hẳn cho Đường Sơ, mà khi đó Đường Sơ thì không ở Nam Thành...

Hẳn thật may mắn, có ý dẫn anh đến, anh cũng đến thật.

“Lục Bán,” Hẳn dừng một chút, bất đắc dĩ nói, “Có lúc em cũng không muốn thừa nhận, em có thể yêu

một người đến hèn mọn như thế.”

Hắn bắt lấy cái tay bên mắt hung hăng cắn, rồi sau đó tỉ mỉ liếm hôn dấu răng: “Em có ý đồ gì vậy đâu? Có phải anh đã lén lút bỏ thuốc gì cho em không? Sao em có thể không chút biện pháp nào với anh chứ?”

Lần này cắn đến không lưu tình, vết máu rất đậm, Lục Bán chỉ hơi khép mi tâm, tay thì vững vàng đặt ở đó mặc cho hắn cắn, chút đau đớn ấy lại khiến anh cảm thấy có chút hạnh phúc, em ấy lại có ý đồ gì đây?

“Là nên cho em uống thuốc.” Anh nói, “Đã nhiều như vậy, chẳng lẽ em còn không biết... Anh yêu em?”

Đường Nhận có chút thương cảm nhìn Lục Bán, biểu tình kia như đang nói —— không biết, một chút cũng không biết.

Lục Bán lại hỏi: “Có phải em bệnh nặng quá rồi không? Vì sao em lại cảm thấy, anh sẽ nguyện ý ở bên một người mà anh không yêu nhiều năm như vậy?”

Đường Nhận nói: “Không phải vì thói quen sao?”

Lục Bán chợt cảm thấy người này ngốc đến vô lý, không biết IQ cao EQ cao của hắn đều dùng ở nơi nào.

“Nếu anh không yêu em, thì giữa chúng ta sẽ không có cơ hội ‘Thói quen’.”

Anh dứt khoát lấy chiếc nhẫn rồi kéo tay Đường Nhận qua, tự mình đưa chiếc nhẫn vào trong ngón áp út, vững vàng bao lấy.

Nhìn chiếc nhẫn anh tự tay thiết kế làm ra hòa lẫn chiếu rọi giữa ngón tay hai người, anh nói: “Đường Nhận, ném đi thân phận địa vị, xé bỏ hết thấy vỏ bọc bên ngoài, em vẫn là người anh mong muốn nhất.”

Chỉ anh mong muốn.

12. Chương 12

55.

“Em nên mua gì mới được?”

“Đừng mua.”

“Vậy sao được.” Đường Nhận móc chìa khóa mở khóa xe, trước tiên vòng qua đuôi xe mở cốp sau, trong đó có ít quà tẩm bổ mắc tiền, thường dùng để tặng người. Tầm mắt hắn ở bên trong đảo qua đảo lại, vẻ mặt hết sức bất mãn, cho rằng những thứ này không lấy ra được.

Lục Bán trực tiếp ngồi vào trong xe, thấy chờ mà Đường Nhận còn chưa qua đây, anh bèn hạ cửa xe xuống quay đầu thúc giục: “Em là khách à? Trở về nhà còn mang cái gì?”

Đường Nhận đập cốp sau lại, lên xe, vừa cài dây an toàn vừa nói: “Đến siêu thị đi, mua ít thức ăn, nguyên tắc hỏi thăm sức khỏe cha mẹ vợ nào có để tay không?”

Lục Bán không so đo xưng hô “Cha mẹ vợ” này với hắn, sắc mặt anh khá ảm đạm, nhàn nhạt nói: “Đừng gấp, hiện tại cô Lưu... Không ăn được gì cả.”

Tay phải Đường Nhận đang vắt trên vô lăng thoáng dừng lại, duỗi qua ôm lấy vai Lục Bán.

Hắn biết mùi vị mất đi người thân nhất. Lúc đi cha hắn đột nhiên xảy ra chuyện, khi đó hắn như gặp phải sấm sét giữa trời quang. Bây giờ tình hình của mẹ Lục Bán có chút không giống nhau, thuộc loại dao cắt thịt cùn, tuy không thấy máu, nhưng mài người[1] vô cùng.

[1] Tục ngữ Hán có câu [] – Nhân phi mà mặc, mặc mà nhân [dị bản ‘ , ’] – Người không mài mực, mà mài người”, ý nói chính thời mực mới là vật đang mài mòn ý chí, thử thách lòng kiên trì của con người.

Trong lòng hắn cũng không chịu nổi, một mặt là đau lòng Lục Bán, hơn nữa những năm đó cô Lưu luôn đối xử khoan dung quan tâm hắn như mẹ hiền, hắn thật sự coi mình như một nửa đứa con của gia đình họ, nếu không phải cha vợ bất ngờ đến thì, trong hơn một tháng nay chắc chắn hắn cũng sẽ đi theo làm tùy tùng[2] mà hầu hạ.

[2] Nguyên văn là An tiền mã hậu []: là một thành ngữ TQ dùng để chỉ những nghĩa sau: + Tả hữu (người hầu) đi theo người chủ nhân.

+ Quan tướng tùy tùng khi xuất chinh hay đi theo sau các vị nguyên soái.

“Nghĩ thoáng chút.” Hắn vỗ nhẹ lên vai Lục Bán, lấy đó an ủi, “Có một ngày anh cũng sẽ như thế. Anh có em mà, cảm thấy mệt mỏi khó chịu thì nghỉ một lát đi.”

Lục Bán sâu sắc nhìn người bên cạnh, khẽ gật đầu.

Có lúc người này thật là lạ, anh nghĩ. Nếu như không có Đường Nhận ở đây, anh có mệt mỏi ra sao, không chịu nổi như thế nào, thì cũng phải kiên cường chống đỡ không dám ngã xuống. Vợ chồng giáo sư Lục chỉ có đứa con là anh, thậm chí anh còn phải bao gồm cả phần tình thương của em trai anh để cùng nhau đền đáp công ơn nuôi dưỡng.

“Đường Nhận... Cảm ơn.”

“Nói gì đó!” Đường Nhận trực tiếp áp đến chặn miệng Lục Bán, vô cùng dịu dàng hôn môi anh.

Răng môi thân mật mà vô tình tựa vào nhau khiến Lục Bán cảm thấy dễ chịu hơn. Anh nghỉ ngơi ở nhà ba ngày, mỗi ngày Phương Minh Việt đều tới báo cáo đúng giờ, phải nói bác sĩ Phương thật sự có năng lực, dùng thuốc của anh ta vài lần thì bệnh anh hết ngay. Chỉ là thân thể còn hơi yếu, sau lưng cũng hơi đau, trái lại cũng không làm lỡ thứ gì.

Nếu khỏi bệnh, thì nhất định phải đến thăm cha mẹ. Đường Nhận không yên tâm, muốn lái xe đưa anh đi. Anh cũng rất muốn đưa Đường Nhận trở về cùng, không phải để hấn làm tài xế đưa anh tới cửa, anh phải đưa hấn đến trước mặt cha mẹ, để nói rõ mọi chuyện, đời này anh và người đàn ông này nhất định phải buộc chung một chỗ, ai cũng không thể tách rời, ai cũng tách không được.

Giáo sư Lục muốn đánh muỗi, thì tùy ông thích đi.

Còn cô Lưu... Anh luôn cảm thấy bên phía mẹ anh vẫn còn có thể cứu vãn đường sống.

Đường Nhận cố ý muốn mua vài món sẽ về nhà, Lục Bán không lay chuyển được hấn, đành phải đồng ý.

Đến siêu thị gần đại học thành phố, còn chưa xuống đến hầm đỗ xe, thì điện thoại Lục Bán reo lên, sau khi nhận nghe anh liền cứng đờ mấy giây.

“Quay đầu lại.” Anh nói.

Đường Nhận vừa nghe đã thấy không đúng, hấn cẩn thận hỏi: “Sao thế?”

Lục Bán giống như đau đầu, tay chống trên trán xoa vài cái: “...Đến bệnh viện.”

56.

Thế nhân vô thường.

Thời điểm quanh quẩn ở khu hành lang khoa cấp cứu và khoa ung bướu của bệnh viện, đối với bốn chữ này linh hội rất sâu sắc. Bạn vĩnh viễn không cách nào đoán trước được ở một giây kế tiếp căn bệnh sẽ bắt ngờ cướp đi sinh mạng của ai, không quan tâm người ấy già hay trẻ[3].

[3] Gốc là Phong chúc đậu khấu: Phong chúc [] = tuổi già. Đậu khấu [] = ví với tuổi già.

Bệnh tình của cô Lưu mọi người đã sớm biết rõ trong lòng, cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi ngày đó thật sự đến, vẫn khiến người khác trở tay không kịp.

Đường Nhận cảm thấy chuyện mẹ Lục Bán bị bệnh mà giáo sư Lục nhắc với hắn giống như chỉ mới hôm qua, không nghĩ tới vừa chớp mắt một cái, đã nghênh đón thời khắc ly biệt.

Căn nhà ở bờ sông của Đường Nhận cũng không phải là nhất thời kích động, càng không phải là bồi thường chia tay gì như Lục Bán nói.

Đêm đó sau khi cãi nhau Lục Bán không liên lạc với hắn nữa, về sau hắn thật sự nhớ nhung chịu không nổi, liên tục ba đêm đứng canh ở gần công ty Lục Bán chỉ để nhìn anh một chút. Hắn thấy người nọ tăng ca mỗi đêm, xong việc còn muốn đi thăm mẹ anh, trong đêm khuya từ ngoại thành rất xa đến phòng làm việc ở trung tâm thành phố... Ngày thứ tư hắn liền dẫn Sở Mi đến bờ sông chọn nhà.

Khu đất ở đó tốt, giao thông tiện lợi, đi đâu cũng thuận tiện. Căn nhà này là một biệt thự ba tầng, hai đời ở cùng cũng còn dư rất nhiều không gian. Hơn nữa nơi đó cách bệnh viện rất gần, có thể ứng phó được các loại tình huống bất ngờ trong thời gian ngắn nhất.

Hắn chưa từng nghĩ sẽ buông tay Lục Bán, thời gian chia tay ngắn ngủi càng khiến hắn ý thức được rõ ràng, rằng đời này hắn đều không thể để người kia đi. Vợ sắp cưới gì đó, cha mẹ phản đối, ánh mắt thế tục, những chướng ngại này hắn đều sẽ quét sạch toàn bộ.

Căn nhà kia, nói hắn cố ý lấy lòng cũng được, yêu ai yêu cả đường đi cũng được, có lẽ những nhân tố này đều có. Quan trọng nhất thật ra chỉ là... Hắn không muốn trông thấy Lục Bán vất vả như vậy.

“Gần đây con trai ngài đặt mua căn hộ, định đón ngài và bác trai đến ở cùng, bác gái nhìn xem, dù thế nào cũng phải cho anh ấy chút mặt mũi có phải không.” Hắn nhẹ giọng nói với cụ già đang hấp hối.

Cô Lưu khẽ cười, dáng vẻ bình thản. Cả đời bà cảm rẽ ở sân trường, giáo thư dục nhân, đến tuổi này rồi, trong ánh mắt vẫn còn mang vài phần trẻ con hồn nhiên.

“Tiểu Nhận, con có thể tới... Bác rất vui, con không có giận bác gái...”

Đường Nhận nghe mà viên mặt cay cay: “Nói bậy gì đó, con nào dám giận ngài? Lấy lòng còn không kịp đây.”

Hắn có chút áy náy, thấp giọng nói: “Là con không tốt, con nên sớm đến thăm ngài.”

Trên đường chạy đến bệnh viện hắn liên tục thấp thỏm trong lòng, lo lắng cha mẹ Lục Bán nhìn thấy hắn đi cùng sẽ không vui. Lúc ở ngoài phòng bệnh gặp Lục Chi Hiên hắn nghĩ, thời điểm này bất kể như thế nào hay là thuận theo ý của lão gia nhân, thì hắn cũng đã làm chuẩn bị phải bị làm nhục, không nghĩ tới giáo sư Lục chỉ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, thật giống như đối với việc hắn đến cũng không bất ngờ chút

nào, lại giống như giữa bọn họ chưa từng có đoạn đối thoại không vui kia. Lục Chi Hiên nói với hắn, đi vào đi, bác gái muốn gặp cậu một lần.

Thế là một mình hắn ngồi bên giường bệnh của cô Lưu.

“Bác sẽ phải chết.” Cô Lưu nói hết sức bình thản, “Khó tránh khỏi hồ đồ, con có thể... Cho bác gái một lời chắc chắn hay không?”

Trái tim Đường Nhận vẫn luôn treo lơ lửng rồi cuộc thật sự rơi xuống, trời mới biết hắn sợ vào giờ phút này nghe thấy mẹ Lục Bán yêu cầu hắn rời khỏi con trai bà bao nhiêu.

May mà không có.

Tuy rằng lời người già nói cũng không quá mức trực tiếp, nhưng hắn vẫn lập tức nghe hiểu.

Hắn hít sâu một hơi, nắm tay cô Lưu, trịnh trọng nói với bà: “Con yêu anh ấy, con yêu con của ngài.”

“Cho dù thuận cảnh nghịch cảnh, phú quý bần cùng, khỏe mạnh hay ốm đau, tuổi xuân hay tuổi già, con đều nguyện ý cam khổ cùng anh ấy, vĩnh viễn trung thành với anh ấy, tín nhiệm, trân trọng, mãi đến khi cái chết mới ngăn cách được chúng con.”

“Con là Đường Nhận, đời này kiếp này cam kết với Lục Bán, mời ngài chứng kiến.”

57.

Bên ngoài phòng bệnh hai cha con hai mỗi người khẽ trầm mặt, dường như không định trao đổi.

Trong lòng Lục Bán rất giận giáo sư Lục, trước mặt anh tự vác mình đến tìm Đường Nhận nói hưu nói vượn, chuyện đó anh không nghĩ sẽ tính toán với ông. Nhưng bây giờ tình huống mẹ anh đã như thế, lúc này gọi điện thông báo bảo anh tranh thủ đến bệnh viện lại là bác sĩ mà không phải cha anh, anh cũng không biết đến cuối cùng giữa anh và giáo sư Lục ai mới không bình thường.

Hai người này đều lạnh lùng cứng rắn và cố chấp y hệt nhau, từ đầu tới cuối không nói một câu, mãi đến khi Đường Nhận kéo cửa phòng bên trong ra gọi họ vào, mới có thể phá vỡ cục diện bế tắc.

Bà Lưu Huệ Bình, trải qua cấp cứu không hiệu quả mà qua đời, hưởng thọ 71 tuổi.

Cả đời cô Lưu sống đậm bạc khiêm tốn, có lẽ ngay cả chính bà cũng không ngờ rằng, trong nhân thế quặng đường cuối cùng mà bà đi lại đẹp đẽ như thế.

Việc tang lễ mà Lục gia lo liệu không có gì đặc biệt chú ý, tang lễ đã quyết định vào sáng sớm ba ngày sau. Nghĩa địa đã chuẩn bị xong sớm mấy năm, do đó sau khi hỏa táng thì không làm ở nhà (?), đoàn xe trực tiếp chạy đến nghĩa trang Linh Sơn, hôm đó liền an táng tro cốt, để người sống vào nhập thổ vi an.

Vốn ý của giáo sư Lục là, ngoài thân thuộc ra chỉ mời một vài bạn tốt của hai vợ chồng ông, bên này Lục Bán cũng tận lực không thông báo cho quá nhiều người, bạn bè có quan hệ rất gần có thể tới thăm một chút, mấy chuyện này đền đáp đi qua này sẽ không phải làm phiền người ta nữa.

Lục Bán nghe xong chỉ cảm thấy cha anh là say mê học thuật quá lâu, người cũng trở nên ngây thơ. Không nói đến trả lễ lại đạo lý đối nhân xử thế, chỉ nói sinh tử đại sự, sao có thể đơn giản qua loa như vậy?

Hơn nữa cũng không cách nào khiêm tốn xử lý.

Đầu tiên, sau khi lãnh đạo học viện và các thầy cô giáo biết thì rồi rít tự mình chạy đến, cũng không ít học trò trước đây của cô Lưu và giáo sư Lục kéo nhau lần lượt điện báo hoặc chạy đến bệnh viện, bày tỏ ngày đó nhất định phải có mặt để đưa cô Lưu một đoạn đường.

Loại tâm ý này vốn không cách nào cự tuyệt. Lưu Huệ Bình cả đời đối nhân xử thế, được người kính trọng, sau lưng được nhớ nhưng như thế nghĩ lại cũng coi như không uống công.

Mà trong mấy năm nay bản thân Lục Bán làm việc danh tiếng phong bình[4] rất tốt, hơn nữa rất nhiều người biết quan hệ giữa anh và ông tổng tập đoàn Đường thị không như bình thường, có nhiều nhánh cây chỉ muốn cậy quyền anh, vào thời điểm này không nên vội vàng tỏ ý trước trên đầu quá nhiều. Anh lạnh nhạt lại không thất lễ khéo léo từ chối một số, còn lại một vài quan hệ không tồi thì tùy bọn họ.

[4] Phong bình []: đánh giá phẩm chất, hành vi và ảnh hưởng của ai đó hay cái gì đó cùng từ “dư luận” có ý nghĩa tương tự.

Còn một nhóm nhỏ nữa, là người bên Đường Nhận.

Trước khi cô Lưu lâm chung đã chính miệng công nhận quan hệ của Lục Bán và Đường Nhận, đối với lần này giáo sư Lục không nói thêm nữa, do đó Đường Nhận mới ký tên tự xưng là con nuôi tặng câu đối viếng. Hắn vốn muốn viết là con rể, nhưng chú ý đến mặt mũi giáo sư Lục nên cuối cùng không có làm như thế. Tuy rằng như vậy, bên cạnh hắn người sáng suốt cũng đều xem hiểu, Đường tổng đây coi như là công bố cho mọi người biết quan hệ mật thiết của mình và Lục Bán. Chuyện này cứ như vậy không ai dám thất lễ, huống chi ngay cả Phó tổng của Đường thị Đường Sơ cũng tặng câu đối viếng[5] cùng tự thân có mặt ở tang lễ, vì vậy ngày đó bên trong đoàn xe đưa tang đã thêm không ít gương mặt mà Lục Chi Hiên chưa thấy từng qua.

[5] Gốc là Văn đối – Văn liên: Văn: Kéo xe, viếng người chết. Đối: câu đối. Liên/Liên: câu đối dán cột. Văn đối hay Văn liên là hai câu đối đem đến để viếng người chết, tỏ lòng thương tiếc và chia buồn cùng tang quyến.

Một hồi làm tang lễ khiến người kiệt sức.

Đêm đó Lục Bán và Đường Nhận không về nhà, mà là cùng giáo sư Lục đến ở gần đại học thành phố.

Lục Chi Hiên tỏ ý không cần họ đi cùng, bảo họ rút về nhà mình đi. Thời điểm như thế này đương nhiên Lục Bán sẽ không cố chấp với cha anh nữa, huống chi anh hiện giờ tức giận gì cũng không có, trong lòng chỉ còn lại khó chịu.

“Tôi không còn mẹ nữa.” Anh nói.

Giáo sư Lục và Đường Nhận cùng lúc ngẩn ra.

Sau đó bọn họ nhìn thấy viền mắt Lục Bán có nước mắt trào ra.

Lục Chi Hiên có ít nhất ba mươi năm không trông thấy con trai mình chảy nước mắt, trong lúc nhất thời giật mình. Bận bịu cả ngày, nhìn qua anh không có bất kỳ khác thường nào, nhưng giờ phút này đứa con kia nói một tiếng không có mẹ, giống như dao cùn chậm chậm đâm vào trong ngực, cuối cùng khiến ông từ từ đau đớn.

Đau thấu tim gan.

13. Chương 13

58.

Lần đầu tiên Đường Nhận thấy Lục Bán rơi nước mắt, vô cùng đau lòng, rất muốn lập tức kéo người vào trong ngực mà an ủi. Nhưng khi ở trước mặt giáo sư Lục, hắn chỉ có thể đưa tay vỗ vỗ lưng Lục Bán, khuyên nhủ: “Một mối cả ngày rồi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tiếp đó nhìn Lục Chi Hiên nói: “Bác trai ngài cũng vậy.”

Sắc mặt giáo sư Lục không được tốt, nghe lời này chỉ nặng nề hừ lạnh một tiếng, sau đó ông ngồi xuống ghế salon, một bộ tôi có lời muốn nói.

Đường Nhận thấy vậy, bèn kéo Lục Bán vẫn một mặt ưu thương lại tiểu tụy, ấn vai anh bảo anh ngồi xuống, mình cũng ngồi ở bên cạnh anh.

Hắn nhìn Lục Chi Hiên, không đợi đối phương mở miệng, nói thẳng: “Mời ngài nói.”

Đến giờ phút này hắn đã không muốn đoán xem Lục Chi Hiên muốn nói gì, bởi vì bất kể ông nói gì, hắn cũng sẽ không buông tay Lục Bán. Ai cũng không thể khiến hắn rời khỏi người này, cha mẹ hắn không thể, cho dù là bản thân Lục Bán... Cũng không thể!

Lục Chi Hiên nhất thời bị khí thế của Đường Nhận làm cho kinh sợ một chút, mi tâm khép lại thành một chữ “Xuyên”. Cả đời ông duyệt một số người, không thể không thừa nhận, chàng thanh niên trước mặt quả thật có chỗ hơn người, trên người cậu ta có loại quyết đoán hiểm thấy trong lớp người ở độ tuổi này, chẳng trách con trai mình vẫn khăng khăng một mực với cậu ta nhìn năm như thế.

Trước đây vợ ông vẫn luôn lo lắng con trai mình đến cuối cùng sẽ chịu thiệt, bối cảnh gia thế Đường gia thế này, nếu thật sự có một ngày Đường Nhận chán ghét, phản bội Lục Bán, Lục Bán phải làm sao đây? Bọn họ làm cha mẹ, còn có thể làm sao đây?

Ông muốn nói, Lục Bán thích đụng nam tường[1] sẽ để nó đụng, đụng đau rồi bản thân nó sẽ tự rút lui. Nếu như đụng đau lại còn không đi, vậy coi như dứt khoát để nó đụng chết đi, thật là ngớ ngẩn, giữ lại cũng vô dụng.

[1] Có một câu thành ngữ thế này: Bất trãng nam tường bất hồi đầu [/bú zhuàng nán qiáng bù huí tóu] (không đụng tường nam không quay đầu) chỉ người cố chấp, không nghe lời người khác; giống như không thấy quan tài không đổ lệ. Tường nam là tường ở phía nam, ở đây là chỉ bức tường bình phong (gọi là ảnh bích/chiếu bích) chắn trước cửa hậu viên/nhà trong của các nhà có thế lực, địa vị theo kiến trúc xưa của người TQ, ai quan tâm có thể tìm hiểu.

Nhưng mẹ của anh không nỡ, biết mình không còn nhiều thời gian, chỉ mỗi ngày nhắc tới, ông không thể không tự mình chia rẽ uyên ương cho bà xem.

Nếu như một gậy có thể đánh tan, thì đó là điều mà họ mong muốn.

Kết quả lại không tan.

Ông nói: “Hai người các con đã chắc chắn như vậy?”

Đường Nhận nghe giọng nói ôn hòa này, không giống như muốn mắng chửi cái gì, vì vậy sắc mặt bình thường trở lại: “Con rất hài lòng rất với tình hình hiện tại, chưa từng nghĩ muốn thay đổi.”

Hắn nghiêng đầu nhìn Lục Bán: “Con cho là anh ấy cũng nghĩ vậy.”

Lục Bán nhìn về phía hắn, không lên tiếng, nhưng đầy mặt thì ngầm thừa nhận cùng dung túng.

Lục Chi Hiên lại hừ lạnh một tiếng.

Đường Nhận thoáng suy tư, lại nói: “Con có thể nói rõ cho ngài, bây giờ, sau này, cũng sẽ không tách ra. Nếu như ngài mong muốn Lục Bán có con, con có thể...”

“Đường Nhận!” Lục Bán lạnh mặt xuống, lên tiếng ngắt lời hắn.

Nhắc tới có con anh lại nhớ đến buổi tối đau lòng đó, quả thật đời này cũng không muốn nhớ lại, không hiểu vào lúc này hắn lại nói cái này làm gì.

Lục Chi Hiên nghe mà hết sức coi thường, ngón tay gõ lên tay vịn ghế salon, lời nói mang theo sự châm chọc: “Làm rõ, có muốn có con hay không, nuôi hay không nuôi con, là chuyện cá nhân của hai người. Trách nhiệm của tôi với con cái,” Ông chỉ Lục Bán, “Vào năm nó mười tám tuổi đã tận sức, tận xong rồi!”

Đường Nhận nghe thấy có chút choáng váng, tiêu hóa thử những lời này, hắn nói: “Ý của ngài là, đối với huyết mạch truyền thừa của mình... không quan trọng?”

Lục Chi Hiên chỉ cười lạnh, trên mặt đều là “Đám người ngu xuẩn, tư tưởng giác ngộ không thể so sánh với thể hệ của tôi” say mê trào phúng. Cười xong ông không nói một lời mà đứng lên, trở về phòng.

Ngày thường giáo sư Lục ở trước mặt hậu bối luôn luôn là dáng vẻ học giả nghiêm túc trầm ổn, đến hôm nay Đường Nhận mới biết về mặt trào phúng kia của Lục Bán vốn dĩ là di truyền từ cha anh...

Hơn nữa về mặt trào phúng này của cha anh cao cấp hơn một chút, có thể được xưng thành thần rồi.

Hắn nhìn Lục Bán, thấy người sau hai tay ôm ngực, vẻ mặt giống cha anh y như đúc, tựa như chuyện quần quýt như trẻ con hay không này cực kỳ buồn cười.

Hắn có chút không tự nhiên ho khan một tiếng: “Được rồi.”

Lục Bán nói: “Sáng mai anh muốn đến Linh Sơn lần nữa, hôm nay nhiều người, đi rất vội.”

Đường Nhận cũng có thể hiểu được, có lẽ Lục Bán nhất thời còn chưa chấp nhận rằng mẹ anh đã mất, còn muốn trò chuyện với bà, vì vậy hắn bèn gật đầu: “Được, sáng mai chúng ta đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừm.”

59.

Ngày kế tiếp hai người đi một chuyến đến nghĩa trang Linh Sơn.

Thời tiết hôm nay không tốt, sáng sớm mây đen đã giăng đầy, xe còn chưa chạy ra khỏi ngoại ô thì mưa phùng lất phất nổi lên.

Tối hôm trước Lục Bán ngủ không an giấc, có hơi sốt, uống thuốc để áp xuống. Bệnh trước đó anh còn chưa hết hoàn toàn, lại bất chợt gặp phải đả kích thế này, ba ngày trước tinh thần vẫn luôn lên dây cót bận bịu lo liệu hậu sự cho cô Lưu, còn bây giờ, người cũng có chút không chịu nổi.

Đường Nhận rất đau lòng, mấy ngày nay cũng giúp anh gánh vác một phần, thế nhưng quan hệ của hai người họ không có cách nào bày ra bên ngoài, rất nhiều chuyện đến cùng vẫn không thể bao biện làm thay. Hắn lái xe, thỉnh thoảng chìa tay qua thử nhiệt độ cơ thể người bên cạnh.

Lục Bán nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, yên tâm.”

Đường Nhận ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng thì nghĩ, về mặt đó làm sao khiến người khác yên tâm đây? Hắn nhìn cần gạt nước đang ra sức công tác trên kính chắn gió, không khỏi lo lắng, gần nghĩa địa vốn trông trải âm u, lúc này còn đổ mưa, buổi sáng phải nên mang nhiều áo khoác dày... Sau khi về phải tìm Phương Minh Việt tới một chuyến nữa... Nếu không hai ngày nữa đưa anh về nhà cũ ở một thời gian, để cho vua đầu bếp nhà anh làm ít món ngon bồi bổ cho anh...

Dọc đường đi hắn nghĩ đông nghĩ tây, thiếu chút nghĩ nát óc, may mà lúc đến đích ông trời mới mở mắt, bầu trời sáng lại rồi.

Dừng xe xong, Đường Nhận lấy hoa tươi mua lúc trên đường tới ra từ ghế sau, Lục Bán mang theo giỏ trái cây, bên trong đựng trái cây đồ ăn vặt mà bình thường cô Lưu thích ăn. Hai người đều xách một thứ, khoảng trống dưới tay thì mười ngón liên kết, tay nắm tay như vậy đi vào nghĩa trang, từ con đường phiến đá nhỏ chậm rãi bước lên.

Bình thường bọn họ chưa bao giờ che giấu tính hướng của mình, ở trước mặt người khác cũng không kiêng kỵ tiếp xúc thân thể, nhưng vẫn sẽ không tay nắm tay đi bộ trên đường phố. Dẫu sao thì hai người đàn ông, còn là đàn ông hơn ba mươi tuổi có thân phận, làm như vậy sẽ mất thể diện. Không nghĩ tới ở nơi này lại thản nhiên lên. Có lẽ cũng đã thay đổi và nói rõ, nên chỗ này tuy rằng thuộc về thế tục, nhưng người nơi này cũng đã nhảy ra khỏi hồng trần. Người trong thế tục thì không cần để ý ánh mắt bọn họ, bọn họ càng khinh thường thì càng để ý đến chuyện trần tục.

Đi đến “Cửa nhà chính” của cô Lưu, bọn họ bày hoa tươi trái cây ngon ra, Lục Bán tìm một chiếc khăn lông sạch sẽ, ngồi xuống xuống cẩn thận phủ bìa mộ mới toanh.

Bài minh chỉ bốn chữ —— sống chết cùng vui mừng.

Trên bia có khắc tên hai vợ chồng giáo sư Lục, tương lai bọn họ muốn chôn cùng một chỗ. Một đời phu thê, sống cùng khâm, chết cùng huyệt. Bây giờ khác biệt giữa người sống và người chết chỉ là tên của người sống cần dùng sơn đỏ tô hồng.

Nhìn cặp họ tên cùng tồn tại kia, Lục Bán cảm thấy tuy rằng lúc này cha mẹ anh đã âm dương cách biệt, nhưng bọn họ quả thật chưa bao giờ tách ra.

Anh nhớ đến đêm ở quán bar kia, Đường Nhận uống say mềm, khoe mặt đỏ ửng gào thét với anh —— con mẹ nó em cũng muốn mang anh vào mộ phần của em, anh nguyện ý theo không?

“Anh nguyện ý...” Anh nói.

Đường Nhận đứng sau lưng anh, không nghe rõ anh nói gì, khom người xít lại gần hỏi: “Hả? Làm sao vậy?”

Lục Bán quay đầu nhìn hắn.

“Đường Nhận.”

“Sao?”

“Chúng ta kết hôn đi.”

Đường Nhận thoáng sững sốt, lát sau bỗng cười rộ lên, khoác tay lên vai Lục Bán vỗ hai cái.

“Anh còn chưa biết, trước khi bác gái đi, đã hứa giao anh cho em rồi.”

Hắn nhìn về phía bức ảnh trên bia mộ, khẽ hỏi: “Ngài nói đúng không bác gái?”

Lục Bán nhìn hắn, nhẹ nhàng câu khoe môi: “Em còn gọi bác gái?”

Đường Nhận liền biết nghe lời phải nói: “Mẹ, ngài nói đúng không?”

Lục Bán nhẹ nhàng hôn môi hắn.

“Bà ấy nói ‘phải’, anh nghe thấy được.”

60.

Trên đường về Đường Nhận nhắc tới ý định ban đầu là mua căn nhà ở bờ sông, thôn thức không thôi. Con muốn báo hiếu mà cha mẹ không còn, đúng là việc đáng tiếc đau lòng.

Hắn nói: “Thế hỏi thử ý giáo sư Lục đi, xem ông ấy có đồng ý dọn đến ở cùng chúng ta không.”

Lục Bán nghe mà trong lòng ngũ vị tạp trần.

Một người đối tốt với bạn, bạn có thể sẽ mang nghi ngờ trong lòng, người ấy rốt cuộc là xuất phát từ quý mến hay là có ham muốn; nhưng một người hết lòng hết sức đối tốt với cha mẹ bạn, vậy thì trừ khi người ấy yêu bạn, thì thật sự không có lý do khác.

Nếu không tại sao người ta lại mất công đi lấy lòng hai người xa lạ?

“Làm gì nhìn em như vậy?” Đường Nhận soi kính chiếu hậu, “Trên mặt em có gì à?”

“... Không có.” Lục Bán thu hồi ánh mắt.

Thật ra thì giáo sư Lục bên kia không cần hỏi cũng biết, ông chắc chắn không muốn ở cùng bọn họ, nhưng anh vẫn nói: “Sau khi về em thử hỏi ông ấy xem.”

Để cho cha anh mở mang kiến thức về ranh giới của Đường tổng nhà anh cũng tốt.

Đường Nhận gật đầu, lại hỏi: “Đợi chịu tang qua rồi chúng ta sẽ đi đăng ký, Mỹ hay là Canada?”

“Theo em...” Nói rồi Lục Bán lại suy nghĩ một chút, “Canada đi, vừa vặn đi thăm mẹ em luôn.”

Năm đó cha Đường Nhận đột nhiên qua đời đã cho Đường phu nhân đả kích rất lớn, may mà bà còn rất trẻ, các con cũng đầy đủ không chịu thua kém, vẫn luôn chăm sóc bảo vệ bà rất tốt. Sáu năm sau cuối cùng bà cũng không còn là góa phụ, chấp nhận sự theo đuổi của một vị thương gia Canada, nguyện ý tiến hành một đoạn hôn nhân hạnh phúc lần nữa, hiện đang sống ở nước ngoài.

Đường Nhận uốn nắn anh: “Sai rồi, không phải mẹ em, là mẹ của chúng ta.”

Lục Bán đáp: “Vâng, anh nói sai rồi.”

Nhắc tới mẹ ruột mình, Đường Nhận cười cười: “Bà ấy mà biết anh muốn đến thăm bà, thế nào cũng mừng đến độ đặt mua đồ gặp mặt trước một tháng ngay.”

Bởi vì từ nhỏ đã không lo cơm áo, cho nên mẹ Đường Nhận chưa bao giờ lo nghĩ đến sinh hoạt vụn vặt, đã hơn năm mươi tuổi mà vẫn theo đuổi tình yêu là trước, do đó mà bà không can thiệp vào đời sống tình cảm của hai đứa con trai, người bình thường có tính hướng khác biệt ở trong mắt bà cũng chẳng coi vào đâu. Bà rất thích Lục Bán, dưới cái nhìn của bà, dáng dấp Lục Bán rất đẹp, tính cách trầm ổn, lại là nhà thiết kế nổi tiếng tài hoa hơn người, nhắc anh thì ngay cả chị em[2] của bà cũng khen không dứt, người như thế

kết hợp với con trai bảo bối thì lại cực kỳ thích hợp.

[2] Nguyên văn là Thủ mặt giao [交]: nghĩa là “khăn tay giao” chỉ mối giao tình của hai người phụ nữ thời xưa, thường là phụ nữ nhà giàu kết bạn với nhau, dùng khăn tay để đính ước.

Lúc này Lục Bán cũng nhớ tới mỗi lần mẹ Đường Nhận nhìn thấy anh thì loại ánh mắt đó cứ như cha mẹ vợ nhìn con rể, không khỏi gọi lên khoe môi, thấp giọng tự nói: “Ừ, gặp mặt rồi anh phải sẽ đổi xưng hô.”

Đường Nhận liếc nhìn anh mấy lần, bỗng nhiên giảm tốc độ, từ từ cho xe dừng ở bên đường.

Lục Bán lăm lét nhìn trái phải, vừa mới vào thành phố, cũng không cảm thấy có gì khác lạ, anh có chút kỳ quái hỏi: “Sao nào?”

“Không sao hết, em muốn hôn anh.”

Lời còn chưa dứt, Đường Nhận đã áp đến trước mặt, không cho đôi bên chừa lại một chút thở dốc khe khẽ, vừa sâu mà nặng quần quýt môi lưỡi Lục Bán. Hắn hôn rất vội vàng, đầu lưỡi cố chấp công thành đoạt đất, quét qua mỗi một nơi quen thuộc. Hai tay hắn nâng mặt Lục Bán, chỉ cảm thấy tình yêu mãnh liệt đang muốn tràn ra ngực, mỗi một tác da của người này cũng khiến hắn mê luyến như vậy, mỗi một đoạn suy nghĩ cũng khiến cho hắn nóng lòng bắt lấy, làm hắn đắm chìm trong đó, không cách nào tự kiềm chế.

“Em yêu anh...” Hắn thở dốc, dán chặt âu yếm đôi môi nỉ non, “Rất yêu anh... Đời này cũng sẽ không yêu người nào khác như yêu anh vậy... Anh có biết không?”

“Em cầu hôn anh trước mặt mẹ anh, em thấy rất hạnh phúc... Chưa từng thỏa mãn như thế.”

Lục Bán bị hôn gần như muốn thiếu dưỡng khí, hốt hoảng cảm thấy chuỗi lời yêu moi tìm móc phổi liên tiếp bên tai anh đang được phóng đại vô cùng, liên tục phát ra, làm anh lộ vẻ cực kỳ cảm động, thậm chí vào giờ khắc này chết đi cũng không tiếc nuối.

Anh nhẹ nhàng mút môi hôn Đường Nhận, vừa hôn vừa đáp lại: “... Anh cũng yêu em, chỉ yêu em.”

Cuối cùng anh bồi thêm một câu trong lòng ——

Mãi mãi chỉ yêu em.

14. Chương 14

61.

Hai người dính trong xe nửa ngày, thiếu chút nữa xách súng ra trận. Đáng tiếc thời cơ không hợp, trường hợp không đúng, hiện tại tình trạng thân thể của Lục Bán cũng không thích hợp làm chuyện khác, tâm trí Đường Nhận nhanh chóng bình tĩnh lại, nhẹ nhàng đẩy người ra.

“Tiểu yêu tinh —— giữ khoảng cách cho em.”

Nói xong hắt lại cho xe chạy trên đường.

Lục Bán bị câu “Tiểu yêu tinh” kia của hắn kích thích quá độ, lắc đầu một cái, nghe lời kéo khoảng cách, dựa vào cửa xe.

Trên đường bọn họ thương lượng, hai ngày này trước tiên ngủ lại nhà giáo sư Lục, thời điểm này đặc biệt, để ông lão lại một mình dù sao cũng không quá yên tâm, chờ qua mấy ngày sẽ từ từ làm công tác tư tưởng với ông, xem ông có chịu dọn đến ở cùng bọn họ hay không.

Sau khi quyết định chủ ý bọn họ về phòng làm việc của Lục Bán trước, sau đó lại về này hai người lấy ít đồ dùng hằng ngày.

Xe vừa chạy khỏi cổng tiểu khu, Đường Nhận mới nhớ có phần văn kiện quan lầy, vả lại mấy ngày nay mưa nhiều nhiệt độ thì đột ngột giảm xuống, cũng nên chuẩn bị hai cái áo khoác dày, vì vậy hắn đậu xe cạnh giao lộ rồi quay về lấy, Lục Bán thở dài kéo hắn lại.

“Anh đi cho, em cũng không biết quần áo để ở đâu.”

“...” Đường Nhận hết cách phản bác, hắn cũng không biết ở đâu thật.

Hắn là một người chồng chỉ biết vung tay, mấy năm nay mặc quần áo gì đều do Lục Bán chuẩn bị sẵn, nhưng hắn nhìn Lục Bán trước mặt sắc mặt không tốt, không muốn dày vò anh, khăng khăng nói: “Anh nói cho em biết ở đâu, em tìm xem.”

“Thôi, hay là anh đi cho, em chờ đó.” Lục Bán nói xong cũng mở cửa xuống xe.

Anh về nhà nhanh chóng cầm quần áo cùng tìm văn kiện rồi sắp xếp lại, lúc mang ra khỏi nhà trong đầu thâm nghĩ, nếu để cho Đường Nhận quay về tìm, cho hắn nửa tiếng chắc hắn cũng không tìm được.

Nhớ lại mỗi buổi tối nằm trên giường người kia hỏi anh —— ngày mai muốn em mặc cái gì —— đáng về đó anh chỉ muốn cười. Anh bước nhanh về phía cổng tiểu khu, ra khỏi cổng liền nhìn về phía Đường Nhận

đậu xe.

Nụ cười thản nhiên trên mặt nhất thời đông cứng, trước mặt xuất hiện hình ảnh mà cả đời này anh không thể nào quên được ——

Thời gian tựa như dừng lại, chiếc xe hàng chở đầy cát đá kia dường như đang chậm chậm chạy tới, chậm rãi cán qua thần kinh nặng nề của anh, cán qua tim anh, nghiền nát thân thể và lý trí của anh, ngã lật sang đường bên cạnh.

Sau tiếng vang ầm lớn khói bụi bay cao hai tầng lầu, thân xe cát đá lật sang một bên hoàn toàn chôn vùi đỉnh chiếc xe Bentley màu xám bạc đậu ở bên đường.

Trong nháy mắt Lục Bán cảm thấy bản thân anh như bị vùi lấp, nếu không tại sao tay chân anh cũng mất đi cảm giác chứ? Anh cảm thấy huyết mạch toàn thân đã đông thành băng, rất khó khôi phục lại bình thường.

Anh thấy có người chạy tới từ bốn phương tám hướng, lướt qua anh, chạy nhanh đến nơi xảy ra chuyện. Có người đang gọi điện, có người ồn ào rêu rao, có người đi xem tình trạng vết thương của tài xế xe hàng, cũng không ai để ý đến thứ bị chôn dưới cát đá kia...

Đường Nhận?

Đó là Đường Nhận của anh... Là anh kêu hắn chờ ở trên xe...

Đám người vây xem náo nhiệt trông thấy một người đàn ông tuấn tú bất chợt đẩy đám người đang bao vây ra xông vào, như nổi điên tay không bới đồng cát đá kia...

—— ôi ôi, đừng bới không có tác dụng đâu, xe cũng dè dặt rồi!

—— cậu thế này không bới được đâu, chờ cảnh sát giao thông phòng cháy chữa cháy tới đi chàng trai...

—— anh biết người nào trong đây sao? Xe đã hỏng thành thế này thì người chắc chắn không được, mau thông báo cho thân nhân tới đi đừng đào nữa!

—— ôi người này, cái tay này anh không cần nữa sao?

—— mẹ, chú ấy đang khóc...

62.

Đây là thời khắc anh chật vật nhất trong đời.

Thế nhưng không sao cả.

Anh sống hơn ba mươi năm thận trọng khắc kỷ (yêu cầu nghiêm khắc đối với bản thân), chưa bao giờ từng thất lễ trước mặt người khác, chỉ riêng chuyện khác người chính là mặc cho mình và người đàn ông khuấy chung một chỗ, còn vọng tưởng sẽ dây dưa cả đời.

Nhưng một đời vốn ngắn như thế, chỉ xoay người đã thấy kết thúc.

Nếu đã đến đường cùng mạt lộ, dứt khoát cho người ta xem náo nhiệt thì đã sao, không sao cả.

Anh máy móc lặp lại cùng một động tác, mặc cho hòn đá nhọn rạch trún da, cắt vỡ cơ thịt, cát đá dần nhuộm huyết sắc, anh không có cảm giác đau, có lẽ là máu người đã trở nên lạnh, nên cảm giác không đau.

Chỉ có lạnh.

Chưa từng lạnh đến như vậy, ngực như là lũng một lỗ, trống không, gió thổi tới cũng có thể xuyên qua. Thế nhưng bức tường người chồng chất ngăn cản anh ở một góc đến cả gió cũng không thể thổi vào, nơi khiếm khuyết kia rốt cuộc không chịu nổi lạnh lẽo, từng đoạn từng tắc, lâu ngày khó khăn hóa thành kết đầy băng cứng.

Như vậy còn kiểm chế lý trí làm gì chứ?

Mới vừa rồi câu “Vĩnh viễn” kia anh còn chưa nói ra, bây giờ có nói, người kia còn nghe được sao?

Đường Nhận?

Tại sao đối với anh như vậy?

Sao em có thể...

Ở trong lớp trong cùng của vòng vây, quần chúng vây xem Giáp nam đang tận tình khuyên bảo anh đẹp trai đừng nên làm chuyện bỗng bị một cánh tay đẩy lão đảo vài bước, không khỏi chửi ầm lên: “Má nó, chen gì đó, chen cái... Chen —— ớ?”

Quần chúng vây xem Ất nữ kêu lên một tiếng rồi che miệng.

Đằng sau nội dung vở kịch nhanh chóng chuyển sang hướng tám giờ, quần chúng vây xem dồn dập trợn

mắt ngoác mồm ——

Hiện trường tai nạn lần nữa lao tới một người đàn ông mặt mũi tuấn nhã quần áo đẹp đẽ.

Người đàn ông này ban đầu chỉ có một bản mặt, vẻ mặt như bị ai mắc nợ mấy triệu, sau khi đợi hấn đẩy đám người ra chen lên tuyến đầu để nhìn rõ tình hình bên trong, sắc mặt lập tức biến lớn.

Hình ảnh trước mắt trái lại khiến Đường Nhận hít một hơi khí lạnh, đau đến nỗi khóe mắt hấn không ngừng nhảy lên.

Hấn vội cuối người ôm lấy Lục Bán từ sau lưng, bắt lấy hai cánh tay ngăn lại hành vi tự ngược của anh.

“Lục Bán, Lục Bán? Tay anh... Tay anh làm sao vậy? Xe chôn thì chôn đi anh quản nó làm gì!”

Người trong ngực tựa như không nghe thấy lời hấn, không đáp lại chút nào, thân thể kia lạnh lẽo cứng rắn như chạm khắc từ băng tuyết, máu trên hai tay lần lượt chảy xuống, Đường Nhận thật sự bị dọa sợ rồi.

“Lục Bán?” Đột nhiên hấn như hiểu ra cái gì, cánh tay chặt chẽ vòng quanh eo Lục Bán kéo ra sau, đồng thời kẻ sát lỗi tai anh nhẹ giọng nói, “...Em ở đây này, em không sao, anh nhìn em chút đi! Nhìn em đi!”

Hấn cảm thấy giọng mình cũng nhanh chóng vỡ vụn: “Em ôm anh nhé, đại ca... Anh quay đầu nhìn em chút đi, có được không?”

Bên cạnh nhìn người đang nhìn như vậy, bây giờ có mất mặt hay không hấn cũng chẳng quan tâm, ở bên tai Lục Bán vừa hôn vừa dụ dỗ nói: “Đại ca, không sao, em rất ổn, anh đừng như vậy.”

“ ... ”

Người trong ngực như thế đột nhiên thức tỉnh, chậm chậm nghiêng đầu nhìn về phía hấn.

Đường Nhận ngơ ngác, lập tức đưa bàn che trên mặt Lục Bán —— dưới tay một mảnh ướt đầm.

Hấn vừa đau lòng, vừa tức giận, chỉ muốn toàn bộ người từng trông thấy nước mắt của Lục Bán biến mất trên thế giới.

Một tay hấn vẫn che mặt Lục Bán, cánh tay khác thì ôm eo kéo người lên, trầm giọng nói: “Tránh ra.”

Quần chúng vây xem không biết là bị tiết mục lưỡng trước đây máu chó này dọa sợ ngây người hay là bị hơi thở đột nhiên xuất hiện áp suất thấp của người đàn ông làm kinh sợ, đương nhiên tự giác nhường ra

một con đường.

Đường Nhận ôm Lục Bán rời khỏi hiện trường tai nạn, ngăn một chiếc xe taxi rồi lập tức nhét người vào, mình cũng đi theo lên xe, chỉ chỉ cổng tiểu khu: “Lái vào trong.”

Tài xế taxi có lẽ không ngờ rằng sẽ có người ngay cả hai bước đường cũng lười đi như thế, tinh thần thoảng sáng sốt, lúc này người ở phía sau mới móc ra một tờ tiền giấy trăm nguyên đưa tới, lạnh lùng nói: “Lái xe.”

“ ... ”

Lái thì lái, hung dữ cái gì...

63.

Phương Minh Việt nhìn thấy tên Đường Nhận nhảy ra trên điện thoại gọi tới thì cũng biết chắc chắn không phải chuyện tốt.

Chẳng qua là gần đây y đã biết chuyện trong nhà Lục Bán, tang lễ y cũng đi, lúc không bình thường, muốn y chịu khó đi chút cũng có thể hiểu. Vì vậy trên đường chở con trai đến sân chơi y đã đổi hướng đi, con trai lên tiếng kháng nghị thì lừa đến nhà Đường tổng.

Y làm sao cũng không ngờ sẽ là tình huống thế này.

“Các cậu... Cái này, đây là cái gì đây?”

Y nhìn tay Lục Bán, trợn mắt ngoác mồm.

Đường Nhận chỉ đơn giản giải thích một chút nguyên do tay Lục Bán bị thương với y.

“Tôi ——” Bác sĩ Phương vừa định bạo phát tỏ vẻ khiếp sợ, nhưng liếc thấy con trai đang ăn quà vặt chơi đồ chơi ở bên cạnh, thì nuốt chữ “Đệt” xuống, “...Kính bạo[1] rồi, phim thần tượng cũng không đùa giỡn các cậu như thế!”

[1] Kính bạo []: Thuật ngữ này thường là một cái gì đó vừa mát mẻ vừa rực rỡ, vừa phong cách và tiên phong, thường được sử dụng để mô tả nhạc dance điện tử (Theo baidu).

Y lại nhớ tới báo hồng[2] là chiếc mà y đặc biệt thèm khát chạy như bay, nhất thời thương yêu không dứt: “Xe thì vút đó?”

Đường Nhận đang ngồi cạnh con nuôi chơi với nhóc, nghe vậy ngẩng đầu lên: “Gọi người đến xử lý rồi, anh mau xem tay anh ấy đi.”

Lúc này Lục Bán nói với Đường Nhận: “Em dẫn Tiểu Trọng lên lầu chơi chút đi, dưới tủ sách có hộp Lego xe lửa nhỏ, em tìm xem.”

Tay anh quả thật có chút máu, sợ dọa đến đứa bé, Đường Nhận gật đầu, dẫn Phương Tri Trọng lên lầu.

Nhìn một lớn một nhỏ biến mất ở chỗ rẽ, Lục Bán hỏi: “Chị dâu tăng ca à?”

“Đúng vậy.” Phương Minh Việt gật đầu, vợ y là cảnh sát, hai người họ tăng ca là chuyện thường như cơm bữa, đứa con trai năm tuổi ngày thường đều do cha mẹ y chăm hộ, do đó hiếm khi có ngày nghỉ y cũng sẽ thường dẫn đứa bé ra ngoài chơi.

Y mở hòm thuốc, nhanh chóng tìm cái kẹp bông cotton bắt đầu xử lý vết thương trên tay Lục Bán, vừa bận bịu vừa nói: “Cái này không được rồi, chỉ có thể qua loa khử trùng, lát nữa các cậu vẫn phải đến bệnh viện, vết thương phải rửa sạch một chút, lây nhiễm thì rất phiền toái, cũng phải tiêm uốn ván càng sớm càng tốt.”

“Ừm.” Mặt Lục Bán có chút ngượng, “Lần nào cũng làm phiền anh.”

Phương Minh Việt nhắc mí mắt lên nhìn anh, “Mà thôi đi, chỉ toàn nói lời khách sáo.”

Y vừa khử trùng vừa hỏi: “Có đau không?”

Lục Bán trầm nghĩ đương nhiên đau rồi, ai bị bôi cồn lên chỗ vết thương mà không đau, nhưng anh vẫn theo thói quen nói: “Tàm tạm.”

“Tàm tạm?” Phương Minh Việt thoáng cau mày, “Không tổn thương thần kinh sao...”

Lục Bán động động ngón tay: “Chắc là không, chỉ bị thương ngoài da.”

Phương Minh Việt thấy vẻ mặt tê liệt nghiêm trọng của Lục Bán, chưa từ bỏ ý định mà chọc vào lớp bên trong vết thương, cuối cùng cũng thấy thương binh khẽ nhủm mày.

Y yên tâm.

“Đau thì phải nói đau, nói cho tôi biết phải nhẹ một chút, cậu không nói, người ta làm sao biết.”

Nghe thấy thâm ý rõ ràng trong lời nói của y, Lục Bán thoáng cười khê: “Ừ, tôi biết rồi.”

Phương Minh Việt thở dài một tiếng, yên lặng xử lý vết thương.

Một lát sau y nói: “Nhận thiếu cuối cùng cũng thủ đắc vân khai[2], mặt trăng lớn cậu đây chịu phát cho cậu ta chút ánh sáng hả?”

[2] “Thủ đắc vân khai” được trích trong câu thơ “Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh” – Đợi vầng mây rẽ thấy trăng thanh. Đại ý là “mây tan trăng sáng”.

Lục Bán nghe mà khó hiểu: “Lời này nói thế nào?”

“Cậu hỏi tôi?” Phương Minh Việt khê liếc anh, “Không phải cậu không biết đấy chứ? Mấy năm nay cậu ta đều cho rằng cậu là quá bận rộn, lười thay người, nên mới tạm ở bên cậu ta như thế.”

Biểu tình Lục Bán có chút cứng ngắt.

Sau khi anh biết chuyện chia tay rồi, hóa ra nhiều năm như thế Đường Nhận cũng không hiểu được tâm ý của anh đối với hắn, vẫn luôn rất không có cảm giác an toàn. Anh cũng đã từng xem lại bản thân mình, trước kia không phải là thận trọng quá mức, mà là ít biểu đạt. Nhưng anh nghĩ như thế nào cũng cảm thấy mình đối với Đường Nhận rõ ràng rất dễ ý, sao lại không nhìn ra chứ?

Sau khi hai người bên nhau anh vốn đã không giao trái tim cùng ánh mắt cho người thứ hai, hơn nữa từ lâu đã đưa hắn về nhà gặp cha mẹ, mỗi lần muốn đổi nhà cũng trưng cầu ý kiến Đường Nhận trước tiên, dựa theo sở thích của hắn... Cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi hắn, như vậy còn chưa đủ?

Đường Nhận và cha ruột của hắn đều cho rằng anh chỉ là bởi vì “Thói quen”, bây giờ ngay cả người đứng xem như Phương Minh Việt đây cũng nói như thế, thật khiến trong lòng anh có phần bức rức không chỗ nói.

“Tôi đối xử em ấy không tốt sao?” Anh hỏi.

“Cái này...” Phương Minh Việt có chút khó khăn, y nào biết tốt hay không, y lại không thể mỗi ngày nghe góc tường nhà bọn họ, “ Ai, đàn ông mà, phải học cách biết sử dụng cái miệng!”

Lời này có nghĩa khác, ánh mắt Lục Bán cũng thay đổi.

May mà Phương Minh Việt đang cúi đầu nên không nhìn thấy.

Bác sĩ Phương cảm thân bản thân mình là người đã kết hôn, cần phải chỉ điểm chút sai lầm cho chú em vô

tri này: “Là thế này, nếu muốn duy trì, không phải chỉ trong hành động mà còn phải đúng thời điểm, khẩu hiệu cũng phải lớn hơn! Miệng cậu phải ngọt một chút.”

Lục Bán trầm nghĩ, hai người đàn ông, cả ngày toàn nói chuyện yêu đương với nhau... thú vị ở đâu chứ? Nhưng mà nghĩ lại thì, có vẻ như Đường Nhận lại thấy thích thú ấy, chẳng phải em ấy là một tên thích yêu đương sến sẩm sao.

“Tôi biết rồi.”

“Cậu biết cái gì.”

Phương Minh Việt lại thở dài một hơi, động tác trên tay chậm lại, y ngẩng đầu nhìn Lục Bán, ánh mắt vừa như xuyên thấu anh để nhìn thấy nơi rất xa.

“Nhận thiếu đối với cậu, không giống nhau, thật đúng là không giống.”

“Tôi và cậu ta quen nhau từ khi mặc tã. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng thấy cậu ta đối với người nào, đối chuyện gì mà nghiêm túc, cho đến khi cậu ta quen biết cậu.”

“Ban đầu tôi cũng cho là cậu ta chỉ đùa giỡn với cậu một chút, mãi đến lúc đó,” Y dừng lại, tiếp tục nói, “Lúc cha cậu ta đi.”

“Cậu biết nhà bọn họ phô trương, tới làm cái hậu sự thì đều là những người gì? Muốn ứng phó người cùng những việc này thôi cũng có thể tróc cả lớp da của cậu ta! Làm việc xong thì tôi cùng cậu ta uống rượu, tôi không yên tâm, bảo cậu ta đến nhà tôi, cậu ta cũng đồng ý, nhưng thằng nhóc này ——” Đến bây giờ y nhớ đến mà lòng vẫn còn sợ, vô cùng nhức đầu mắg: “Thằng nhóc này, lúc tôi chỉ đi vệ sinh về thì người đã biến mất!”

“Dọa chết tôi, thời điểm đó nếu như cậu ta xảy ra chuyện gì, tôi làm sao giải thích với mẹ và em trai cậu ta?”

“Tôi con mẹ nó huy động đủ loại người đi tìm cậu ta, kết quả cậu cũng biết rồi đó, cậu ta chạy đi tìm cậu!”

“Sau đó cậu ta đã nói với tôi, chính cậu ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, ngồi lên xe thì thuận miệng báo cái địa chỉ, tỉnh dậy mới phát hiện cậu ta ở nhà cậu...”

“Khi đó tôi cũng biết, đời này cậu ta và cậu sẽ tách ra không được.”

15. Chương 15

64.

Sau khi tiễn cha con Phương Minh Việt đi, Đường Nhận cùng Lục Bán đến bệnh viện một chuyến.

Xử lý vết thương, tiêm, có ít thuốc, sau đó hai người trở về chỗ của giáo sư Lục. Giáo sư Lục đối với hai người ra ngoài tảo mộ lại còn mang theo thương tích về nhà cảm thấy rất bất ngờ, hai người thương lượng một lúc xong thì giải thích với ông —— trên đường xảy ra vài sự cố nhỏ, bị thương nhẹ. May mà tay Lục Bán đã quấn băng vải nên không rõ bên trong bị thương thành cái dạng gì, bọn họ cũng không định để cho giáo sư Lục biết.

Tuy rằng giáo sư Lục mặt lạnh mạnh miệng, nhưng cuối cùng vẫn quan tâm con trai, giữ họ lại ăn bữa cơm. Bữa cơm này đều do Đường Nhận đút Lục Bán ăn, làm cho ánh mắt cha già kích thích vô cùng, ăn xong thì bảo họ mau về nhà, nghỉ ngơi cho khỏe, dưỡng thương cho thật tốt, bảo bọn họ không có chuyện gì thì đừng chạy đến chỗ ông, cũng nghiêm túc bày tỏ —— cha không đi cùng các con, cũng sẽ không thu nhận các con, dứt đi.

Vợ chồng son nghe lời dứt đi.

Trước tiên đón xe đến bệnh viện, đến nhà giáo sư rồi vừa vặn vặn lấy chiếc Lexus Lục Bán đỗ ở bên này lái trở về. Dọc đường hai người không nói gì, yên lặng về đến nhà.

Vào cửa Đường Nhận liền ôm lấy Lục Bán từ phía sau.

Sở dĩ hắn không đưa người đến bệnh viện ngay từ đầu, thật ra là vì khi đó cảm xúc của Lục Bán quá không bình thường, quá suy sụp.

Hiện tại hắn cũng không dám hoài nghi tình cảm của Lục Bán dành cho hắn và tầm quan trọng của hắn đối với Lục Bán nữa, nhưng hắn phát hiện trong tim mình đang tràn ngập, cũng không hoàn toàn tưởng tượng được có phải là mừng như điên không.

Khi biết mình được người trong lòng yêu hơn cả tính mạng hắn đương nhiên vừa kinh ngạc lại cảm động, hận không thể tuyên bố với cả thế giới, người này yêu hắn yêu vô cùng. Nhưng cùng lúc đó, trong lòng lại sinh ra một cố ý nghĩ ngông cuồng vừa mãnh liệt lại cố chấp —— hắn muốn đem giấu người này ở nhà, buộc ở bên người, không cho phép bất kỳ người nào nhìn thấy anh, hắn không cách nào tha thứ cho kẻ nào thấy được mặt cảm xúc không ổn định kia của anh.

Tất cả mọi người của người này, tốt xấu, vui sướng hay ưu thương, kiên cường cùng yếu ớt, nụ cười và nước mắt, hắn đều muốn độc chiếm tất cả, không cho phép người bất kỳ người nào nhìn lên dù chỉ một chút...

Đáng tiếc người hắn yêu quá mức tự ti, quá bướng bỉnh[1], nếu không hắn thật muốn dùng tiền giải quyết hết mọi phiền não.

[1] Nguyên văn là [Kiệt ngạo bất tuân/]: Cương quyết bướng bỉnh.

Giống như loại ý nghĩ muốn giam giữ Lục Bán này của hắn trước đây thì có, chỉ là chưa bao giờ như ngày hôm nay, mãnh liệt áp cũng không áp xuống được.

“Có lẽ em hơi biến thái,” Hắn liếm tai Lục Bán, rất nhẹ rất nhẹ nói bên tai anh, “Anh mà khóc trước mặt người khác, em sẽ lập tức lột sạch anh trói ở trên giường, vĩnh viễn không cho anh bước ra ngoài.”

65.

Lục Bán khẽ hừ một tiếng: “Không phải em đã sớm muốn làm như thế sao?”

Anh quay đầu lại, đôi môi vừa vặn ma sát với Đường Nhận, nhẹ nhàng mân mê, trong giọng nói mang theo chút trào phúng: “Nhưng cái gì có thể, nói cứ như ngày hôm nay em vừa mới biến hóa ấy.”

Đường Nhận khẽ cười, liếm hôn ở nơi lõm xuống giữa cằm và môi của đối phương, nỉ non: “...Thật hiểu em, vậy anh nói thử, bây giờ em muốn làm gì?”

Hồi lâu không thấy trả lời, hắn cắn một cái lên cằm Lục Bán, thúc giục: “Hả? Nói đi.”

Lục Bán khép mí mắt, ngẩng đầu lên mặc cho hắn cắn: “Làm gì... Đều có thể.”

Dường như Đường Nhận biết anh sẽ nói như vậy, cũng đang chờ anh nói như thế, tay hắn vòng qua bên hông Lục Bán đặt lên khe hở quần từ từ chui vào, môi lưỡi cũng từ từ liếm hôn từ cằm đến yết hầu, để lại một chuỗi dấu mờ mờ.

Hắn nắm lấy thịt mềm đang say ngủ trong quần, âm thanh khàn khàn nói: “Đều có thể? XXX anh có được không?”

Lục Bán vẫn một mặt lạnh lùng, anh nói: “Vậy làm phiền Đường tổng rồi.”

“...” Trong nháy mắt Đường Nhận á khẩu, sau đó bất đắc dĩ cười: “Thôi, hôm nay quá mệt rồi, bỏ qua cho anh.”

Lục Bán có chút bất ngờ.

Nhiều như thế, Đường Nhận đối với chuyện thương anh này vẫn luôn không không hết tà tâm, lúc này hắn lại từng khẩu chịu bỏ qua cho anh?

“Bên dưới của em không được?” Anh hỏi.

Đường Nhận nhú mày, lời này quá tổn thương lòng tự ái người ta, tay hắn nắm chặt, xoa nắn thịt mềm kia, nhắc nhở người trong ngực: “Là anh không được.”

Trái lại Lục Bán không cảm thấy tổn thương lòng tự ái, ngày hôm nay quả thật anh vừa thương tâm vừa thương thân, sức cùng lực kiệt, thật sự không được.

Anh nói: “Được rồi. Nhưng qua hôm nay, em sẽ không có cơ hội như thế.”

Đường Nhận cười một tiếng, rút nắm tay từ trong quần Lục Bán ra, còn sửa sang lại quần áo cho anh, kéo tay anh lên lầu: “Đến đây đi, tắm rửa cho anh một chút, sau đó ngủ thật ngon.”

Lục Bán vừa đi vừa nói: “Khi đó em không ở trong xe mà làm gì?”

Đường Nhận quay đầu lại nhìn anh: “Anh vừa mới xuống xe, em liền thấy sạp của lão Liễu Đầu đi ra ở phố đối diện.”

Bình thường bọn họ không ăn quán ven đường, nhưng có lần tình cờ ném thử bánh rán trứng gà của lão Liễu Đầu ở ngã ba, Lục Bán chỉ khen một chút thì Đường Nhận nhớ ngay, có lúc gấp sẽ mua một phần.

Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như thế, Lục Bán không có ăn cái gì, Đường Nhận thấy sạp bánh rán trứng gà kia đi ra thì lập tức xuống xe đi mua.

“Muốn mua cho anh một phần bánh rán trứng gà, ai ngờ em vừa mới băng qua đường thì thấy ông lão kia dọn sạp cười xe đi! Anh có biết lão Liễu Đầu bị lãng tai không? Mẹ ông ta còn đuổi em...”

Lục Bán bèn nghĩ đến bộ dạng Đường tổng áo mũ chỉnh tề vừa chạy theo sạp bánh rán vừa gọi... Hình ảnh thật sự quá đẹp, anh chỉ dùng để nghĩ thôi cũng cảm thấy không cách nào nhìn thẳng.

Đường Nhận còn nói: “Nếu không phải vì mua cho anh cái đó, em sẽ thật sự nát bét trong đấy.”

Lục Bán dừng chân lại, xe chở hàng chậm rãi lật qua đường như lại đang hiện ra trước mắt, khiến anh khó chịu có chút thở không thông.

Đường Nhận kéo người về phòng ngủ, tìm quần áo thay mặc, rồi vào phòng vệ sinh.

Hắn nói: “Cho nên, câu nói kia nói thế nào nhỉ? Ừm... Người yêu của vợ mình, vận khí cũng không tệ.”

Lục Bán chớp mắt: “Không phải nói như thế.”

Đường Nhận bắt đầu cởi quần áo Lục Bán: “Em thì muốn nói như vậy.”

Hắn cẩn thận cởi ống tay áo ra khỏi cái tay bị thương của Lục Bán, nhìn băng vải quấn đầy tay, đau lòng vô cùng, còn có một loại hài lòng khó nói nên lời.

Lục Bán cũng rũ mắt nhìn tay mình.

“Thật may anh không sao.” Hắn nói.

Hắn thật sự không dám tưởng tượng, nếu như trong cuộc đời này thiếu đi người trước mắt thì sẽ như thế nào.

Có lẽ hắn sẽ thật sự ngã xuống, không thể dậy được nữa.

Đường Nhận bỗng nâng mặt anh, áp trán lên trán anh: “Cảm ơn anh.”

Lục Bán nói: “Cảm ơn cái gì?”

Đường Nhận nói: “Cảm ơn anh đã yêu em.”

Trái tim cũng bị hắn nói đến đau nhói, Lục Bán khép mi lại, nhẹ giọng nói: “Ở bên anh lâu một chút, anh cũng sẽ vĩnh viễn yêu em.”

“Cả đời có đủ không?”

“Không đủ.”

“Hai đời...”

“Không đủ.”

“Ba...”

“Không đủ.”

— TOÀN VĂN HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngua>